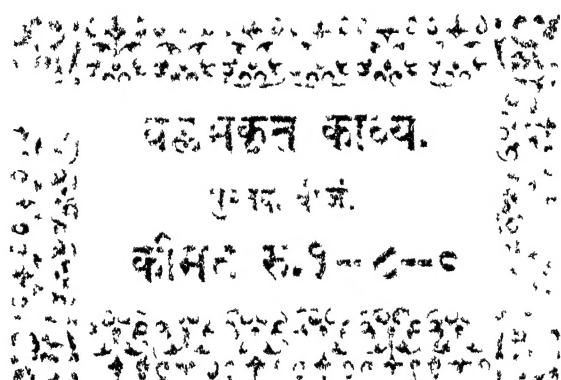

38198

पद्मभक्त काव्य.

पुस्तक सं. ३८.

कीमत रु. १-०-०

સુસ્તુક
પ્રીત્વં

પુદ્ગલોને ગાયનમાં તપા
સ્થિતિને ગાળામાં ગાયા લાયક
ગાયન.
ખનાવનાર

વ્યાસ પાલ્લવનામ સુરજનામ
છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર
બુક સેલર રણછોડલાલ મોતીરામજી
પટોદરા ના.

ગમદાવાદમધ્યે

મામાની ફયેલીમાં યુનાઈટેડ પ્રિન્ટિંગ
શરૂને ગનરાલ એજન્ટ્સી કંપની
“સિમિટેડ”ના પ્રેસમાં
રણછોડલાલ ગંગારામે છાપ્યું.

સ્વામિત્યનો રુક્ષ ગંધ કરતાં પોતાને
સ્વાધીન રાખ્યો છે.

સને ૧૯૯૯ સપ્ત ૧૯૪૪

કિંમત રૂ. ૧-૦૦

અનુક્રમણિકા.

(૩)

રાગનો ને ને રાગનાં ગાયન. તેને રાગનાં મથાળાં.	પૃથ્થનો આંક
૧ તીલાના રાગની લાવણીઓ.....	૧ થી ૩
૨ નાટકના વણઝારાનો રાગ.....	૩ થી ૭
૩ રામનામ રૂપી રત્ન એક સાચું. એ રાગનાં.....	૭ થી ૧૧
૪ ભલભલન ભલત ભમુનાકે ઘાટ ખૂબ. એ રાગનાં.....	૧૧ થી ૧૫
૫ આવન નાહી પાવે આવન નાહી પાવે. એ રાગ.....	૧૫ થી ૧૭
૬ કાનુડો કામણ ગાળોરે સોહેલી મોરી. એ રાગ.....	૧૭ થી ૨૦
૭ મને તુલી ગયો છે મારો છેલડોરે લોલ. એ રાગ.....	૨૦ થી ૨૪
૮ જાણ રાંમ મોહલીયો જાંસુરી ખત્તયકે. એ રાગ.....	૨૪ થી ૨૬
૯ ફેરખાના રાગનાં.....	૨૬ થી ૨૮
૧૦ મેં તરી નીંદમે સુઈ કિષ્ણને લુટી. એ રાગ.....	૨૮ થી ૩૨
૧૧ ભલભલડું કે પીછી બજી. કુવે પર. એ રાગ.....	૩૨ થી ૩૪
૧૨ કિશ્મકે ગલે જીય જડંગી. એ રાગ.....	૩૪ થી ૩૬
૧૩ માડનો રાગ.....	૩૬ થી ૩૮
૧૪ મટુડી મારી મેલોને મોહન. એ રાગનાં.....	૩૮ થી ૪૨
૧૫ ફંગનવા મોરો કરસે નિકસ ગયોરે. એ રાગનાં.....	૪૨ થી ૪૫
૧૬ મેશ ખિયાત જોલી. એ રાગનાં.....	૪૫ થી ૪૮
૧૭ ખતારે સાલુ પંતખ ફીતની દૂર. એ રાગનાં.....	૪૮ થી ૫૧
૧૮ નોફરી ફળન મિંઘવાફી. એ રાગનાં.....	૫૧ થી ૫૪
૧૯ જાણીયે મોહો ખત તોડી જે હરેદિયાના. એ રાગનાં.....	૫૪ થી ૫૭
૨૦ સનનકે હંધિ મેં ગનરા. એ રાગની જાણલો.....	૫૭ થી ૫૯
૨૧ નાગનેકે ખયે નાગયું સે પ્યારન કરનાં. એ રાગનાં.....	૫૯ થી ૬૧
૨૨ નાટક માં ચાલો તૈજો ચાલો પાજો. એ રાગનાં.....	૬૧ થી ૬૪
૨૩ ગોરી ચલી સાસરે ફીરખી કબુ ખાના. એ રાગ.....	૬૪ થી ૬૭

૨૪	કામણગાળા હો કાન મોરલીવાળા હો કાન જે રાગનાં	૬૭ થી ૭૧
૨૫	ત્નાવે ત્નને ત્નાઈ રામ જે રાગનાં	૭૧ થી ૭૩
૨૬	પાલવડો મુકો મોહનજી જે રાગનાં	૭૩ થી ૭૬
૨૭	મારા મન ગમતા માહારાજ જે રાગનાં	૭૬ થી ૭૮
૨૮	વનમાં તે વાગે વાલા ધાંસળી જે રાગનાં	૭૮ થી ૮૩
૨૯	જાનની ઘડી તે રણી જામણદિ જે રાગનાં	૮૩ થી ૮૫
૩૦	સાંભળે તે સુભની મારી સુભની ક્યાં જે રાગનાં	૮૫ થી ૮૮
૩૧	દામોદર દુખડાં કાપો રે પાપ લેવાળું જે રાગનાં	૮૮ થી ૯૧
૩૨	કામણદિ સે છે જાલ જે લાતારી જાંખ મારે જે રાગનાં	૯૧ થી ૯૪
૩૩	ચીતડું ચોરું તે કોને કહીએ રે જે રાગનાં	૯૪ થી ૯૬
૩૪	મુકો મોહન મારી મારલી જે રાગનાં	૯૬ થી ૯૮
૩૫	ચીતડું ચોરું મારા રાજ જે રાગનાં	૯૮ થી ૧૦૦
૩૬	શામરે મતડારો પીયડારી જે રાગની હોળીયો	૧૦૦ થી ૧૦૩
૩૭	નટવર રું નેજો લાગેલ મને જે રાગનાં	૧૦૩ થી ૧૦૪
૩૮	દાણ ચાતુરીના રાગનાં	૧૦૪ થી ૧૦૬
૩૯	મારે રે ઘેર જાવો ને નંદલાલા જે રાગનાં	૧૦૬ થી ૧૦૮
૪૦	સાડું સાડું રે સુરત રો ફેર જે રાગનાં	૧૦૮ થી ૧૧૧
૪૧	ગોળી ફોડી રે ગોળી ફોડી જે રાગનાં	૧૧૧ થી ૧૧૪
૪૨	પદો રે પોપટ રાજન રામના જે રાગનાં પ્રેભાતિયાં	૧૧૨ થી ૧૧૪
૪૩	જિઠો ને જાલ જે લી જાંખા જે રાગનાં પ્રેભાતિયાં	૧૧૪ થી ૧૧૬
૪૪	રઘુ પતિ રામ રૂદ્ર માં રે હેલે રે જે રાગનાં	૧૧૭ થી ૧૧૮
૪૫	ચાંદ્રલીલા ચાલી શામાં જતિ જિતાવળો જે રાગનાં	૧૧૮ થી ૧૨૨
૪૬	રશીયાળુ ના મહિનાના રાગનાં	૧૨૨ થી ૧૨૫
૪૭	રાતલડી કોની સંગે ભજ્યા જે રાગનાં	૧૨૫ થી ૧૨૭

રાગનો
જાક.

અનુક્રમણિકા.

(૫) પૃષ્ઠનો
જાક.

૪૮ ગીરધારીરે વાત કુંદુધું વિચારો. જે રાગનાં. ૧૨૮ થી ૧૩૨

૪૯ મેલ્યાં વિચારી વાલે મારે. જે રાગનાં. ૧૩૨ થી ૧૩૪

સ્ત્રિયોને ગાતાં શ્રવે તેવાં.

૫૦ મેલેલે પધારો મારા રાગ, માણીગર. જે રાગનાં. ૧૩૪ થી ૧૩૭

૫૧ કોહોને સખી કારતક કેમ લ્લરો. જે રાગનાં. ૧૩૭ થી ૧૩૮

૫૨ માંધે મદુ કીને મહિડાંની ગોળી. જે રાગનાં ૧૩૮ થી ૧૪૪

૫૩ લાલભુ કારતક મહીને ક્રુષ્ણ દલાસો. જે રાગનાં ૧૪૪ થી ૧૪૬

૫૪ સમીસંભ્યાજે સંચરયા ભુનામેળારે. જે રાગનાં ૧૪૬ થી ૧૫૬

૫૫ શામળીયાવાતારો વેગળારે. જે રાગનાં. ૧૪૮ થી ૫૨

૫૬ હરીફુઠ મેલને રાધે. જે રાગનાં. ૧૫૨ થી ૧૫૪

૫૭ પાવાતે ઘડી ઊતર્યા મ્હાકાળીરે. જે રાગનાં ૧૫૪ થી ૧૫૭

૫૮ નંદના નાંતડીયા, જોપેલું ધરમારું. જે રાગનાં ૧૫૮ થી ૧૫૮

૫૯ હારે દાણ માગેરે દાણ મળે. જે રાગનાં. ૧૫૮ થી ૧૬૨

૬૦ કાળીતે કાળકા કાગળ મોકલેરે. જે રાગનાં. ૧૬૧ થી ૧૬૩

૬૧ પડવાંતી પડીત. જે રાગનાં. ૧૬૩ થી ૧૬૫

૬૨ મારારંગીલા રાગ છોડ. જે રાગનાં. ૧૬૫ થી ૧૬૮

૬૩ લાલાતમે પુરુષ અમે નારી. જે રાગનાં. ૧૬૮ થી ૧૭૦

૬૪ સુણવતુર સુભાણ પેરનારી રુંગ્રીત. જે રાગનાં. ૧૭૦ થી ૧૭૨

૬૫ અંખાલ્લેયાની જાડીરે નીરખું મોરી. જે રાગનાં ૧૭૨ થી ૧૭૩

૬૬ મલાવશાય ના રાફડાનો રાગનાં. ૧૭૪ થી ૧૭૫

૬૭ ગોરમા રીદ જાપ્યો અવતારકે. જે રાગનાં. ૧૭૫ થી ૧૭૭

૬૮ રાધાભુ તારી પાસે કાંઈએ કલ્લફુઠ. જે રાગનાં ૧૭૭ થી ૧૭૮

૬૯ સખી જાવેલો કારતક માસેહે. જે રાગનાં ૧૭૮ થી ૧૮૧

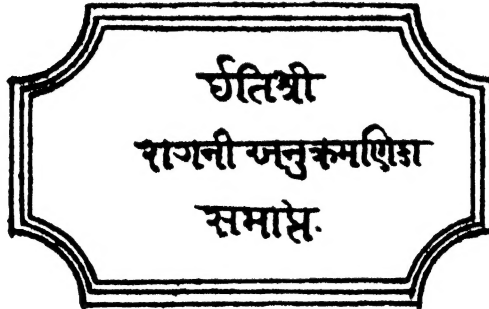
૭૦ વઢવાણરો હેરનાં લીલાં લયિંગડાં. ૧૮૧ થી ૧૮૫

રાગને (૬)

અનુક્રમણિકા.

પૃષ્ઠનોંધ

- ૭૧ અમે સરોવર પાણી જ્યાં તારે. જે રાગનાં. ૧૮૫ થી ૧૮૬
૭૨ ખડો ચતુર પેલો ટોપી વાળો. જે રાગનાં. ૧૮૭ થી ૧૮૮
૭૩ ગોકુળી જે લેઈ ચાલો રે નંદના લાલ અમને. જે રાગનાં. ૧૮૮ થી ૧૮૯
૭૪ રવિવારે રણ છોડ દીઠા સાહેલી રે. જે રાગનાં. ૧૮૯ થી ૧૯૦
૭૫ માતાજી રે જાણ જાણંદમારે કંજોરે. જે રાગનાં. ૧૯૦ થી ૧૯૧
૭૬ નારડની સ્તુતિનો રાગ. ૧૯૧ થી ૧૯૨

વલ્લભકૃત કાવ્ય. બીજું.

સાવણી. ૧

રાગ તીલાનો.

નેં નેં ગણપતી દેવા, કરે વિશ્વ સદુ શેવા,
શેવા કર્યે મળે મેવા, એવા છે દાતા;
ધન્ય ધન્ય ત્રીપુરારી, ગ્રહી ગંગા નરાધારી,
શોભે અરધંગ નારી, ઊમીયા માતા. ૧

ધન્ય ધન્ય વિશ્વ પતી, ગુણગાવાની દોગતી,
રાખો સદા શુભમતી, છેલ છબીલા,
લીધો આપે અવતાર, વસુદેવના કુમાર,
વશ્યા નંદ દરબાર, કરી બહુ લીલા. ૨

તેવા ગુણંગાવા કાન, કરો કૃપા વ્રજ રાજ;
રાખો લખતાં લગી લાજ, બિલ્લય ઓળમાં,
કેહે છે વલ્લભ સુરજ રામ, અમદાવાદ મ્હારંગામ,
રાયપુર જીલ્લે છે મુકામ, પંખાલીની પોળમાં. ૩

સાવણી. ૨

રાગ બીરનો.

આધો નસોદાના ખાળ, મ્હારા મદન ગોપાળ,
દયા કરોને દયાળ, સખી નાણીને;

(૨) વલ્લભકૃતજીભુ.

નમીને નીહાણુ મુખ, રળે ત્રીતાપોનાં દુઃખ,
લેણી વૈકુંઠનું સુખ, ફેત આણીને. ૧

ઢાણું ઢોલડી મોરાર, ચાણું રત્નલોલગાર,
વિશ્વપતી વિશ્વાધાર, ફરો કૃપા અતી;

કરૂં પંખા પેરપેર, હરી આયો મારે ઘેર;

શાખો ઘાશીપર મેર, પામુ સત્યગતી. ૨

સંજીભાવે લલ્લુ નીત્ય, મુને પુરણછે પ્રીત;

મોલ્યું ચરણમાં ચીત, નંદનાલાલા;

સ્તુતી સાંભળીને શામ, પધાર્યા પ્રેમીને ધામ;

ગુણ ગાય વલ્લભરામ, ભેને જનુ ક્લાલા. ૩

લાવાણી.૩.

રાગ ઊપરનો.

હર રહો ગીરધારી, દોંગી મુખરેસેં ગારી;

લોંગી ઈન્ત તુમારી, ચારીમત કરના;

છાંડો છાંડો છેલ જોયાં, સંજીસજ મેરી જોયાં;

મેંતો દેને ઘાલીડેયાં, કર મત ધરના. ૧

જડી જન્નતેહો જોના, જોર નચાતેહો નેના;

ચારોજી તુમારી ઘેના, છોર દો મટકી;

લ્લપું નસોદાકી પાસ, હોવે લડત દો માસ;

દેખાવું તુનેકું ત્રાસ, મટકી પટકી. ૨

તુમ્હે અઘરા મેં માંડું, તેરે ભેસીકું જોલાડું;

વલ્લભકૃત ઝીંબું.

(૩)

હઠ હઠ યાંસે ગાડું, રહે દુર હમસે;
અહો વલ્લભકા પ્યારા, હો ન્હ હમસે તું ન્યારા;
બડા મીન્નલ હુમારા, બુરા કહુ તમસે. ૩

લાવણી. ૪

રાગ ઊપરનો.

માલા મોતીડી ઝીંબોર, ડારી નંદે કીસોર,
હમસે કીયા બરબેર, બડા મસ્તાના;
બોલે મુખસે બેફાદ, બાયો નમુનાકે ઘાદ;
મેરો લીલ્લ દીયો પાદ, કીયા ધીંગાના. ૧
આઈ ભ્રમુકી ફુલારી, હુઝો ઘેલો ગીરધારી;
મુખે દેખ બનમારી, બન ગયે બદુ;
દેખે રાધેકા દેધાર, પાણિં પેરે વારંવાર;
બેઠાઈ નહકે કીનાર, બીછાય પદુ. ૨
લાયા કુલનકા હાર, દીયા ગલે બીચ ડાર;
કીયા રાધે સું પ્યાર, લુન પેકર રહે;
કીતી કાનનુમે બાત, બડો વલ્લભકો નાથ;
દોનું ઊઠ ચલે સાથ, કુંજ ગલી ગયે. ૩

ગરબી. ૧

નાટકના વાણાંચારાનો રાગ.

મુને મુકીદો મોરલી ઘાળા,

(૪) વલ્લભકૃત જીભનું.
 હુંતો ચેતી તમારાં ચાળા. ટેક.
 મુને રોકી મધુરાંની વાટે,
 તમે રહેલો તમારે વાટેરે. મુને. ૧
 નથી ટેક હુંકારાનો તમને,
 ઘણું કેહેતાં સરમ છે હમનેરે. મુને. ૨
 સુણો ગાળ તોલે સાન નાથે,
 જેવી ભુંડારી કેમ મન લાવેરે. મુને. ૩
 તમો નીરલલ નંદ કુંવરજી,
 નથી બેતા મનુષ્યની મરજીરે. મુને. ૪
 હોયે વ્રેહી તે વ્રે વેણ સાંખે,
 જીભ કાન ચીમોળી નાંખેરે. મુને. ૫
 રાધાં લાડ ગમે નહીં હમને,
 વાડ વલ્લભના નાથ તમનેરે. મુને. ૬

ગરબી. ૨. રાગ ઊપરનો

હજી નંદ કુંવરજો નાહાના,
 ક્યાંથી કામણ રીખ્યા કાહાના. ટેક.
 તમે નાહાના પાણ ગુણ મહોરા,
 માંડ્યા ખેલ ખોળી ખોળી ખોટારે. હજી. ૧
 ફો મારગે ચાલતાં ચાળો,
 ક્યાંથી જાણ્યો જાંખ્ય ઊલાળોરે. હજી. ૨

ઘલ્લનત્નકૃત જીભનું.

(૫)

નથી લક્ષણ એક અંધુર,
 ડ્યાંથી ખોલવું શીખ્યા મધુરે. હજી. ૩
 દેખી થાય ખરીને ખરડો,
 ડ્યાંથી શીખી લાવ્યા લાલ્લા લરડોરે. હ. ૪
 કીધી કે કામનીની ખરાબી,
 ચોર્યું ચીત અંધર દંત દાખીરે, હજી. ૫.
 તોડો ત્રગુટી ભાંમની ભાળી,
 કાલા ઘલ્લનના વનમાળીરે. હજી. ૬

ગરબી. ૩

રાગ ઊપરનો.

ઘણા કાલા હતા વનમાળી,
 પણ પાપે ત્રગુટી ભાળી. ટેક.
 લોક કેહેતું હતું ખાંધી સુઠી,
 વાંધી વાત ખરી નથી જુઠીરે. ઘણા. ૧
 જાણે જ્ઞેવામાં નજરે જાણ્યું,
 જાતો લક્ષણ મુજને ન લાખ્યુંરે. ઘ. ૨
 કાલા થઈને ફર ફુલ નાંખો,
 જીણા ઘસ્ટ્રમાંથી ઘપુ ઝાંખોરે. ઘણા. ૩
 ખેસો ઊછંગ ઊમંગ હોવા,
 ફર ફરવો કોમળતા જ્ઞેવારે. ઘણા. ૪
 કરો જે તે ખમું જાણી નાહાના,

૯ ૬ ૭ વત્સલનકૃત ઝીલ્નું
 પાણ નાણ્યા કપટ તર્થો ફાલનારે ઘણાં ૫
 આવા અવગુણે ચટકો ચડશે;
 મ્હારે યશોમતીને કેફેબું પડશે. ઘણાં ૬
 મ્હારે ઘેર ન આપશો ફાલા,
 વ્યાસના નાથ મોહારી ગાલાં. ઘણાં ૭

ગરબીઃ ૪ રાગ ઊપરનો.

છેલા છોડવાદી છાંડો,
 શાને મર્મ તરી મીર માંડો. ટેક.
 મીઠું જોલો છો મરમ તરીને,
 લ્યો છો લલ્લ્યા લટક કરીને. છેલાં ૧
 અદા કરો છો અધર દખાવી,
 ઝીડો જનમાં નેન નચાવી. છેલાં ૨
 રાખી પાંસળી ફુજ દેનારી,
 વ્રત વામાના જીવ લેનારી. છેલાં ૩
 લાગ્યો પ્રેમ તે પ્રેમદા પીખાણી,
 રહે વળગી રહે સ્વાદ વિખાણી. છેલાં ૪
 કોઈ છોડવે છુટે ન કદીયે,
 નેને વાળ્યો ખરો ઘાવ રદીયે. છેલાં ૫
 વલ્લર લેપન પાથ તમ પ્રીતી,
 પછી નથી રહેતી તલવ લીતી. છેલાં ૬

વડ્જલ્લકૃતર્જીભું. ૯ ૭ ૨
થયાદારાને દુષ્ઠ દેનારા,
વ્યાસના નાથ લાલ દેનારાં. છેલા. ૭

ગરબી. ૧

રામનામરૂપી રત્ન એક સાચું. એ રાગ.
પુછો પુછો રીસાણી રાણી રાધા,
મુન સંગ લીધી જોલવાની બાધાબાધા. કેરાણી. દેહ.
મળી મારગે ત્યાં મુજડું મરોજ્યું,
મુજ ઊઘાડુ હતું તે આધું હોજ્યું;
કેવા કારણથી ફેત મ્હાં તોજ્યું,
તોજ્યું ફેત, તોજ્યું ફેત, છું અચેત, પ્રાણપ્રેત, પૈત્રમેત;
જલકેત, વહ્યોચેત, ક્રોધેવાધ્યાં વાધ્યાં. કેરાણી. ૧
એથી કરણી આધિને પડી કેઈ,
પેહેલી જોલાવતી હતી માન્યકેઈ,
હવે જોલેછે ટુંકુ નામ લેઈ,
વગર દેહણ, વગર દેહણ, વગર દેહણ, રક્તનેણ,
ઈત્તદેહણ, વદે વેણ, કેહેછે કેહેણ, મુને માધા પ્રાધા.
કેરાણી રાધા. ૨

ઘણું માન્ય માગતાતા હમે ફેલા,
લેઈ ગરબ પછી થયા ઘેફેલા,
ને તો પત કરીયે ન મન મેલા,
કર્યો તંત, કર્યો તંત, કરી દંત, કન્યાં થતંત,

(૮) ઘડનલકુતબીજી.

સકળપંથ, ખરીખંત, લીધોખંત,
ત્યારે લાઘ્યાલાઘ્યા. કેરાણી રાધા. ૩
ઝોહો વ્યાસના સ્વામીશું સંગકીધો,
પુરાણપ્યારથી પ્યારીયે લઘાવ લીધો,
મુનેભરોસો તમામનીયે રીધો,
રેહેરો હીત, રેહેરો હીત, બોખેચીત,
રૂડી રીત, રેહેશું સ્થીત, નીત્યનીત્ય, રાખું પ્રીત્ય,
સોઝનખાધા ખાધા. કેરાણી રાધા. ૪

ગરબી. ૨.

રાગ ઊપરનો.

પુછે પ્રેમથી સંખી રાધિકાને.

તમો રીસાયાં રામજાથી રાનેરાને. કેરાધિકાને.

ઘાસું કરગરી પ્રતુઝે પુછાવ્યું,

કેહેતાં કેહેતાં જાંખ્યોમાં જાંસુ ખાધ્યું,

કેહેછે કેમ મ્હારે સંગનવ્યદાધ્યું,

છેક છાક, છેક છાક, ઘાખ્યો જાંક, રીછે ઘાંક,

નવરાંક, હોયેકાંક, તોહો રાંક. પજ્યા પાને પાને. કેરાધિકા

કાહાવ્યું રાધિકા કેહેરો તેમ રેહેરું,

દેરી દડ તોહો પાણ ખમો સેહેરું,

તેમ કેહેરો તેમ હાંયે હા કેહેરું,

રાખું સંગ, રાખું સંગ, છે ઊમંગ, લાગ્યો રંગ,

વલ્લભકૃતબીજી.

(૬)

ગયોઢંગ, સોંખું ગ્રંગ, ભેઈ બંગ, મન માને માને. કેરાધિકા-
કાઠાવ્યું એક વાર આવો અલખેલી, મેર
સુણી ભગ્નો વાત મ્હારી મત મેલી,
પછી પાલવેતો કરો રંગ રેલી,
પણવાત, પણવાત, કું નાથ, તારી સાથ, લલીલાત,
ભતો ભત, ભેડી ફાથ, કું છાને છાને. કેરાધિકાને ૩
માટે મુમત મુકીને મળો મુને,
ઝાઝું કરગરી શું શું કહું તુને.
ઘણી શીખ દેવી પડે છે પરિણે,
માટે ભુલ, માટે ભુલ, કહું હું, ચત્રુભુલ, વ્યાસનો પું,
મળે મુલ, પડે તુલ, ગુણગાને ગાને. કેરાધિકાને ૪

ગરબી. ૩

રાગણિપરનો.

કેરાધિકા તું સુણાને સાહેલી.
માયા આનંદી મોહનની મેં મેલી મેલી. કે સાહેલી. કે
મ્હારી. પુંડે ફેરે ધિલોળ ઘાટે,
ભવું ભ્યાં. ત્યાં આવે ઘણે ઘાટે,
થઈ ફોતેત હું ગાંમમાં તે માટે,
તે છોડી દે, તે છોડી દે, કે બેરીરે, કે ઘરમે, કે મ્હારે ફે,
કે ફેને, અંજો મ્હારી સૈ, હું નથી ઘેંલી ઘેંલી. કે સાહેલી.
એણે પ્રીતડીની રીત નવ્યજાલી,

(૧૦) ચલ્લનત્નકૃતખીલ્નું.

એના ઊરમાંથી વાત ખર્ચે ફાલી,

તેણે અશ્વ ગોકુળ ગામ ચાલી,

તે શો માલ, તે શો માલ, બુરીચાલ નંદલાલ, ખોટોખ્યાલ,

ચર્ચુ સાલ, ને હ્યાલ, ચંગરેલી રેલી. કે સાહેલી. ૨

પેહેલી કેહેવાતીતી ગામમાં ડાહી,

પેડીધૂળ મારા ડહાપણની માંહી,

ખોઈ લાભ છેલડાનો સંગ સાહી,

ચીડ્યાં માત, ચીડ્યાં માત, ચીડ્યો તાત, ચીડ્યો ત્રાત,

ચીડીનાત, ચીડ્યો સાધિ, ધંડીવાત, ગેરું ખેલીખેલી.

કે સાહેલી. ૩

હવે ઘણું ગલ્લરાય રહે મ્હારું,

માટે વેણ નથી માનવાની તાહારું,

નથી લાંઠાંણ શામળાને સંગ સારું,

માટે ખેન, માટે ખેન, મેલ્યાં ચેન, મીચ્યાં નેન, પડ્યું ખેન,

ગઈ ખેન, ચલ્લલધેણ, પ્રીત મેલીઠેલી. કે સાહેલી. ૪

ગરબી. ૪

રાગ ઊપરનો.

સુણી ખોલી સાહેલી સુણ ખેની,

ફરીનહિ મળે જેવી છબી જેતી જેની કે સુણ. ટેક.

નથી વિશ્વમાં જેની કીચ્છે કાન્તી,

નેઈ નેઈ લામની લુલે લાન્તી,

ફોરે સ્નેહ તોહો નવ્યવળે રાન્તી,
 ઝેવો લાલ, ઝેવો લાલ, નથી ફાલ, સુંદીર ખાલ, ધીરીયા
 લ, ગજગાલ, ફોમળખાલ, રોત્તેતેનીતેની. કે સુણ. ૧
 સર્વ રાક્ષિમાન છે ઝેછખીલો,
 ફોરે ફાળબું રશીક રંગીલો,
 હોય પાપણી તે વામા મુકે વિહીલો,
 મીઠીવાણ, મીઠીવાણ, નેનખાણ, ગુણબાણ, ફોરીલાણ,
 શું પિખાણ, સુખમાણ, લ્હાયોલેનીલેની. કે સુંણ. ૨
 તું છે ભાગ્યવાન તે તુને ફાવે,
 આવર ફરગરે તોહો નાખોલાવે,
 આપણે ઝેકને ઝનેક ઝેને આવે,
 માટેમાન, માટેમાન, રાખીલાન, સુધ્યસાન, વાળ્યવાન,
 ધર્યધ્યાન, ઝેલગવાન, બીકડેનીકેની. કે સુણ. ૩
 બેતુંભૂલીશ તો વસ્ય ખીલે પારો,
 તુલ રંકદાય રત્ન આવ્યુંભરો,
 સુણી રાધિકાળ મનમાં વિમાસે,
 દોડીભય, દોડીભય, નદુરાય, ઊભાભ્યાંય, આવિત્યાંય,
 પડીપાય, ચલ્લત્તનગાય, લીલાલેનીલેની. કે સુણ. ૪

કુમરી ૧.

નાયે નાયેરે નંદન નલવર નંદનકો,
 ચરન ચલાવે ચાતુરીખડી. નાયે. દેંડ.

(१२) यत्सलकृतः प्रीतिः

छुम छुम छुम छुम छी छी छाँं छी, छड छड छड छड छा छा छा,
 छी छा छी छा छी छा त्री ताल पडी. नाये. १

છીછીફ છાછા છીછીફ છાછા, છરરરરર છીછીફ છા,
ગતો ધુધરાની લે ગડીગડી, નાચે. ૨

ताहीर कीर तह तीतीनांजि, धर कीरकीर तह धीधीधांजि;
धुधु कीरकीर तह धापे नजी. नाग्ये. ३

घाडीर घाघा ताडीर ताता, धीधीडर धीधीडर धीधीधांजि,
 धुमड धुमड घा पेजे तडी. नाये. ४

मरहंग तंग संग मान्य मिलावे,
सारीगम पेहनी क्यरे गयी. नाथे. ५

सुम सुम सुम सुम सुम सुम सुम सुम सुमवेस्त्रोदा;
जुम जुम जुम जुम जुम जुम जुम जुम जंजर जडी नाये.

કહતહે વલ્લભ દરશન દુર્લભ,
રાસલીલા કીતી કૃષ્ણે ખજી. નાચે. ૭

हमरी २

राग जीपरन्तो.

વાગી વાગીરે વાંસલડી વિઠ્ઠલપર કેરી,
ગઈ ગતી, ધઈ મુંદમતી, વાગીવાગીરે. દેક.

ધાંસનો કટકો કૈં ચીતં ચટકો,
ખટકો ખેરે ખેરો ખટકો જાતી. વાણી ૧

~~કરણને દ્વારે કાળજી સારે,~~

તે વેદના વપુ માંહી થતી. વાગી. ૨

સુખબુધ સાનલાન ત્નમાથેછે ત્નગવાન,

ઢેવાર રીતી નથી રેહેતી રતી. વાગી. ૩

એવી જીરી જગની માત ત્રાત ત્નગની,

પરહરી પુત્ર પરિવાર પેતી. વાગી. ૪

હલ દુલ્લનારો પ્રાણલેનારો,

અક્કલ કરી નાંખે હિંધી ચતી. વાગી. ૫

કૃષ્ણપક્ષ અષ્ટમી રોહિણીમાં જનમી,

રોહિણીવાળી હું નથી હુંગતી. વાગી. ૬

વ્યાસ વલ્લભનો વફાલો વનમાળી,

સત્ય મેલાવ્યું ન રહી સતી, વાગી. ૭

કુંમરી. ૩

રેણજીપરનો.

છોડો છોડોરે છોડવાધી છેલ છોગાળા,

એકાએક છેકાછેક ગયા છડી. છોડો. દેક.

ધોડા છડો છડે, રીત રાખો કાંકે;

ત્ન્યાં ત્યાં. ન ત્નજો ભેમ તેમ ખડી. છોડો. ૧

મારજો મોરારી, રોકીયે ન નારી,

પ્રીતીની રીતી રીખો પક્કી. છોડો. ૨

મુખડે ન જોલીયે, શરીરે ન ડોલીયે,

નેહ નેનથી કરી નાંખીયે નક્કી. છોડો. ૩

(૧૪) ચલ્લલકૃત ઝીલ્લું.

વખેત વરતી વામારું થીયે,
કીયે ન થીયે લુપ્તમ નહી. છોડો. ૪
મમ પ્રીત પ્રીતમ પ્રસન હોયતો,
આમ ના દકાવવી આપ દહી. છોડો. ૫
વ્યાસના કાતના પ્રભ વામાની,
હલકાઈ પડી ગઈ તમો થકી. છોડો. ૬

કુમરી. ૪

રાગ ઊપરનો.

મેલ્યાં મેલ્યાં રે મોહનવર મથુરાં પેધારી,
કુળાવી કામા પ્રીત કરી કરી. મેલ્યાં. ૧
રૂબની ન ભયે, ઊર ઊભરાયે,
રડીયે આંસુડાં ભરી ભરી. મેલ્યાં. ૨
નીંદા ન આપે, ભોભન ન ભાવે,
ખોલના ખાધી ખરી ખરી. મેલ્યાં. ૩
સહુ સખી મળીયે, મનસુખા કરીયે,
ની સાસા નાખીયે કરી કરી. મેલ્યાં. ૪
એકાન્ત પડીયે, રૂદીયામાં રડીયે,
હુની આના દોષે ડરી ડરી. મેલ્યાં. ૫
પસ્તાઈ પ્રેમદા પ્રીતમ માટે,
વીફલ વરને વરી વરી. મેલ્યાં. ૬
વ્યાસના નાથિ વણ મંચક માંથી,

बिठाये बिठीये भरीमरी. मेल्यां. ६

गरबी. १

आपन नाही पावे, आपन नाही पावे, जे राग

अन्नयत जेना अन्नयत जेना,

नटपर लाखा, अन्नयत जेना टेक.

सामरी सुरतवे, मोहनी सुरतहे,

नायत नयायत तेना. अन्नयत. १

पेताली इमरसे जांडी लमरसे,

अलते अलायत जेना. अन्नयत. २

मुंजरेसें गावे, धुम मयावे,

ललकारी चारत जेना. अन्नयत. ३

आंजडी अहासें, ज्यानडी गहासें,

लुरडी उरत मेरी जेना, अन्नयत. ४

वल्गुलडो प्यारो, लन दे हमारो,

गोकुलमें डीस्तर रेहेना. अन्नयत. ५.

गरबी. २.

राग जिपरनो.

हो नंदलाखा, हो नंदलाखा,

बौंगी में तो शारी, हो नंदलाखा टेक.

अरब करत हो, पांछी परत हो,

(१६) बल्लल्लइत जीन्नुं
 कणूना रौं प्रेम प्याला. हठो. १
 दीलसें जियारो, हम्सें न मारो,
 लम्मार लल्लगरी लाला. हठो. २
 मपेस मोली हाथिंसे ओली,
 कैसा जनत हो डाला, हठो. ३
 लंगुसें लंगीयां, जंगुसे जंगीयां,
 लीराई तोरी मोरी माला. हठो. ४
 दुय दयापत अधरपे आपत;
 लनेछो बल्लल्लइ वाहाला. हठो. ५

गारजी. ३

राग जियेरनो.

पुरा गीरधारी पुरा गीरधारी,
 डीती रंग लीनी पुरा गीरधारी. रेड.
 लली हुली में मथुरा नगरी,
 छीनी मटुडी हुमारी. सुरा. १
 जेठार्थ गोदमें जैसी प्रमोदमें,
 लगार्थ नेनडी इटारी. पुरा. २
 लल्लु दुल्ल हटके गीत बोरलीयो,
 लम्मारडी लुरडी डारी. पुरा. ३
 जंसरी जल्लयके जावरी जनार्थ,
 सुधपुध लुल्ल गार्थ सारी. पुरा. ४

વલ્લભકૃત પ્યારે સેં હમ હારે,

અબ કબ કહ નાહી ચારી. પુરા. ૫

ગરબી.૪

રાગ ઊપરનો.

અહો મોરે પ્યારે, અહો મોરે પ્યારે,
તુમ્હેં ખૂબ ખેલું. અહો મોરે પ્યારે. દેક.

ખોત દીનુંસે રાહા દેખતીથી,
મીલ ગયે નંદ દુલારે, અહો. ૧

આવ ભાવ કરે, તુલ દો મિલાયે,
રસ રસ લ્યોં તુમારે. અહો. ૨

નાહી બને ઘોં યોખન લુંદ લ્યોં,
ઠહેકે ગલે હાથ ડારે. અહો. ૩

કમર પકડે બરનેશી કરેકે.
સેતડીમેં સુવારે. અહો. ૪

તગાઈ લાલસેં ચારી ગોવારી,
ખેલતે કાફાનજી હારે. અહો. ૫

વ્યાસ વલ્લભકૃત નાથિંડું સબેરે,
લેન દીયેં નંદ દરબારે. અહો. ૬

ગરબી.૧

કાનુડો શમણગાજોરે, સાહેલી મરી. એ રાગ.

(૧૮) વલ્લભકૃત જીત્નું.

માનની શું માન માગોરે, છબીલા સાથે,
માનની શું માન માગોરે. દેડ.

માનની શું માન માગો, પ્રથમથી પાવલાગો;
ખાલી ખરોડો ન ગાથોરે, છબીલા સાથે. ૧

પ્રીતકરોડો શું નથી, પણ હાથો અનુભવી;
નહી મળે કૃષ્ણકવિરે. છબીલા. ૨

સર્વ ગુણભર્યો તારે, માન માગે મજ્યાત્યારે;
પેહેલો મળતો તો ક્યારેરે. છબીલા. ૩

તુલને વિઘણી ભમે, મળિયે ન કોઈ સમે;
સંસ્કારી અમે તમેરે. છબીલા. ૪

વલ્લભનો ફાલો ઘાટે, વશ છું સોગનમાટે;
ફરીતો તો શીર સાટેરે. છબીલા. ૫

ગરબી. ૨

રાગ જિપરમો.

પ્રેમ ભેઈ પ્રીત કરીરે, રાધિકા રાણી;
પ્રેમ ભેઈ પ્રીત કરીરે. દેડ.

પ્રેમ ભેઈ પ્રીત કરી, સરુ સ્યામા પરહરી;
છબીલા શું દેહે છરીરે, રાધિકા. ૧.

રંક પાણું દીડું તાહાડું, એકવરયા પદી પાડું;
માટે મનમે ભેજું મ્હાંરે. રાધિકા. ૨

પાણી માગે પાવ દેતી, દુખડું દેજિંતે સ્નેતી;

તેણે ફડો લ્હાય લેતીરે. રાધિકા ૩

ફેરવે ફરીતી આગે, તેવી ફરીઆનલાગે,

કેઈ ભુંડી લાપ લાગેરે. રાધિકા ૪

વ્યાસના સ્વામિશુંડોલો, પરાયું રીખવ્યું જોલો;

તોતો નવો પંથ પોતોરે. રાધિકા ૫

ગરબી.૩

રાગ ઊપરનો.

પ્રીત ફરી પસ્તાયાંરે, પ્રીતમ સાથે.

પ્રીત ફરી પસ્તાયાંરે. ટેક.

પ્રીત ફરી પ્રભુ સાથે, મ્હેણું માગી લીધું હાથે;

ઝાડ ઊગવું રહ્યું માંથેરે. પ્રીતમ. ૧

વગોણું ગામમાં ઘણું, બંધ નવ્ય રહે સાણું;

લાંહાંણ એ ત્રીકમ તાણુંરે. પ્રીતમ. ૨

વાત કાફાડી વારેવારે, સાહેલીયોનીત્ય સારે;

હવેશું કરવું મ્હારેરે, પ્રીતમ. ૩

માત મ્હારી મર્મ લશ્યું, નીચવેણ કહે નયું;

ઝરેરે મેં આશું કર્યુંરે. પ્રીતમ. ૪

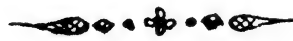
વ્યાસના સ્વામિની સેવા, ફરવે સૌ કહે કેવાં.

ગણારું ગોવિંદ હેવાંરે, પ્રીતમ. ૫

ઝારખી.૪

રાગ ઊપરનો.

કોઈ સ્નેહ કરશો માંરે, કાનુડા સાથે;
 કોઈ સ્નેહ કરશો માંરે, ટેક.
 કોઈ કરશો માં સ્નેહ, દંગાનો ભરેલો ગેહ;
 છળ ફરી દેછે છેહરે, કાનુડા ૧
 પાકા પ્રપંચ વાળો, કપટ ભરેલો કાળો;
 ઠગ છેલ છેળાળોરે, કાનુડા ૨
 પેહેલું મીઠું મીઠું વદે, રંગીલો ચાંપે રહે;
 વછી પાછો નવ્ય ખેદેરે. કાનુડા ૩
 પેહેલા લાલ પડે લોટી, રાખે પેટ પાળી મોટી;
 માટે જોની માયા ખોટીરે. કાનુડા ૪
 ભરાવે પાણીમાં મુઠો, સ્નેહ છોડી સહુ જોડો;
 કાલો વલ્લભનો જુગોરે, કાનુડા ૫

ઝારખી.૧

મને લૂણી ગયો છે મારો છેલડોરે લોલ. જે રાગ.
 કાલાન રોડો વાટ માંરે લોલ,
 મ્હારે માંથે સાસુડીનું સાલ, નંદલાલ. કાલા.
 ફૂંતો નીસરી છું મહીં ચેચવારે લોલ,
 મને ખોટી કુસામાં રો માલ, નંદલાલ. કાલા. ૧
 કાલા નાણી નમરી છે ન્હાનકીરે લોલ,

છાની છાની નુજે મ્હારી વાર. નંદલાલ. વ્હાલા.
 મ્હારી નેગણી ખેરનું જાડછેરે લોલ,
 તેતો જકે છે બહુ બે ફાર. નંદલાલ. વ્હાલા. ૨
 મુકો માવજી પાલવડો માત્યરોરે લોલ,
 મારે માંથે મહીડાં જલકાય. નંદલાલ. વ્હાલા.
 નુજો છાંરે છં રાજિં છું છેલડારે લોલ,
 મ્હારું નવરંગ ચીર લીંલય. નંદલાલ. વ્હાલા. ૩
 છોડો છોડવાદી છબીલડારે લોલ,
 મ્હારે માંથે છે પીજિતણી ધાક. નંદલાલ. વ્હાલા.
 રાખો કૃપા વલ્લભના નાથજીરે લોલ,
 છેડા છેડ રું ચઢપો છે છાક. નંદલાલ. વ્હાલા. ૪

ગરબી. ૨

રાગ જીપરનો.

મુકોને મોહનલાલજીરે લોલ,
 હુંતો વિસરી વપુનું લાન. મહારાજ. મુકોને.
 જ્ઞારું કામણ કસ્યું છે કાહાનજીરે લોલ,
 લાજ્યું રાતદીન તમારું ધ્યાન. મહારાજ. મુકોને. ૧
 પ્રેલુ ઘાપલ ફરી મને ઘાપલેરે લોલ,
 હવે ઘરમાં રહ્યું કેમલય. મહારાજ. મુકોને.
 પાગ્યો વાંસળીનો શબ્દ મને સુંસરોરે લોલ,
 મ્હારે રોમરોમ વેદનાથાય. મહારાજ. મુકોને. ૨

(૨૨)

વલ્લભલલ્લકૃત જીનું.

કેવો ગજબ ધાયો છે ગોવિંદારે લોલ,
લીધા રૈં કૈં કામના પ્રાણ. મહારાજ. મુકોને.
કરી નાંખી ઘણી ગોરી ઘેલડીરે લોલ,
ધઈ ગઈ જાણડ તણી હાણ. મહારાજ. મુકોને. ૩
હવે વાળો તમારી તમે મોહ્યનીરે લોલ,
સફુ સુંદરી ઠરી રહે ઠામ. મહારાજ. મુકોને.
તમે સાચા લુખા લગવાનજીરે લોલ,
સદાગાય ગુણ વલ્લભરામ. મહારાજ. મુકોને. ૪

ગરબી. ૩

રાગ જીપરનો.

સુભની ખોઈ મેં તો રૂબનીરે લોલ.
જાણ્યા નંદકુંવર મ્હારે ઘેર મ્હારી બેન. સુભની.
હું તો રીસાઈ બેઠી રણછોડથીરે લોલ,
ડીંધી કાનુડાયે બહુ પેર. મ્હારી બેન. સુભની. ૧
માયો મ્હેણાં મેં મોહનલાલનેરે લોલ,
કાહાડી જન્ય જબજાની વાત. મ્હારી બેન. સુભની.
મ્હારું કર્મ વાંકું તે તેવું સુભયુંરે લોલ,
ખાતી ખોઈ નાંખી બધી રાત. મ્હારી બેન. સુભની. ૨
હું તો હરી રમી નહીં રંગમાંરે લોલ,
વળી ગયો ઉઠાપણમાં ડાટ, મ્હારી બેન. સુભની.
પછી વ્હાણું વાતાં ગયો વિઠલોરે લોલ,

હવે રડું છું હૈયા ફાટ. મ્હારી ખેન. સુભની. ૩
મ્હારો રીસનો લયો ગયો નાથલુરે લોલ,
ખળી હઠ લેવાની આટેય. મ્હારી ખેન. સુભની.
ક્ષાલો વલ્લભનો જે ક્યાં મળેરે લોલ,
લઈ મનાવું દેવાધિ દેવ. મ્હારી ખેન. સુભની. ૪

ઝરખી.૪

રાગ ઊપરનો

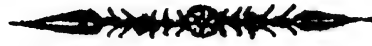
રીસે ખેસે તે અભાગીરે લોલ.
જેમાં ભરા ન નીમ્યું વ્હાણ. મ્હારી ખેન. રીસે.
મેહેતો ખાખ્યાને ખળી મ્હારી ભતરે લોલ,
થઈ ગઈ જાહેતડામાં ફાણ. મ્હારી ખેન. રીસે. ૧
સખી તાંખાનું પાત્ર નરમાત્ર છેરે લોલ,
સહુ નરતેતો ભમર કેહેવાય. મ્હારી ખેન. રીસે.
સખી માન્યની મ્તીફાનો ઘાટ છેરે લોલ,
તાણીધી તેના લેવું તા પવાય. મ્હારી ખેન. રીસે. ૨
વાંકા ફૂર્મે થઈ ફૂમતડીરે લોલ,
સુભ્યો નહી સારો સુખ સાર. મ્હારી ખેન. રીસે.
મેંતો લડતાં કડતાં ખોઈ રાતડીરે લોલ,
નાપે વૈભોગી વેળા ચારોવાર. મ્હારી ખેન. રીસે. ૩
મેંતો હુલ્યો દયાળું દામણોરે લોલ,
હવે દોહ્યલો જે જાવયો ફાથ. મ્હારી ખેન. રીસે.

(૨૪)

વલ્લભકૃત ખીલ્નુ.

વાંડાગ્રેહેથી વાંડી ઘન્ટી થઈરે લોલ,

ફ્યારે મળશે વલ્લભનો નાથ. મ્હારી ખેન રીસે. ૪

ગાથા. ૧

જાણ રચામ મોયલીયો, ખાંસુરી ખલ્લયેકે. એ રાગ.
ફાલી લાગે વાંસળી. જોયણેય ત્રુભુલની. ફાલી દેક.
રાગણી ફાગની ફાયતી ખોલે, તેણે મ્હાં ફીલડોલે;
ઓલે ચઢી ધારતા ફુંકોને ફુંકું ગુંલની. ફાલી. ૧
વાગતી વાગતી લાગતી રહે, થાય છે ઊમંગ જોદે;
સુણી સાન રેહેતી નથી રીતની કે ખુલની. ફાલી. ૨
મન ખુધી અંગ રંગ. લાગે શામળાને સંગ,
નાયે નીંદા મુલને રણછોડ રતુ રૂલની. ફાલી. ૩
ફાલો વિઠ્ઠલ વ્યાસનો, જે તાણીના ત્રાસનો;
સુખે સુવાદેતો નથી સુણા મ્હારી સુલની. ફાલી. ૪

ગાથા. ૨

રાગ ઊપરનો.

માફ મન મોહ્યું ખેની, મોહન સુકંદરું. માફ. દેક.
નંદનંદનનું વદન ભેઈ, મોરલીમાં પડી મોહી;
કોઈ કોઈ દંન મને ફોસલાયે રંદરું. મ્હાફ. ૧
જાંખડી વાંકડી ફાંકડી રીંતે, લલચાઈ લાલ લોલે,
મોલે મેલી લાલ જાલ, રળી ઘન ઘંદરું. મ્હાફ. ૨

વલ્લભકૃત બીજનું.

(૨૫)

હળી મળી લળી લેળી, રમી ફરી રંગ રેલી;

ઊર ઊભરાયું અલખેલાના આનંદીયું. મ્હાં. ૩

ઢળી ઘણી શેવું ચણી, શામવણ નાથના,

છેતરી વલ્લભ તણા છળીલાએ છંદીયું. મ્હાં. ૪

ગાલ્પ.૩

રાગ ઊપરનો.

દેખલે યસોમતી મદુડી મોરી ફોરીરે. દે. દેક.

ફાન સેતાન સામ્રી સુરત, મોહની ભરેલી સુરત;

બુરત મેંતો ઠાડી ઠાડી ફીતી ખરભેરીરે. દે. ૧

નેમ ચેન્કો બેન ખલ્લઈ, કુંલકી ગઈ ગલ્લઈ;

મેરે ઊર હાથિ ડાયો લીનો ફાર તોરીરે. દે. ૨

લચક લચક લાલ તોરો, ફરત છંદ છેલ છેલો;

અંખોરો છોર દીયો મોરો બૈયાં દો મ રોરીરે. દે. ૩

વલ્લભકો નાથ હાથિ આવે તબ દેખાય દૈં;

ફાનભુકો ફાન પકર પટક દૈં બીજોરીરે. દે. ૪

ગાલ્પ.૪

રાગ ઊપરનો.

લ્લને દોલુ લ્લને દોલુ, લ્લને મોરી માચરી. લ્લને. દેક.

ધસત ધસત હસત શાંમ, લ્લતીફુંગોફુલ ગામ;

લ્લને સંખી સાથિ મેરી છેલ સક્ત સાચરી. લ્લને. ૧

(૨૬)

વલ્લભલકૃત પંક્તિ

નભુક નભુક જાતે હોજી, પાંજી પે પાંજી દખાતે હો,
સતાતે હો ક્યું સામરા લગત તોરી પાવરી. જનને. ૨
સાક્ષે ભેજી જુમ્તા ત્રટ, જનતી હું મે ચરપટ;
લકરી પકરી જાતી હું મેં, જલપી લાય જાવરી. જનને. ૩
નેનડી કરારી તોરી, થોરી થોરી ચીત ચોરી;
વલ્લભલકૃત નાથિ મુને મત જનાવ જાવરી. જનને. ૪

ગરબી. ૧.

રાગકેરખાનો.

હઠ જરે મેં મુખરે સેં ઘોં ગારી,
ઘોં ગારી મેં ઘોં ગારી હઠ જરે મેં મુખરે સેં. ટેક.
ઘોં ગારી મુન મોરારી, ગીરધારી ગોવાલા,
જેયાં મત મરોર હમારી. નકર નટવર લાલા. હઠ. ૧
મટકી મોરી તોમી પટકી, ખરકી ફુઈ ખુધારી,
ધંધો જરકી મેં તો લટકી, અટકી લોં જુધારી. હઠ. ૨
દધી જીખરાયો ચીર લીં જીયો, જીગર ગઈ કંચુકી;
ઈજત હીન કરને કું કાહાના, કયકું રેહે તાહે ખુકી. હઠ. ૩
ખાલી લોલી ખોહોત મી જીજી, ત્રખુલનાં કી છોરી;
નાથિ ખ્યાસકા રીસ સજે લો, દે નુકરીની મોરી. હઠ. ૪

ગરબી. ૨.

રાગ ઝીપરનો.

પ્રાનપ્યારી બીચારી મુખસેં બોલો,
મુખસેં બોલો મુખસેં બોલો. પ્રાન. ટેક.
છગલ બાળુ બ્હોત મીલણુ, ઊપરસેં દીખલાવે,
મનુમે ગમતી ગુમત હમારી, નૈના મ્યું પલટાવે. પ્રાન. ૧
દીલસેં હાહા મુખસેં નાના, એસા નહોય તમકું,
તજ કુખડી દીતી હોય ગારી, મીઝન નકરકે હમકું. પ્રાન. ૨
સજ શામાફા સ્વભાવ એસા, મુખસેં નાનાફેવે,
ગોઠડી ગમતી હોવે નહીતો, તુરત નગારી દેવે. પ્રાન. ૩
સરમર બોલબદર મન હોવે ત્વરમે રહેવે દોઈ,
પુછતકું વલ્લભકાપ્યારા, મરમ હમારા સોઈ. પ્રાન. ૪

ગરબી. ૩

રાગ ઊપરનો.

મ્હારા વ્હાલા નમુના ત્રટ આવળે તમે,
આવળે તમે પ્રેલુ આવળે તમે, મ્હારા. ટેક.
બેડાં લેજી છું ઊટકયાનાં, ઘણીયારને સારે,
હમ ઊધારો જીભડે તે, નહીં કો નન એ ધારે. મ્હારા. ૧
ચાર ફરીશા હું ધિઠૂલ વરણ, પંલવાની તમ માટે,
નહીં આવો તો જીવડો નરો, રડવું રૂદીયા ફારે. મ્હારા. ૨
ધાર બેઈ બીચાટ ધવાનો, દાર પળે ડાહા પાણમાં,
ત્રાહીતને લેરો નહીં સાથે, બહુ સુખડુ બેનજામાં. મ્હારા. ૩
આવાયદો ત્હુલેથી કાયદો, મજરો નહીં મોરારી,

વ્યાસ ધલ્લનના વ્હાલમાંડું, છું દારીતમારી મ્હારા ૪

ઝરખી:૪

રાગઝિપરનો.

ઝિત્તા રોરે મોહન મ્હારે મળવું છે.

મળવું છેરે મળવું છે. ઝિત્તા રોરે. ટેક.

ખાનું બતાવ્યું મુઠ ખેંદેનીને, જોઈ બુમના ન્હાયા;

તડ તમારી વરતી બેઠી, ત્નાથે ભેળી થાયા. ઝિ. ૧

પેડુ પાવલે પ્રીતમ પધારો, જાણી ઘેળા જ્ઞશે;

મળો નહીંતો કુવા કાંઠે, લાંઘણ ભેવું થારો. ઝિ. ૨

જારી ત્નરી ઝિઠી જાણી, ચણ ધિયારી વાલે;

ભેમ મોરના મેઘને તલસે છે, તેમ તલસુ તમ મારે. ઝિ. ૩

વાર થઈ પણ કાલ સરેતો, પરમાણ પડશે જાણ્યું;

નાથ વ્યાસના વખત ત્નરી કરીયે મનનું શાપ્યું. ઝિ. ૪

જાવાણી:૧

મેંતરીનીં દમેં સુઈ ક્રીષ્ણને સુરી. જોરાગ.

કેમ રોકી મારગ માંચ, ધિહુલ વનમાળી;

કરે છે ભુલમ તમ નેન, નરમ નીહાંણી. ટેક.

ત્નામનીને તોંડો, લુરડી ત્નરેલી ત્નગુટી;

વીંધે વાંસળી પાંસળી તે, ટેક જ્ઞય તુટી.

નથી રહેતી સુધ જુધ, સાન ત્નાન મને ત્નાળી. ફરે. ૧

ગામ ઝોડુનનીગોવાલણ,ગરદનઘાલી;
 તોડ્યા દેડ તોરા તારણીઝોને ઝાલી,
 મારી મરમે સરમે,રહી નહીંબલ્યાણી. કરે. ૨
 ફોઈ ઘરમાં ગામમાં, ફોઈ રોયડે ફોઈ રોરી,
 ફોઈને નમુનાત્રદ,ફોઈ પનઘર પરઘેરી,
 ફરી સ્નેહ પછી દે છેડ,હીંચણથી ઢાળી. કરે. ૩
 નથી નરહરી તમને નેડ, એડ મુકીખીલ;
 તેદેખી દલદુલાય, શામળીયા શ્રીલ;
 નહીંકરૂં ગોઠડી સમલુ, સખળછુંબાળી. કરે. ૪
 ખોલો છો પેહેલું, મુખડે મીઠું મીઠું;
 પાછળ માગો છો માન્ય, બહુ સ્થળ દીઠું;
 વલ્લભલક્ષ્મીજી રાખો છો પેટપાળી. કરે. ૫

લાવણી.૨

રાગઝિપરનો.

ગાયો જાલજેલા,રંગરમુ રૂપાળી,
 જાલ નેગ મળ્યો નગદીરા,તમેલ્યોતાળી. દેડ.
 છું એકલડી મુનસંગ, નથી સાહેલી;
 રૂલ સમય નેઈને ગાવી, સરવને મેહેલી;
 તમવિના અવર રું કું,ન નૈયત ઢાળી. ગાલ. ૧
 મેં ગ્રહણ કર્યો છે દેડ, એક મ્હારે સ્યામિ,
 સદા રહું તમારે રારણ, ચરણ રબ પામી;

(३०) चल्दलनहुत जीनुं.

छोड्यां छत छैयां परण्यो, मेहेल्यो राणी. आळ. २

मुडी दीयां मात तात, लातने लगनी;

मुड्यो हुदुंज जलिमान, मुडीलान लगनी;

घरजार संसारनो, यरणो नाण्यो हुलाणी. आ. ३

हुवे पडी पालवडे, राणो डे रजणावो;

मारो डे ठीगारो खुण हुण दो नेम द्वावो;

तन मन धन जरपी डरी, जेसद्यानी डाणी. आळ. ४

वणगी जणगी हररो मां, डाहान डहापी;

छेह देखो छजिला भरशुं हुत्या आपी;

चल्दलनना क्हाला लीधामें पेण पेणाणी. आळ. ५

लावणी. ३.

रागडिपरनो.

सुनो सुनो सण्णीण, तावावेली लगी तनमें;

डुधु डामन डियो नंद लाव, ग्रही भधु जनमें. डेड.

नेनुं से नेन मिलाय, भीलार्ड मुण्डुं;

ज्हांत छह हुजोहे जंग, डहुं ड्या तुण्डुं;

नल नली दीन दीन जाप, गीरी जगनमें. डुधु. १

लल याई लटकसें पटकसें, डुई भुंवारी;

मीत पटकसें डटकडे, डीरती ज्हांत जेमारी;

में लमत लूलत राज लान, रहुं न लोवनमें. डुधु. २

मुने यशोमती डो सूत, पूरन लगतहुं प्यारो;

अज कुज मिलेगो डाहान, सुरत हो न्यारो;
 में कुर्या करतहुं लप, सदै मुन मनमें. कछु. ३
 ज्या कुहुं घरकी जात, भरह मोहनहुं;
 अज रह्यो नत नही भूष, तपत कुर्छ तनहुं;
 छोर द्यौंगी में सज लाल, लघुं सदनमें. कछु. ४
 लय जेहुंगी नंदधाम, रामकी संगे;
 नींदीमें नरवर लाल, रमतहुं रंगे;
 वल्खलनको प्यारो, सतावतहुं सपनमें. कछु. ५

सावणी. ४

राग जीपरनो.

सुनो सुनो पीयारा, प्रान लयन जनमारी,
 जंसीकी धुन सुन घररी, सुरत तीहारी; टेड.
 राधा रानी जड लाग्य, म्हो जत कुर्छ पेझी;
 डिनसे घुटत नाही छेल, डियो कुछ नझी;
 कुजु डहे मुजसें डटु जेन, तुटत नाही यारी. जंसीकी. १
 तमलैसे नर नही नीरभे, हम तेनु सें;
 यमझायो बंधल भीत, जो होत जेनुं सें;
 तोरी जजी जजी जंभीयां, डीडी डामन गारी. जंसीकी. २
 में लपटाई तुल संग लाल, हास बल जाई;
 सज छेड दीयो संधी साथ, नाथ सपराई;
 डीने कृपा दीने घरसन, में तुल परधारी. जंसीकी. ३

(૩૨)

વલ્લભ કૃત ખીલુ

કૈસી મરણુ ફરણુ, ગરણુ મેં ફુર્ષી;
હોગઈ દરે દીવાની, કરત તુર્ષ તુર્ષ;
જ્યહું ખડે રહે કધુ ખોલત નાહી ગીરધારી ખંસીકી. ૪
મેરો ફલેલ્લો ફટ નન, ફપિ લો પકરી;
માનો માનો પીયા મેરી ખાત, છોડદો નકરી;
વલ્લભ કા વ્હાલા રૂપે રંગકી ખલહારી. ખંસીકી. ૫.

ગરખી. ૧

નલભ રૂંકે પીછી નળિં. એરાગ.

મ્હારા મ્હોની સાંભળશો ગાળ,
વ્હાલા રો વેગળા, મ્હારા મ્હોની સાંભળશો. વેક.
ગાળદેઈશી તો મ્હારીસ ચડશી,
રીતે રેહેને ગોપાળ. વ્હાલા ૧
ન ભણશો મુને સર્વના સરખી,
દગો મુકી ઘો દયાળ. વ્હાલા ૨
ફું છું ખીલ્લશી, સ્વભાવે રાશી,
વેણ વદીશી વિકરાળ. વ્હાલા ૩
વ્યાસના સ્વામી ખંતરયામી,
મને નલાગે મ્હો નળ. વ્હાલા ૪

ગરખી. ૨

રાગ ઊપરને.

મેલોમેલોણ નંદનાલાલ,
 દળે મહી માદ્યરાં, મેલોમેલોણ. દેક.
 મહીડાં દળરો, તેમાં શું મળરો,
 આશું નણાયો વ્હાલ. દળે. ૧
 વેચીને વળરું, તમોને મળરું;
 છોડો છખીલાણ છયાલ. દળે. ૨
 આનેને આને, શું વહી નયે;
 મોહન મળીરું ફાલ. દળે. ૩
 વ્યાસના પ્યારા, ધૈ નયો ન્યારા,
 આતો તમારી ખોટી ચાલ. દળે. ૪

ગરબી. ૩

રાગ ઊપરનો.

મેં તો નવું ન જુમનાકે ઘાટ,
 સતાવે સામરો, મેં તો ત્વં ન જુમનાકે દેક.
 જામુનાં ત્વં જલતરને ફું,
 છખીલો દેતો છાંટ, સતાવે. ૧
 દેખત ગોરી, ખેલત હોરી,
 ખડવા ફરત ખે ફાટ. સતાવે. ૨
 ચોરે બીઢાની, છલકાવે પાની;
 ત્વીત્તવે પેનનેકો પાટ. સતાવે. ૩
 પ્યાસકા નાથસેં, દેગારી હારી,

(७४) वल्लभ इतजीभुं.
तल मोहनडे माद. सतावे. ४

गरजी. ४

राजशिपरनो.

ली यो लीयो लालने यीतयोर,
इइमें डीस्तरे, लीयो लीयो लालने. देइ.
में न्हातीथी लल लुमनामें,
ननर योरार्थ डीरोर, इइमें १
नंद्दुलारो, योर हुमारो,
इलेन वाडो इरोर. इइमें. २
गारी दीये से, लाये न ललन्या,
लनमडो हे नरोर. इइमें. ३
प्यासडे प्यारे, नष्ट रजी हे,
अन्न इया हुमारो नेर. इइमें. ४

प्यास. १

क्रीष्णडे गले जीय डांङ्गी. जे राज.
आपडी में जंसरी, छीनाय जौंङ्गी,
दूर देहेना नंद्दुलान. आपडी. देइ.
जंसरी छीनाजिंङ्गी, पावरी पेजजिंङ्गी,
अली नजिं यीमोलडे गाल. आपडी. १
उपरा छीनाजिंङ्गी, नष्ट नयाजिंङ्गी,

વલ્લભ ફૂલખીલ્લું.

(૩૫)

હોયગો ગોફુલમેં તાલ. આપડી. ૨

ગામમેં દોડાજિંગી, લોકુંદેખાજિંગી;

ગાવે વલ્લભ તેરો ખ્યાલ. આપડી. ૩

ખ્યાલ. ૨

રાગણિપરનો.

લેરે લેતું છીનાવે તખ ખફાફુરી,

મેંતો દેખું ખીલનાર. લેતું. રેફ.

ખ્હોત ખાઈવારી, ખ્હોત સતાર્છ;

ફોઈનાદી સરદાર, લેતું. ૧

ફોનદે જૈસી, છીનાવે તૈસી;

સખડું મેં ફીની ખવાર. લેતું. ૨

મીલનદેખાઈ, મત ફર સેખાઈ;

હું મેં વલ્લભફો ચાર. લેતું. ૩

ખ્યાલ. ૩

રાગણિપરનો.

દેખો સખી મેં સામરાફી લાઈ ખાંસુરી;

દોનું જૈયાં મરોર. સખી. રેફ.

લડત લગાઈ, રાફાડ લગાઈ;

હાર ગયો હમસે ફીરોર. સખી. ૧

ફમર પકરકે લોમીગીરાયો,

(૩૬) વલ્લભ કૃત બીલું.
 નંદ સુતડો ક્યા ત્નેર. સખી. ૨
 મુગટ લાઈ વારી પીછોરી બી લાઈ,
 વલ્લભ ક્યા નાથડી મેંચોર. સખી. ૩

ખ્યાલ. ૪

રાગણિ પરનો.

દેરે દેતું ગોવાલન બાંસુરી,
 મેં હાર્યો માહારાજ. દેતું. દેહ.
 તુમસેં મેં હાર્યો, નાહી કીયો વાર્યો;
 બસ્તર દે રહે મેરી લાલ. દેતું. ૧
 તુમસેં ના બોલું, ઘુઘટ ના બોલું;
 કુડા કુડ ન કપ્પુ કાલ. દેતું. ૨
 વલ્લભ કો પ્યારો, પાવલે પવતું;
 કપ્પુ ન કુડ કીખો જાણ. દેતું. ૩

ગરબી. ૧

પીયોને દાડડા. એ રાગ.

ગાતે શું કામણ કીધુંરે, કહોને કાનુડા;
 માહારું ચીતરું ચોરી લીધુંરે, કહોને કાનુડા. દેહ.
 કામણ ગાળા કામણ કીધું, લીધું ચોરી ચીત;
 છતાં લોમને છેલ્લે જાણિયા, થોં ગઈ જાંઘળી લીતરું;
 જાણો દહાડો મને ઘેર નગમે રડીને કહાડું રાત;

તારા ધિયોગે વેદના ઝીઠે, ગળવા માંડી જતરે. કહો. ૨

સુધુ નકાષે નીમ્તાન જાણે, ઘાવે ઘવાણી નાથ;

વળગાણ વળગ્યું ચિહ્ન લાતાં, હવે હૈયું નથી હાથેરે. કહો. ૩

ફાળ ને પાચ છે કાંઈ કાંઈ, તે તણો શો ઝીપાય;

ને કહો તે કડું કાફાન જીભારા, વેદના ના વેઠાયરે. કહો. ૪

દલગાતું દઈ મટાડો દયાણુ, રારણુ લ્યો હવે રામ;

તમ વિના કદી તાપ સમે નહી, ચિત્તે વલ્લભશામરે. કહો. ૫

ઝારખી. ૨

રાગ ઝીપરનો.

જાણથી મ્હારે લાગીરે, પ્રભુથી પ્રીતડી;

ગયો જા લવનો લય લાગીરે, પ્રભુથી; ટેક

સંસારનો મને મારપડે પાણ, થઈ પડું નહોર;

તેમ કુર્યા વણના મળે મુને, નરવર નંદ કીરોરરે. પ્રભુથી. ૧

જાંખડી વાંકડી ફાંકડી જેની, મમ ચીતડાની ચોર;

વાંસળી પાંસળી વીંધે છે મ્હારી, રુંજાડું લયું નેરે. પ્ર. ૨

મધુર મુખડું દરિયો સુખડું, હુખડું દૂર પળાય;

લટક થટક ચતુર લુગની, નેઈરી તળતા પાયરે. પ્ર. ૩

વંક કડીનો વ્હાયો હું લેજી, દેજીં જારપી જાંગ;

કર્મ કોર પાચ લલુતો, મળે હરીનો સંગરે. પ્રભુથી. ૪

લાગ્ય લજે મોહન મળને, રવે ચોરારી લક્ષ;

વ્હાલો વલ્લભનો વિહ્વલ જીએ, મ્હારે મ્હોટી થઈ પક્ષરે. પ્ર. ૫

ગરબી. ૩

રાગ જીપરનો.

દેખીને થઈ જાણ્યારે, છબીલા છેલડી;
 સાંભળી ધાંસળી રાજરે, છબિલા. રેફ.
 છેલ છબીલા રંગ રંગીલા, લીલા ફીધી જંપાર,
 ઘાયલ ફરી ગોવાલણીને, મારીને ન ફારરે. છબી. ૧
 ત્નાલો ભગુદીનો ભોંકે છે ભારે, રહે ન સુધ્યલગાર;
 પડી તે જડી ન થાય કોકાળે, જ્યેયો મ્હામાડો મારરે. છ. ૨
 જાન ન રહે લોકડીયા ફેરી, ફેરી ફરે તુલ પુંઠ;
 મોહની મંત્રે માતુની જાંધી, હવે મુકી ઘો છુટરે. છ. ૩
 જાખડ હીન થઈ જાલબેલી, મેલી સગાંની રામી;
 રત્તી પત્તી રું મતી ન ચોટે, છોડ્યો સતીનો ધર્મરે. છ. ૪
 ગોફળ ગામને ગાંડુ જનાવ્યું, ચઝાવી દીધું ચાફ;
 વ્યાસ વલ્લભના વિદુલ ક્લાલો, મોઈ જેરી સહુના ક્ષે. છ.

ગરબી. ૪

રાગ જીપરનો.

જાવોને નંદલાલરે, રમાડુ રંગમાં;
 જા ઘણો રૂપાળો રૂમાલરે, જોપાવું જંગમાં. રેફ.
 મોતી ભરેલો મુગટ પેહેરાવું, યાઘો ધરાવું સ્વેત;
 પાચભ્રમો મોહડી પગ પેહેરો, જીપન્યું જિરમાં હેતરે. ૧
 કુંઠમાં કમળ ફાર જોપાવું, ગભરા ગુલાબી ફૂલ;

કિશામાં બેસાડું અતરનાંબું, સુગંધ જીડે અમૂલ્યરે. રમાડું
 છેલ છબીના દો રાણગારી, ગોપીકા ઘેલીધાય;
 છબી ભેતાં છબીલી મોહપામે, બાયરીબની ભયરે. ૩
 આંખડીમાં આંતુ ફાળળ ફાળના, નધાયદ્દી ધિડાર;
 નાયતા ભગ્નો નંદને મ્હોલે, ભુજે ન સોદાડુંવારે. ૪
 ફેલ પડી જિછંગે બેસાડી, વારણાં ભેરો માત;
 સર્વ ક્રેશો શું આતરોત્યો, વ્યાસવલ્લભનો નાયરે. ૫

ઝારખી. ૧

મટુડી મારી મેલોને મોહન. ઝેરાગ.

દીવસ મ્હારા કેમભરો, મેંતો માયામાં ખાધો માર.

સુભની મેંતો. દેડ.

માયા કરી મેં મોહનવર સાથે,

બેઠૂરી નાખ્યું ઘરખાર. દીવરા. ૧

ઠરેલ ઠાણીકી ક્રેશવાતી લગમાં,

તે સફા લાગી ગયો ભાર. દીવરા. ૨

નથી ભરા ગમતું, મન મ્હાર ભમતું;

મોહની નાખીછે મોરા. દીવરા. ૩

ભાડુ થું કીધું, ચીત ચોરી લીધું;

ચેત નથી પડતું લગાર. દીવરા. ૪

ફપટ કરીને, પરદીને;

ગયો એ નંદડુંવાર. દીવરા. ૫

(૪૦) વલ્લભ કૃતજીવનું.
 અરેરે એ રંગમાં, રમતાં તે ભંગમાં;
 તુજી હું લપ સંસાર. દીવરા. ૬
 વ્યાસના સ્વામી, વણ દુઃખ પામી;
 ખામી પડી પર્ષ ખપાર. દીવરા. ૭

ગરબી. ૨

રાગ ઝિપરનો.

અંતર ઘાવ ઘાલીયો, મુને મુઠી ગયોરે મોહન.

અંતર ઘાવ. દેહ.

મોહન મુઠીને, વચન ચુઠીને;
 ભુલો થયો ભુગભવન. અંતર. ૧
 સ્નેહ કરીને, ચીતડું ફરીને;
 તાણું માંડું તન મન. અંતર. ૨
 ઘાવે ઘવાણી, મ્હા સુખ માણી;
 હવે નીત્ય ફરે રૂઢન. અંતર. ૩
 લાલમાં લેવાણી, લજા તનય જાણી;
 ભમતી રહી ભોચન. અંતર. ૪
 શું કહું સુભની, નથી ભતી રૂઢની;
 જાં સુડાં લઈ ભોચન. અંતર. ૫
 વ્યાસ વલ્લભના, નાપિ દુર્લભના;
 કેવારે દેશે દરશન. અંતર. ૬

ગરબી.૩

રાગબિરનો.

ચરફી લાગી ચીતમાં, માથાં નરવરલાલે નેન.

ચરફી લાગી દેડ.

ચીતમાં ચરફી, ખરે ખરી ખરફી.

પરફી પાડી મુને ખેન, ચરફી. ૧

સામું બ્નેઈ રું, ફહું તે ન સમભું;

અધર ડસી લીધી એન. ચરફી. ૨

ભમુનાયે રોડી, ભળમાં ઝોડી;

ખશી ભતાં પડીયું ખેન. ચરફી. ૩

હરીના હાથથી, રું છુટે સુંદરી;

છુટવા નથી ફોની દેન. ચરફી. ૪

ચંચળ ચાલાખી, ચંપળતા ગાખી;

ચાતુરી ભરેલાં એન. ચરફી. ૫

વ્યાસનો કાલો, પ્રથમ થાયફાલો;

પછી ધુમરાઈ ઘેન. ચરફી. ૬

ગરબી.૪

રાગબિરનો.

સંખી મહારી સાંભળો, જાણ્યું વિફલને મેં વચન.

સંખી મહારી. દેડ.

જાલે મળ્યા તા, ભુમનાના ત્રદમાં;

(૪૨)

વલ્લભકૃતજીભું.

ત્યાંચેણ દીધું વંદન. સંખી. ૧

તેચેણ પળવા, ભધું મ્હારે મળવા;

પણ છું સાસુને સાદન. સંખી. ૨

સાસુડી ભુંડી, કુડી કઠોરી,

ખસવા નદે કોઈ દન. સંખી. ૩

નાણદી નઠારી હ્રેષે ભરેલી,

ભમે મુન સંગ રાત દન. સંખી. ૪

સ્નાગ ન જાવે, ભધું ન ફાવે;

ભુઠી કેહેરો પ્રાણ જીવન. સંખી. ૫

વ્યાસના નાથ શું વ્હીલી પડુંતો,

પીંડ ફડફડ પતન. સંખી. ૬

ખ્યાલ. ૧

કંગનવા મોરો ફરસે નીકસગયોરે. જે રાગ.

પ્રીતમ મુન મ્હેલથી પધારોરે,

પધારો પ્રીતમ તમે, ઘણાં સરમાયાં જમે; પ્રીતમ. દેડ

સરમાઈ મરીયેરે, સ્નેહ ન ફરીયેરે;

જાવી જાહીં જેથી રહોછો, કાનોમાં પેથી ફહોછો;

ફહીને સોને વેમ વધારોરે. પ્રીતમ. ૧

ભૂલ ફલાવીરે, સાન બતાવીરે;

કરો છો જાહેર ભગમાં, તેથી ગાળે સો ભગમાં;

યસુને યાળે કેહેવાયો ફવારોરે. પ્રીતમ. ૨

આ દેવ લુંડી રે, પીરાય ડુંડી રે,
કુડી કહે તમ સંગે, તે સારૂ રેફેલ્લેલુંગે,
અડો ન અંગે કાઢો કુધારો રે. પ્રીતમ. ૩
લ્લરી વિલ્લરી રે, શીખો મોરારી રે,
વલ્લભના વ્હાલા મીરા, હજો લેરેલા દીરા,
છેડ્યો નહીં અહીંથી, સધારો રે. પ્રીતમ. ૪

ખ્યાલ. ૨

રાગ ઊપરનો.

મોહન મ્હારા મેહલમાં આવો રે,
મોહમાં આવો વ્હાલા, જો નંદલુના લાલા મોહન દેડ
ખાર ખેસાડું રે, પવન ઊરાડું રે,
લ્યો પાછી શીતળ પાણી, મીઠાઈ જાપું જાણી,
લગાર ખેશી બંસરી બલ્લવો રે. મોહન. ૧
મેવો મંગાવું રે, તે જારો ગાવું રે,
લ્યો નુ પાન સુપારી, લયદૂળ લલચંત્રી સારી,
લધીંગ લેઈ ખીડી બનાવો રે. મોહન. ૨
ફણ જોળ ચીનારે, વળી તે વિનારે,
માગો તે જાપું પ્યારા, છખીમાં સોથી સારા,
લાગો છો વ્હાલા નેનુડાં તથાવો રે. મોહન. ૩
સોગરાં ખાલુ રે, રમાડુ ફરી વાલુ રે,
ફરીયે જામત ગોવિંદાં, હિપને જતિ જાનંદા,

(४४)

वत्सलन कृतजीवुं.

व्यासना स्वामी वेणा नयुडावोरे. मोहन. ४

प्याल. ३

रागजिपरनो.

पाखवरो मोरो छोरो गीरधारीरे,
पाखवरो मोरो छोरो, झुं जंजोरो जीजोरो. पाखे
मीलन लरी हुंरे, समल राम तुंरे;
सज डामनीधुं नैसी, हमडुं मत मानो तैसै,
मोहन धौंगी मुजसें में गारी रे, पाखवरो. १
नीरलन होतीरे, सो रयामा भोतीरे,
हम नाही नीलन गोरी, लपु लाननडी छोरी;
उहो ना मानुं में तो जनमारीरे. पाखवरो. २
मरल तुमारीरे, नाही डुमारीरे,
डीसीडुं नैनामारो, लु दीलमें जीबारो;
झु नडुं तम संग यारीरे. पाखवरो. ३
अरल डरत होरे, पाजिं परत होरे,
डहीन हुं में डाहाना, अज सीधे मारगलना;
वत्सलनडा व्हाला तुमसें न हारीरे. पाखवरो. ४

प्याल. ४

रागजिपरनो.

मरुडी मोरी होरी प्रानप्यारे रे,

વલ્લભલલ્લકૃતબીજનું. (૪૫)

મરુડી મોરી ફોરી, ઊઢાની લીની ચોરી. મરુડી. ટેક.

હમકું ચીઝાઈરે, ગેડી લીઝાઈરે;

ફુલાળી સીરસેં મરુડી, ઊઠાફર લોમી પટડી;

ધંધીયન સખબીખર્યો હુમારે.રે. મરુડી. ૧

લીંબુ ચીર ચોલીરે, તો બીજાં બોલીરે,

તબલીની ઊઢાની, જે સામરો સેતાની;

સતાર્ધ મુઝકું પંથ સારેરે. મરુડી. ૨

ધસ ધસ જાતેથે, ખૂબ સમભતેથે;

મેં ફ્યું સમભનું પક્કી, વાં બેઠી ફોકે નક્કી;

પીછે સેં પાણી પરી હાપિ ડારેરે. મરુડી. ૩

જેસો નંદલાલોરે, વલ્લભલલ્લકો વ્હાલોરે;

મેં મુખ સે દીની ગારી, તબ રીસાયો મોરારી;

જે ચૂપે ફોકે ગામમે, સીધારેરે. મરુડી. ૪

લાયણી. ૧

મેરા બીધાતા બેલી. જેરાગ.

છેલછબીલા ડાહ્યાના

જાશો માંજ્યો બીધમાત, થયા મસ્તાના. ટેક.

જાવો છો પંન ઘર નમુનાજીને જારે;

લ્યાં ત્યાં હામની જો સંગ, ફરો રંગભારે;

ફેફેવાઈ ગયા નાદાન, પાવ હવે દાના. જા. ૧

કાલે ચોર્યું દોરડું, ગયા ગુપત સંતાડી;

(૪૬)

વલ્લભલ કૃતજીભુ.

છેવર ન જાવ્યું હાથ, લડી મુલમાડી;
પેઝું નહ્યું કુપમાંથી, કૃષ્ણ તમારાં વાનાં જા.૩
એવી તેવી ક્યાંથી, શિષ્યા કરેવો કુડી;
મુકો ખેડીજું નળ છલકાય, થાય રેવતુંડી;
શીદ કરો મુને ફેરાન, જો મનના માના જા.૩
ફેવી લેહેર થઈતી, એમ વદો મારગડે;
સહુ સમને મુલ તુલ ક્ષેહ, સહોદર રંગડે;
નલ્ય જોલો ત્રાડીને, રહો છખીલા છાતા જા.૪
છોજો છોજો છોજ ધાદી છેલ, મેલ રાખો મનમાં;
થઈ ભય વગોણું, વાત વહે દુરી ભનમાં;
વદો વાત વલ્લભલ નાનાથ, સમભણા રીતાના જા.૫

લાવણી.૨

રાગ ઊપરનો.

ભજો ભજો વચનના કીલા,
ભેઈ લીધા ભુઠડા, ભનમ તણા રંગીલા રે.૧
જાન રૂઢની મુલધેર, જાપવા કહ્યું તું ડાહ્યાના;
મને દીધો દલાસો, સાચા રીમણા રીતાના;
ગયા હરો ગમે તેને ધામ, છેલ છખીલા ભેઈ.૧
જાખી રૂઢની ભગી લાગી, લેહ તમારી;
ભેયા ફરી તમારી મેં વાર, મોહન મોરારી;
વાગે પગ પરધા, ભગી હીરુ રચીલ ભેઈ.૨

રખેને જાવેલા ભરો, દુલ્હાશે દયાળું;
 બધી રૂનની વેઠી તાલ, બોલી બેઠુ સાળું;
 મારાં પાપ અવરસ્થળ જાપે, ફેરવી લીલા ભેઠ.૩
 નહોતી ભણતી મહારાશામ, જામતમે ફરો;
 મને જાપી હાથ માં વેણ, બીજે પરવરરો;
 હવે ભણ્યા જાળી, છોદોંગીને ઢીલા; ભેઠ.૪
 તમે જાનાં જતાવો ગમે તેમ, કેમહું માનું;
 બધો વાંકુ ભવિષ્યનો, પૂજું તમે સંગ પાનું;
 વલ્લભના વાલા હાકો, કહું તે હરીલા ભેઠ.૫

સાવણી.૩

રાગણિપરનો.

હમકું મત પકરો પ્યારે,
 દૂર રહોલુ નરવરલાલ, નંદ હુજારે. દૂર.૧
 મેં ઘોંગી ગારી મોરારી, સરમસ જણાંડી;
 તુમ સમભે હમકું ઘેલી, ગોવાલનગાંડી;
 જમ સંગ રંગ નાહી, રખો હંગતુમારે. દૂર.૨
 કોઈ નારી તુમારી ચારી, ફેરે વાંકીભે;
 જરભેરી સેં ગોરીસેં, તંત ના લીભે;
 પાણિં પરો તોળી નાહી, માહીયે પ્રીત હુમારે. દૂર.૩
 હમજડે જાપડી બેરી, પેરી ન્યું નરડી;
 ઈસી તરેહ રખત મેં રીત, જાલ હપડી;

(૪૯) ચત્સત્નકૃત જીન્નું.

નાહી સાહેલીખેલી, હમસખસેંહેન્યારે. દૂર. ૩
 હોવેગી લડત લખ, બનેગા ભગસારા;
 ક્યા કરેગા હમકું, યસોમતીનંદ તુમારા;
 મથુરામેં કુંડીરીજાદ, કુંસ દરખારે; દૂર. ૪
 મેં ખોતખખતસેંહેતી ધ્યાનનાહી દેતા;
 હોઠો હોઠો હમસેં, ભુર કાહ્યકું ખેતા;
 ચત્સત્નકા નાથકુછ કહેજિંગીજીનજીથારે. દૂર. ૫

સાવણી: ૪

રાગણિપરનો

કહે ક્રિષ્ણ સુનલે પ્યારી,
 ખોત મિબ્નલ કરકે, દેતી કીનકું ગારી. દેક:
 ભરા રાખો ક્ષમા હમ, અરલ કરતહે તમકું;
 તોરા દરસન જીનકછુ યેન, પડત નહીં હમકું;
 તીનલોડમે નીરખી, નાહી તુલેસી નારી. ખોત. ૧
 દેખે જીનલતા દીન, એક લયહોતા;
 મેરો ખાયો પીયો ભલભલત, રાત નાહી સોતા;
 મેં જૈઃ ધરત તુલધ્યાન, કુલતી સારી, ખોત. ૨
 ગોકુલમેં ખોત જીનનાર, પ્યાર નાહી લગતા;
 તુલ સુરતદેખકે દીલ, હુમારા ડગતા;
 તુમ ચંદ ખદન તુલ ખેમેં, ભજિંખલહારી. ખોત. ૩
 તેરો નેન મીલત ભખ, યેન પડતહે મનુમેં;

તેરી ખાતર મેં હુંડ હુંડ, ફીરત હું જનનુમે.
સખ કહત મુનેકું ઘેલો હુજો ગીરધારી. ખોત. ૪
રહી નાહી સુઘ બુઘ સાન લાન, લલક ફીરતા હું;
દેખી મુખ મુરછામે, ત્યાંહીં ત્યાંહીં ગીરતા હું;
વલ્લભ કાના પકો, દે તું હુઃખ નીવારી. ખોત. ૫

ખ્યાલ. ૧.

ખતાદે સાલુ પંભ ખહિત ના દૂર. જે રાગ.
સોહાગી છેલ્લા છોડો પાલવ મેરો. દેકો.
પાલવ પકર કર નકર કરત ફો;
સમભકે દૂર ઠેરો. સોહાગી. ૧
ખીન ખોલાયે, કાહ્યું ખાયે;
ફીરત દેરો દેરો. સોહાગી. ૨
નૈન નયાવત, ખૂબ સમભવત,
મારગજો ક્યું ઘેરો. સોહાગી. ૩
લાલ લફંગાઈ, હમસેં નડીને;
પીરા ઊંગી ડંડેરો. સોહાગી. ૪
ખ્યાસ વલ્લભ કા, રામ સમભના;
મીનન તું લાઈં તેરો. સોહાગી. ૫

ખ્યાલ. ૨

રાગ ઊપરનો.

મોહન હમ્મે ખરબેરી ક્યું કરતા. દેક.

(૫૦) યલ્લલ્લ કૃત ઝીલ્લુ.

ઝરલ્લેરી હમસેં, કરના ન કળુઝે;
પાણિં મેરા ધરધરતા. મોહન. ૧
કળુઝે ન દેખા, કળુઝે ન સુના;
કુલેભવા દેખડરતા. મોહન. ૨
પર નરસેં હમ નેન ન મિલાયે;
ઝેસી હુમારી ધરતા. મોહન. ૩
ઝાપ નેસીકું લરકુ દેખાની;
ઊરપે ક્યું કર ધરતા. મોહન. ૪
પાણિં પરતકું નાપલ્લલ્લકા,
ક્યુંકું મેરો મન કરતા. મોહન. ૫

ખ્યાલ. ૩

રાગઝીપરનો.

નસોદા કુળ્લો દંટો મયાવ્યો છે. દેહ.
નરવર તારો, વેરી ઝમારો;
લંગુરને લાવ્યો છે. નસોદા. ૧
ઝાંગાણીયામાં ઝીંધમાત માંડ્યો;
સધારનો જાવ્યો છે. નસોદા. ૨
દ્વારન ઠેલ્યાં, ન્નગ્યાં ઝીંધેલાં;
સ્વામી સતાવ્યો છે. નસોદા. ૩
તમો તેને ધમકાવો ન તેધી;
ન્યાં ને ત્યાં રાવ્યો છે. નસોદા. ૪

છેક વંઠાડ્યો કાલો વલ્લભનો;
હવે લોકે ચાલ્યો છે. નસોદા. ૫

જ્યોત્સના. ૪

રાગજીપરનો.

નુજો નસોદા કાનુજો કેમકનડે. દેક.
કાહાન તમારો, અંત લે અમારો;
વિતાડે છે મારગડે. નુજો. ૧
મટુડી ફુલાણે, ઊઢાણી ઊછાણે;
પાલવડો પકડે. નુજો. ૨
તમારો લાલો, તમને કાલો;
અવરને શું રગડે. નુજો. ૩
વ્રજવામાના ગ્રંદ જીપર જે;
ધેન વાછરૂં તગડે. નુજો. ૪
વ્યાસનો કાલો વારીને રાખો;
માઠો લાગ્યો મુન મનડે. નુજો. ૫

લાવણી. ૧

નોકરી ફરન સીંધવાડીરે. જે રાગ.

અરન એકડરીજેરે કાહાના, અરન એકડરીજેરેકાહા-
મરકટ વિદ્યા સુકીનવો, છેલછાનામાના. ૧
નરાતો રાખોઠંગ હાજોરે, નરાતો રાખોઠંગહાજો;

(૫૨) ચલ્લલ્લ કૃત જીભુ.

છોકરવાદી છોજે છોગાળા, નથી ગમતો થાળો. ૨
ઘેરીને શું ધાર્યું મનમાં, ઘેરીને શું ધાર્યું મનમાં;
રોડીને ઊભા રંગ રસીયા, કેમ ધ્રંદાવનમાં ૩
તમે તો લાન શરમ મેલીરે, તમે તો લાન શરમ મેલી,
પુંઠે જાણે મહી વેચીને સરખી સાહેલી. ૪
તેની સંગ નણાદી છે મહારીરે, તેની સંગ નણાદી છે મહારી;
સાસુને નઈ વાત કરે તો, પાચલ વૈભારી. ૫
પીલ્લેરીયે ફોંચાડે પીવડોરે, પીલ્લેરીયે ફોંચાડે પીવડો;
ચલ્લલ્લના વ્હાલા મુન માતા, તે મહારો ભુવડો. ૬

લાવણી. ૨

રાગ ઊપરનો.

ફેડે શ્રીકૃષ્ણ સુણાકામારે, ફેડે શ્રીકૃષ્ણ સુણાકામા;
મરબદ મુકો સાથ સગાંની, શરણે જોઈ શામા. ૧
પ્રાણ હોય ત્યાં સુધી પાળુંરે, પ્રાણ હોય ત્યાં સુધી પાળું.
જનેક સાથે સ્નેહ કરું પણ, તુલને નહીં રાળું. ૨
ફદી તને ફલુ નહીં દારારે, ફદી તને ફલુ નહીં દારા;
વચન વદેલું પુરણ પાળીયે, સત્ય ગુણ જો મહારા. ૩
ચાહ્યો તો ત્યાગ કરું સ્વદીરે, ચાહ્યો તો ત્યાગ કરું સ્વદી;
પણ શરણે પડી તો પડવા, દેણી નહીં ફદી. ૪
કુંડુ જીવ્યાએ ને મહારીરે, કુંડુ જીવ્યાએ ને માહારી;
તેને દગો દેણી ન ફદીએ, ક્ષાબો ગીરધારી. ૫

વત્સલત્નકૃતજીન્નું. (૫૩)

કુદીનધ્ય નીસાસો લેણુંરે, કુદીનય નીસાસો લેણું;
વત્સલત્નનો ક્લાનો હું છેવટ, વાસ વૈકુંઠદેણું. ૬

લાયણી: ૩

રાગજિપરનો

ગરબ ના ત્તરીયાગીરધારીરે, ગરબ ના ત્તરીયાગીરધારી;
હુમણાં મીઠું જોલોછો પેણ, કુરરીો મોરારી. ૧
હોય મતલબતવ જોલાયેરે, હોય મતલબતવ જોલાયે;
ગરબ સરીકરી નામ નહીં દો, લાવત્તમી ન્નયે. ૨
પ્રથમ મ સફુ પુરૂષ વદે એણુંરે, પ્રથમ મ સફુ પુરૂષ વદે એણું;
એક જાજળા શું હેત રહે ના, નર ના મને તેણું. ૩
કરી પ્રીત પસ્તાણું પ્યારારે, કરી પ્રીત પસ્તાણું પ્યારા;
કો દીન સ્હેલ કસુર પડે તો, છટકી થાવ ત્યારા. ૪
પેછી નહીં જાજળાતો જારોરે, પેછી નહીં જાજળાતો
હુંતીખી તે ત્યાગ કરું જા, પીંડીપીપ્રાણમાહારો. ૫
કરું જ્ઞાતમ હત્યા હાથેરે, કરું જ્ઞાતમ હત્યા હાથે;
વત્સલત્નના ક્લાલા તેથી સંગ, કરો ન જમ સાથે. ૬

લાયણી: ૪.

રાગજિપરનો.

સુણીવેણવદીયાવનમાળીરે, સુણીવેણવદીયાવનમાળી;
તુલ સાથે નથી રાખીરામા, પેટડીયે પાળી. ૧

(૫૪)

વલ્લભ તનુ તળીત્નું.

નથી કેહેતો ગરબુ થઈને, નથી કેહેતો ગરબુ થઈને;

મ્હારે મન છે એક જ જાણનો, જે સું સંગ સહીને. ૨

ઠામે ઠામ તનમવું તે તું રે, ઠામે ઠામ તનમવું તે તું રે;

નગત બેઈને વાત કરે છે, કરસનીયું કુંડું. ૩

એમ મુન શાખ ગઈ શામારે, એમ મુન શાખ ગઈ શામા;

હવે એક શીર સાટે કરી, તેને ધામ ધામા. ૪

લલુતા સુધુ તાળું કાઢી રે, લલુતા સુધુ તાળું કાઢી;

સુરન સાખે તુલવિના, સરવે સુંદરી છાંડી. ૫

રહ્યો પણ કરીને નંદલાલોરે, રહ્યો પણ કરીને નંદલાલો;

સુધુ ઇંદ છેડી વરા થઈ બેઠો, વલ્લભનો વ્હાલો. ૬

ખાચણી. ૧

જાણીય મોહો ખત તોડી. જે શાઠ.

રીસાણી રાધા બહુ તરમે,

ગા પ્રીત કરી પસ્તાણી ક્યાં, કાફાન મળ્યો કરમે. દેક.

એને રીખ દેઈને ધાકી, તો પણ ત્યાં ત્યાં તનમતો;

જે સ્વભાષ પડ્યો મ્હાત્મુડો, મને નરા નથી ગમતો.

મેં કાલાં વાલાં કરીને, બહુ સમભળ્યા મરમે. ગા. ૧

એની કીરતી કુડી સુણી, દુભાય દલડુ જાણું;

ગાંટો કું દાઢીતે, કરવાથી જાણું;

પર પંથ પડું પણ કુંતો, રહી સંસારની સરમે. ગા. ૨

હવે મનડું પાણું પડીયું, મોહનશું રીયારી;

વલ્લભ કૃત બીજનું.

(૫૫)

હાડ ગયો હવે કાલો, લલ્યા હીણ ગીરધારી,
જે વ્યાસ વલ્લભનો સ્વામી, મ્હારે લેઈ જે નહીં ધરમે.

આ-૩

લાવણી.૨

રાગ ઊપરનો.

મને ચઢી મોહનની લ્હેરી.

જે વિઠ્ઠલ વરવન માળીની, પાંસલડી લ્હેરી. ટેક.

સ્વધ્યસાન લાન સૌ લુલી, ફુંદસૈ પડી રુંદે;

ઘઘી ખેલકુ દિસે છે ખોરી, છબી જાતે છંદે;

જેની મોરલી નાગાણાણી, મ્હાવિધેની લરીજેરી જે. ૧

વળી જંગ રંગ જનુપમ રોલના, લલોય સોમતીનો ભયો;

કામણગાળી કીકીધી, ગોકુળમાં ગયાયો;

જેણે વસ્ય કીધી સ્વહુ વામા, પરકુળ પીણાં પ્હેરી; જે. ૨

કોઈને ઠરવા નાહીધી, શુભ ઘરજારે ગોરી;

જે ભદ્રુગર ભગરાજે, લીધાં ચીતણં ચોરી;

જે વ્યાસ વલ્લભનો સ્વામી, જેની જાંખલડી ઘેંરી. જુ.

લાવણી.૩

રાગ ઊપરનો.

જાળગા રો વિઠ્ઠલ વરવાડ,

કોરે રહી કેહેલ્યો કાહાના, ઘાણું વેમાવમન મ્હારું. ટેક.

તમે મુન સ્વભાવે જાનાણ્યા, મારે મારજાં જાવ્યા;

(૫૬)

વલ્લભ કૃત જીભું.

મને સરવના સરખીભાણીને, પિકાર મનલાલ્યા;
પણ તેવી ન ભાણીશો વહાલા, કાંઈ કેહેવું પડશે ખાહું.કો. ૧
નથી હરફોટ ચડીયા મ્હારે, માટે ઊમેદ છે મનમાં;
ફરી નહીં દો નામ જમાહું, કો વાર ગ્રંથાયનમાં;
ત્ને કાંઈ ભાષણ મુજકાહાડો, તવ કાર્ય ચડીધાહું.કો. ૨
મોહન માઝાથી પંધારો, તમે સંધારો સીધા;
ત્ને કરશો કાંઈ ચાખોતો, સપસાવી દીધા;
શીક્ષા દેઈ બ્રહ્મ ચાલ્યાં, તવ નુર નહીં રે સાહું.કો. ૩
કુંઘું નરતુલ્ય તારણી, છેડી સાર નહીં કાહાડો;
માણસ ત્ને ચાવણ વહાલા, ઝડીયે નહીં કો દાહાડો;
બનાથ વલ્લભના વાટે, નહીં માન્ય રહે તાહું.કો. ૪

લાવણી.૪

રાગશિપરનો.

કહેશ્રી કૃષ્ણ મુણ ગોરી,
જા દાણ માગીયે વ્હેવારે, તેમાં કોની ચોરી. દેક.
શું સપડાવી દાણ ન દેવું, કીક દખાવવું ફાવે;
તુલ તુલ્ય ઝખખા જાડી, ઝમઝાગળ ખહુ જાવે;
વેણ વદવામાં ખહાડુરી, તે પણ નથી ગઈકોરી. જા. ૧
શું ડોળામાં દખડાવે, શું ગલ્લરાવે ઘેંલી;
ભુવંતી કર ત્ને રાઝું પાણ, દેહી દાણ નહીં મેલી;
નરાપડખ ટાહાડી દેકવાળી, છદ્દેલગોપની છોરી. જા. ૨

अति अनुत्तरी छुं अजणा, सजणा छीये साणा;
 स्वत्ताय सुंदरी डेरा डांछ, नथी अन्नइया;
 मारे मान्यनी मुमत मुडो, लेवाना दाए दोरी. जा. ३
 इही ताइणी दाढी पाडी, पछी मुअं मलडावी;
 यतुरानुं यीतुं योरुं, पांपाणमां पलडावी;
 जे व्यास वत्सलनना नाये, धार्यो धंधो धोरी. जा. ४

रेड्दान्नी गल्ल. १

सनन डे हाथमे गल्लरा. जेराग.

अन्नछं आंसुरी डाहाना, दुआ सारा गाम दिवाना. १
 लछ गोवालनी घेंली, गछ सुधय सान सांहेली. २
 अनी में तो जावरी जाली, डीया दुछ नहु अनमाजी. ३
 छग्यो मेरो लालसें लुया, लगे पुश पुत्र जोर पीया. ४
 तलु में लाल लोइनडी, तलु मरीया शोइनडी. ५
 डई भोअत भोइनडी, पुनवे आग भुलतनडी. ६
 संधी मेरा लुव इडताहे, लुहरडी संग लडताहे. ७
 सुने रोम रोम अडताहे, इले से में जाय अडताहे. ८
 मेरी आंजु में जे आताहे, डेसी मुअजेन अलताहे. ९
 नेननडा येन यदाताहे, गल्ल मुअ व्यास गाताहे. १०

रेड्दान्नी गल्ल. २

राग डीपरनो.

गरा डेरो प्रानडे प्यारे, होना मत डमसे न्यारे. १

(૫૯)

વલ્લભત્ન કૃત જીભુ.

કૃપાકરો નંદ દૂતારે, ઊલટ મન ફુર્ષ ફુમારે. ૨
કરું ખોલ દીનસે લખના, પડું પાઠિં પાસમેં રખના. ૩
કહ્યા મેરા રૂદિયે લખના, મેરે કોઈ દિન સુખ ચખના. ૪
ફુર્ષ મેં જાલસેં દાસી, મેંતો દરસનકી પ્યાસી. ૫
પેડી પાવલે મેં ખીલ જાસી, કહત ફું કરકે ક્યાસી. ૬
હરી હમકું ઊલટ જાતી, મીલે જીન રેહેન ચહીનતી. ૭
દેખે જીન છાતી ગલનરાતી, વલ્લભજા નાથ ગુનગાતી. ૮

રેફતાની ગલલ. ૩

રાગ ઊપરનો.

ખયન સુન ગોપકી છોરી, મેરા ચીત તે લીયા ચોરી. ૧
ગઈ સુધ ખુધ રાખ મોરી, ખડી દિલદાર તુંગોરી. ૨
સુરત તેરી ખૂબ દે પ્યારી, મેંતો દેખ દેખ ન જીવારી. ૩
તેરા નેનુ પાડી કરારી, કરત હું મુલકું ખેમારી. ૪
જાતુરતા ફુર્ષ હમકું ખડી, મીલો તરાદૂર રે ક્યું ખડી. ૫
ખરસત મુખપે નેખનકી ઝડી, છખીલી ગુલાખકી તુંછડી. ૬
ગોફલ ખશકીયા મેં ખેનમેં, મુલેકું ખશકીયા તેનેનમેં. ૭
વલ્લભકો નાથ ગરિધેનમેં, ચોરા ચોરા મળ ચેનમેં. ૮

રેફતાની ગલલ. ૪

રાગ ઊપરનો.

સુનો તુમ ખીલકી નારી, રમાયું રાસ ગીરધારી. ૧

वदतल्लहुतजीनुं.

(५७)

यलो कुंठडी गली सारी, देखेवां सुंजमे त्तारी. २

ताही सुंज स्वर्ग मांजेसा, यलत जैकुं मेडेसा. ३

जरोजरी देखेना तेसा, रथुं रास जिषुगुडा लेसा. ४

नायुं पाशिं पेनडे घुघरा, इंधू जग्यानसे मुनरा. ५

होवे ऊदी डो जाधम नुघरा, हो नवे सुनडे सुघरा. ६

यलुं लरडे ललीतालु, यंत्तायुं शाम सलीतालु. ७

लगावुं प्रेम पलीतालु, गावेज्यास सुंजगीतालु. ८

गल्प. १

नागनेडे जये नागयुसे, प्यारना करना. जे राग

देख मेरी लेन येन तेनडा डीया,

नंदलुडो लाल मेरो ललावे लुया. देख. टेड.

छेल छजीला डी छजी देखेडे डूं,

जगे यरड यितमें, सोसायडे मंड,

प्राननडो प्यारो मेरो, इर लौं पीया. देख. १

लरड यरड परड पाय, जलनय जांसुरी;

रहय कुमल डोरे मेरो, लेहे पांसुरी,

लाल नरवरे मुने, नहु डर दिया. देख. २

छांडु बगत लाल डाल क्रिष्णसें डूं;

यांपु रह्य साय मेरे, जंग पे घूं;

वदतल्लडा नाथडूं में, सीर पे लीया. देख. ३

गजल. २

रागषीपरनो.

जंसरी जन्नई मेरो यीत सुंथायो,
 लहुगरो जेल जहोत, छन्दे जिठायो. जंसरी. टेड.
 जंसरी डी धुन सुन, ज्ञान गयो हे;
 दुलेनयो डुराय मेरो, दुषल योहे;
 ड्या डुं जे क्रिष्ण डुं, डर्म डुरायो. जंसरी. १
 लुल गछ में लान, सुध सान नही हे;
 जडल हुमारी जज, जस गछ है.
 जन गछ जहावरी, छल्लत लुरायो. जंसरी. २
 मोहनी डो मंत्र पडी, यंत्र डीयो हे;
 गोपाल लाल मन मेरो, हर लीया हे;
 वल्गल डो नाथ मेरो, जन्न शुरायो. जंसरी. ३

गजल. ३

रागषीपरनो.

दूर रहे सामरा, डीन डुं सताता;
 नाही लगे मोह डुं, नेन नयाता. दूर. टेड.
 मीलन मेरो जहोत में, गारी देजिंगी;
 लगाय पेपर चार, जंसी छीन लेजिंगी;
 खीर परसें मटकी, डाल डुं जिठाता. दूर. १
 सामरी सुरत तेरी, शाम डोछां में;

વલ્લભન કૃત જીસ્તું.

(૬૧)

નલુક નલુક જાકે દેતા, પાળીં પાળીં પે;
નેન કેરો યેન જાડો, ફીસ્તું જતાતા. દૂર. ૨
નંદલુકા લાલ યાલ, જોત હે જૂરી;
હમડું કુછ મત કહો, મેં મરું જૂરી;
વલ્લભનકા નાથ હાથ, ફોન્સે મીલાતા. દૂર. ૩

ગલ્લ. ૪

રાગણી પરનો.

પ્રીતમ સેં પ્રીત જાજ દુર પડી હેં;
રાધા સોફન મીલી, સો લાલું લડી હે. પ્રી. રેક.
સમલ્લયો સામરાડું, ફીર ગયો હે;
ઊનકી સંગ જાજ મેરે, ભગરો લયો હે;
લ્લહુગરી રાધિકા, સજ્જે જડી હે. પ્રીતમ. ૧
મીલાયો મોહનલુકું, લાલ ચહે ખાઈ;
બેદી લ્લખુ લ્લાનકી, કરે સે ખાઈ;
બેદેરી ફોન બન્મહી, જોત નડી હે. પ્રીતમ. ૨
જાવે મેરો દાય જાજ, પેકું કાહાનાડું;
રખું કજલ કરકે, ભુવ લનડું;
વલ્લભનકા નાથ સંગ, રાધા જડી હે. પ્રીતમ. ૩

ગરબી. ૧

નાદકમાં ચાલો ત્લેયો ચાલો ધાયો. જે રાગ.

(૬૨) ચલ્લલકૃતજીભું.
 છાતી ફાટે છખીલીની, છેલ દીધો છેફ;
 દગો દેવો બાણતે તો, દેત નહીં દેફ. દેફ.
 ઘટે ન ઘનશામ કામ, કુરબું દગે,
 જીવે જાળી જાંસુ ઢાળી, રડે ક્યાં ત્રગે,
 મીરવહે નેનમાં નેમ, ઘરસે જારે મેફ. દગો. ૧
 બેડીયે તો તોડીયે નહીં, તોડીયે તો પાપ;
 રડે રાણી રાધીકાજી, કરીને વિલાપ;
 મનાવો ભઈ માનનીને, રોતી રહે તેફ. દગો. ૨
 માત તણીતાત તણી, લાલ મેલીને;
 પૈ તમારે શાણું શું, બનવઠેલીને;
 જાપે ઘાત ફરી ફાયા, પાડવાની જોફ. દગો. ૩
 વેદના વિભેગની ન, ચામાથી વેઠાય;
 ગુપ્ત ગોઠીની રીત, ફોને નફેફાય;
 ચલ્લલના નાથિ ખ્ખાવો, કીજીયે નં ફ્નેફ. દગો. ૪

ઝારખી.૨. રાગભિપરનો.

વાતની ફરનારી વેલે, કેમ જોસે શામ;
 મુઠ્ઠી ઠીક રાખલે ન, દેરો મુલ નામ. દેફ.
 ભુખી તે તમ ફને જાવી, ફોકની વતી;
 ત્નેદ ત્નરું જોલશોમાં, રંગીલા રતી;
 નથી મતી માઠી મ્હારી, જાવી છું પચામ. મુઠ્ઠી. ૧

લાલાઈના લાલા વાગ્યા, લાગ્યા કેહેવા રીક;
 સમા રાખો રલ્લ જાપો, સ્યામીની છે ખીક.
 હવે જાવું નહીં ફોઈ, કાળ તુલ ઠામ. સ્થી. ૨
 સર્વ સંગ છંદ છેલ, હરો ન કુદી;
 લોળયોછા લામનીને, મીઠું વદી;
 ન્હોતી લાગતીકે હરી, સર્વ સંગ જામ. સ્થી. ૩
 પ્રત્તી ન્હેઈ ખોલીયે તો, સંભવે લગાર;
 ભેમ જાવે તેમ બકો, નંદના કુમાર;
 વલ્લભના નાથલુ, વગોવ્યું જાણુંગામ. સ્થી. ૪

ગરખી.૩

રાગણિપરનો.

દગો દેવો ક્યાંથી રીખ્યા, રામ સર્વથી;
 પ્રીત તણી રીત તમે, બનણતા નથી. દેક.
 મીઠું ખોલી માંધુ વાદો, કાઢો વરણ બહાર;
 છીદુ છે પેર વાત, દેકે ના લગાર;
 ફરો છો બ્યાં ત્યાં ગોઠડી, સ્થીર નહીં રતી. પ્રીત. ૧
 નેનો હાથિ જાણીયે, તેને ન રાણીયે;
 વેણ વદ્યા નેરું તેહ, તેહ પાળીયે;
 બ્યાંધીયે પ્રમાણ પ્રીત, રીત તે ગતી. પ્રીત. ૨
 નેક દેક રાખી એક, સંગ ખેરીયે;
 જવર ફેરી પદ્મમાં, ફદીન પેરીયે;

(૬૪)

ચલ્લલ્લલ્લ કૃતખીલ્લું.

પેરીયે તો બેરીયેલું, શુભગ્રહી મતી. પ્રીત. ૩
લેવું હેત જાપેને, જયરને તેવું હોય;
જાપણે વિવેકી તો, વિવેકી સહુ હોય;
વ્યાસ તાણા નાથ શીખ, દેણી શી મધી. પ્રીત. ૪

ગરખી. ૪

રાગ ઊપરનો.

સામજાની સોસના, મુને છે સુભની;
કેમ કરી કાઢાડું બેન, મ્હારી કુળની. દેક.
મથુરાં મોહન ગયા, સુત નંદના;
હતા જે રમકડું જા, બ્રહ્મ બ્રંદના;
કરશું કહો કોની સંગ, ધાત શું ભની કેમ કરી. ૧
ગામ ગોકુલ સુનુ પેડ્યું, બિલડ ત્માસે જેમ;
દીન દુરામન તુલ્ય, કાઢાડેયું તે કેમ;
સુધ બુધ ભની રહી, બેન મુભની કેમ કરી. ૨
ઘોષ ઘ જાણ્યો રાત્રુ સૌનો, તેડી ગયો સાથ;
હવે ક્યારે દીર્ઘા દેરી, વ્યાસજીનો નાથ;
છેલ છખી ભેઈશું ક્યાં, ધત્રુ તુભની કેમ કરી. ૩

લાયણી. ૧

ગોરી ચની સાસરે, ફીરખી કબુ જાના. જે રાગ.
શ્રી કૃષ્ણ કહે ક્યાં, ગઈ રાધા રાણી;

વલ્લભકૃતજીનું.

૮૬૫ ૩

નથીલાવતું મુખડું, નેયાવાણપાણી. ૧

આખું ભગજેર, કંઈ મહારી ખંસી,

પણ રાધા રાણી, સરપણ રામડંસી. ૨

મારી રૂઢીયે સાલે, ચાલે બહુ પ્યાડું;

શીતળ સ્વભાવી, નીરખવું ત્યાડું. ૩

ઝરેરે કહી કેં દુખડે, મુખડું મરડે;

લોચન થરડે મધરો, હોઠન કરડે. ૪

ઝેવી ઝઘા ભરેલી, મનગમતીગોરી;

મનેકામણ કંઈકેં, બ્રજુભાનની છોરી. ૫

સહુનો કામણગાળો, કામણવાળો;

વલ્લભનો સ્વામી, તદ્દરૂપ રૂપાળો. ૬

લાવણી.૨

રાગભીખરનો.

સમભવી મનાવી, કોઈ લાવો રાધા;

મુખ નેયાવાણ અંન, બિદકની ખાધા. ૧

ત્રણ દનથી દરસણ, દીધાં નહીં એણે,

લોળીને લોળવી, ભરમાવી કેણે. ૨

કરીહતી પ્રતિગતા, મ્હારે વશ રહેવા;

ગુપ્ત ગોઠી, કોને ખેસું કેહેવા. ૩

વચને ખાંધી, ખંધાણી છે આપે;

કાં ખાળી ભનની, કાં ખાળી ખાપે. ૪

(૬૬) વલ્લભકૃત જીવનું.
 કાંતો મન ફરીયું, ફેરવિયું કોયે;
 મને હળહળ વાળ્યો, સ્નેહ ઘણા મોસો. ૫
 સમન્નયો લાયો, જાયો તેડીને;
 વ્યાસના સ્વામીનું, હુજ દોડે ડીને. ૬

સાથણી.૩

રાગ ઊપરનો.

કામણ ગાળા કાનુડા, મમ ગમતા;
 મુક્યાં વિયોગી, હુજ નથી સમતાં. ૧
 જોધવડો કરમે, કાહાડ્યો ક્યાં જાવ્યો;
 કોણ ન્નણો રું, સામજાને સમન્નધ્યો. ૨
 કોઈનો સમન્નધ્યો, સમને ન શામળીયો;
 માન્યું જોધવનું, પાનળ્યો પાતળીયો. ૩
 મુક્યું ગોકુળ ઘર, ગાયોને ગોરી;
 મુડી મોરલી, મુડી માંખણ ચોરી. ૪
 મુડી ગોઠડી, ગોવાળાની સાથે;
 લખ્ખુલાન હુલારી, રોધરાયી નાથે. ૫
 રું લાલચ દીધી, જોધવડે જાચી;
 જે લેઈ ગયો, નટવર રું સમન્નધી. ૬
 ગયો ગોવિંદ સહુ, ગગળીને ખેડી;
 વલ્લભના નાથવણ, સોસના ખુપેડી. ૭

વત્સલ્લ કૃત ઝીન્નું.

(૬૭)

સાવણી.૪

રાગ ઊપરનો.

ઝરેરે દરણા ક્યાં, દેશે મોરારી,
ગયો ગોપી, ઘેલી ફરી ગીરધારી. ૧
સુને નહીં ઘરનું કામ, રામચિના,
ફરી ગયો કાફાનભ, રમીને રંગલિના. ૨
નથી ગમતું લમતું, મનડું નીલાદીને,
ઝેવાણ ચીંત્યા, ચીતડાની કોણચીને. ૩
વાણ દરેકે કાંઈ, ધાય છે કાળજેડે,
વાગે લ્લણકારા, ત્તારે સાંભપેડે. ૪
ઝો ઝાવ્યા ઝાવ્યા, ઝેમમનમાં ઝાવે,
સપનામાં સદૂણો, સુખડું દેખડાવે. ૫
મુનલ્લુન પેડે, ગિરિડા પર પાસે,
છે તોડે રામણિયો, ઝેમમને તાસે. ૬
પાંપું રીયાસું, ક્કુગલુવન લ્લણી,
લ્લધું રંગ રમવા, તથ તે ધૂળધાણી. ૭
લ્લગી લ્લેતામાં, નાળું નીસાસા,
વત્સલ્લનો સ્વામિ, મળવા રી ઝારા. ૮

ગરબી.૧

કામણગાળાહો કાફાન, મોરલીયાળાહો કાંન. ઝેરાગ.
ઝાલે ઝેકાદરી રે, ઝાલે ઝેકાદરી;

ચાલો સંખી નમુનાણી જીલવાને. રેક.
 જોડાદરીનો ઊત્તમ દાહડો, પ્રેમવડે પરચરીયે;
 ન્હાવણ કર્યાની મઝા નલેરી, હૈ ભુમનાપાત કરીયે. જાણે. ૧
 ન્હારું ધોરું રૂડું રમરું, પાછાં ઘણરું ચેહેલાં;
 કામ કાલ કાંઈ ઘરમાં નથી, નથી નમવાં રાંધેલાં. જાણે. ૨
 જ્ઞાનંદ ઓછવ જાણે જાણ્યો, જોડાદરીને દહાડે;
 જીભ સંખી કહે નારે ખેની, નંદ સૂત ત્યાં વિતાડે. જાણે. ૩
 તે સુણીને મૂળની જોણી, હમણાં રમતો ફુતો;
 લસોદાજો સપડાવ્યો તે, હૈ સદનમાં સુતો. જાણે. ૪
 તવ પ્રલવામાનું ઘંદ ચાલ્યું, નતી ભુમનાં ઘાટે;
 ત્ય ત્નગવતનો ત્નાળે પાણું, ગામ ગોડુળની ઘાટે. જાણે. ૫
 હલમલ હલમલ હસ્તીમાલી, ઝમઝમ ઝાંઝર ઝમકે;
 ઘતરામ ઘરમાં રાયનંદ જે તે, નગ્યા ઘુઘર ઘમકે. જાણે. ૬
 નથી ન્હાવું ભુમનાં બધું, જિહ્વા ધુટે છેડે;
 વ્યાસ ચલનત્નનો વ્હાલો ચાલ્યો, કામનીયોની ક્રેડે. જાણે. ૭

ગરબીર

રાગ જિપરનો.

જાણી ભુમનાં ત્રેરે, જાણી ભુમનાં ત્રેરે;
 સરખી સાહેલી સૌ, જાણંદ ત્નરી. રેક.
 નીરમળ ત્ન ભુમનાનાં નરખી, હરખી સૌ સાહેલી;
 જાણૂં વસ્ત્રો વપુનાં, ચાલી ત્રહ પરમેલી. જાણી. ૧

ના નીરખ્યું કીનારે કોને, બાળા બાળે ઘેરો;
 પડતું નાખી પેઠી ભળમાં, છબીલી છુટે કેરો. જાવી. ૨
 ત્નામની ત્નમતી રંગીલી રમતી, ગમતી ગોઠડી ત્નારી;
 ચાતુરાચીત ચીંત્યા નપી, પધાર્યા ગીરધારી. જાવી. ૩
 કોઈ ન બાણે તે પરમાણે, પ્રેત્નુજે પગલાં ત્નરિયાં;
 છેલ્લ છેબિલે છાના માના, વસ્ત્ર પામાનાં હરિયાં. જાવી. ૪
 બાથમાં ઘાલી જાબ્યાચાલી, પિઠૂલવર વનમાળી;
 કદમકદમપર નઈને વસ્ત્રો, ચીંત્યાં ડાળી ડાળી. જાવી. ૫
 ફેંનાં ચીરને ફેંનાં ચણિયા, ફેં ફામાની ચોળી;
 ભેમભેમ કાઢ્યું તેમ તેમ ઘેર્યાં, ત્નમાવવાને ત્નોળી. જા. ૬
 રાત્રી પાતી રમતી રામા, તે રમત બગાડી;
 વ્યાસના નાથે કદમપર રહી, ઘાંસલડી વગાડી. જાવી. ૭

ગરબી. ૩

રાગ ઝિપરનો.

ભુજો ઘાંસળી વાગીરે, ભુજો વાંસળી વાળી;
 છાના માનો છેલ્લ છેબીલો છેતરશે. ટેકુ.
 ન સોદાનો છાંછવો છેયો, છેતર પીંડી કરશે;
 કુપેટ ત્નરેલો કનડવાને, વસ્ત્ર સરવનાં હરશે. ભુજો. ૧
 પાન ઝિઘાડે કાફાન રાખશે, ફરવાને ચેષ્ટાળી;
 ત્નબાલેશે માહાકુબેશે, વીતાડે વનમાળી. ભુજો. ૨
 ત્નકાવું ઘેરું ત્નૂળી ન્નરું, ગણારું મહા ઘેલાં;

(૭૦) વલ્લભ કૃતજીવનું

ઓ ખેહેની હવે છુપ રહેની, ખેહેરો વસ્ત્રો ફેલાં. સુ. ૩

સ્વર સંભળાયો થાંસ લડીનો, નભકમાં નિહાળો;

કીશોરનંદનો ચોર બનમનો, જાત્નૂષણ સંભાળો. સુ. ૪

વસ્ત્ર ફરણ કરે યતમાણી, તો દલદુષ્પ્રીયારું;

યાન બિધાડે ધોળે દાહાડે, ગોકુળમાં ક્યમ ભરું. સુ. ૫

માતા ત્નણે પીતા ત્નણે, ત્નણે સૌ સારનરિયાં;

હજકો દેરો હજકો દેરો, કેહેરો વિઠ્ઠલચરિયાં. સુ. ૬

અન્યો અન્ય સૌ રીખે સુણીને, ત્હાતી નિકળી ફેલી;

વસ્ત્ર નદીઠાં કદમ કતૈયો, દેખીને પૈ ઘેલી. સુ. ૭

ઘન્ટ કરકે વસ્ત્રોની કદમે, ગોરી ગાગળી ખેરી;

વલ્લભના ફાલાને નીરખ્યા, કેં ભુમના ભળપેઠી. સુ. ૮

ગરબો. ૪

રાગ જીવરનો.

વસ્ત્ર દો વિઠલા રે, વસ્ત્ર દો વિઠલા;

લલ્યાલાગે ખુલ્લે યાત યતમાણી. દેક.

કહેવ ખેજી છે કુડી તમને, અમને રીદ સંતાપો;

કર નેડી કદગરીએ કાફાના, ત્નણે મમ ભાખાપો. વસ્ત્ર ૧

યલયલતી સૌ ઘ્રમતી યામા, કેં ગાળો દૈ ગાલે;

કેં કોધીખી કરે કુંડારા, કેં કદમ ધડ ખાલે. વસ્ત્ર ૨

કેં રડ રામા રડવા લાગી, કેં મીઠમાં કરે માયા;

કેં ઝોરી જાણી જીતીને કેં, ઢાંકે કેરો કાયા. વસ્ત્ર ૩

કેં કુચ સ્થળ તૂલે ઢાંકે, કેં બે બે હાથેળી;

વલ્લભકૃત ધીન્નું.

(૭૧)

કૈં ચાતુરા ચરણો ચપરી, ઊભી સોના ત્નેળી વસ્ત્ર ૪

કૈં લલ્લ્યાળી નીચું ત્યાળી, હોહન દંતે ડસ્તી;

કૈંતી કાયા ચરધર કંપે, કૈં ત્નુત્તલેળા ઘસ્તી વસ્ત્ર. ૫

નલવર નંદના કુંદલરેલા, નરખી ફરખી ઊભા;

હત્યાદેશું જલબેલાલુ, મરધાના મનસુખા વસ્ત્ર ૬

પાથ પડાવી દીન માણીને, મનનાં ધારણાં કીધાં;

વ્યાસ વલ્લભના વહાલાજીએ, સૌ વસ્ત્રો દેઈ દીધાં વસ્ત્ર ૭

ગરખી. ૧

ત્લાયે તલ્લે તૈ રામ. એ રાગ.

ખાજોમાં મોહન મારગ મુને, ન્નવુંછે મ્હારે ઘેર;

પરણ્યો પીગિણ પાપીછે પીટ્યો, ત્નાણી ન્નરો જધીપેર.

નવાદો ન્નવુંછે મારે ઘેર. ૧

ખેલુને તૈલુ લુંડાંછે તારે, નથી તમે માફર;

પાપ છુપાવ્યું છુપે ન છેલા, પડી ન્નરો આફર. નવાદો. ૨

લોક દેખેછે નરા લાનરાખો, કેમ કરો કાફર;

ખવરાવશો ખાલી માર માંદીનો, રાખો મારાપર મ્હર. ન ૩

દિરાણી દાખે જળે દયાળુ, આજુ બેઠાણીને એર;

નાદાદી નઠારી મ્હારી મોરારી, યણ વ્હેરે કરે વ્હેર. નવાદો ૪

કંથ કપાત્તરને કહે કાંઈ તો, ને કરે કાળો કેર;

જીવણાજી મને જીવવા નેદે, ઠાલી ઠોકી દે ઠેર. નવાદો. ૫

જાત્યારે નવાદો જાવસર જાવ્યે, ફળીશું જાણાંદલેર;

ધ્યાસ ઘલ્લલ્લના ઘાલાધિવેડી, લાગમજેયરોલ્લેર. ૬

ઝરંઝીર

રાગ ઊપરનો.

મારગમાં છોડો છાંછવાવેડા, જાપલ્લે મ્હારે ધામ;

એકાન્ત સ્થળે હજીરું મજીરું, ત્યાંકરલ્લે આરામ.

હરિપર જાપલ્લે મ્હારે ધામ. ૧

પંથમાં પાલવ પરાયો પેકડી, કનડેક્રઘણશુંકામ;

ગોઠવશે ગેજી ગોળા ગોલાળા, નિંદીકુગોફુળગામ. હરી

વ્રત વની તા વિવેક વિનાની, વાતો વેદામઠામ;

કરે ચાડી ચુગલી ચેષ્ટાળી, ચુંધાય મ્હાં ચામ. હરિવર. ૩

તે માટે મોહન મારગ મુકો, સમન્વણા છોરામ;

નેવું દેખે તેવું ફુતીઆં દારી, દે દે કપાળે ડામ. હરિવર. ૪

યગોણું ક્રાપો છોવર પિફૂલ, હેતવધે નહીં જામ;

પોતાનો ગોળ પોતે ચોળી ખાપો, વિનવેદાલ્લલ્લરામ.

હરીવર. ૫

ઝરંઝીર. ૩

રાગ ઊપરનો.

કુહુંતે સાંભળ રૂપાળી રાધા, મને ન મારીશ નેન;

નેનના ધાવથી ધાયલ થૌણું, નથી રેહેતું ચીતચેન.

હવેથી મને ન મારીશ નેન. ૧

કાળી કીકીની કટારી છે કારમી, ખૂજ પાડે છે ખેન;

વલ્લભકૃત જીલ્લ.

(૭૩)

કોડવેળા વંઢે વનમાળી, મ્હારી તારી નરોજેન. હવેથી. ૨
ન રહી સુધ્ધી બળી ગઈ બુધ્ધી, લુલ્યો બલ્લવધી બેન;
આખો દાદાડો તારે આંગણા આપું, બવું ન ચારવા ધેન. ૩
વશ્ય થયો વનીતા નહી છુદું, છોડાવવા કોની દેન;
પ્રેમ પ્રીતે પછી પાછો ન પડું, છો થાવું ઈત્ત દેન. હવેથી. ૪
રામા રૂડ રૂપતા દ્વંડ, મ્હારી રૂદે રમે છે રેન;
ઢાલો વલ્લભનો વશ્ય થયો છે, વ્યાપી ગયું ઘણું ઘેન. ૫

ઝારખી. ૪

રાગ ઊપરનો.

રંગમાં રમો રૂપાળી રાધીકા, નરો આવેળાવે;
વિચારો વામાવજત વિતેલી, વીપ્રો. જોવાં ચેન.

મળ્યાની નરો આવેળાવે. ૧

અવસજ્જાવેલો ફરી ન આવે, રી જીડ છે હવે હૈં;

કામની કુંભ ગલીમાં ન કોઈ, રમીયે રૂનની રૈ. મળ્યાની. ૨

હોડ સાન્ન તો ઊત્તર આઝા, નવાળ દેવારો નૈ;

બેઠો ત્નાણું મેર તેથી ત્નાણાં, પડ્યાં વ્રંદાવન મૈ. મળ્યાની. ૩

ફરવું તો ડરવું નહીં દારા, બેરીયે કઠીણ થૈ;

ફેડે ગમે તેમ કાને ન ધરિયે, રાખીયે શાન્તિ સૈ. મળ્યાની. ૪

ન ગલરાતાં ઘોંરાં ઘણાં રેહેવું, સેહેવું સંકર કૈં;

શીખ વલ્લભના ઢાલની વામા, ગુણ ગ્રહો ગમજૈ. મળ્યા

ની. ૫

ઝારખી. ૧

(૭૪)

વલ્લભજીત બીભું.

ઝોછયમાં ગાયનાં.

પાલવડો મેહેલો મોહનજી. એરાગ.

ઝળગારો પ્રેલુ પનગર પરથી, જળભુમનાનાં ભરવાદો;

પ્રેલુ જળભુમનાનાં ભરવાદો. ઝળગારો. ૮૬.

ઘેર પેધારો ફાફાન તમારે, જમને નાવણ ફરવાદો;

પ્રેલુ જમને નાવણ ફરવાદો. ઝળગારો. ૧

મારગડો રોક્યો મોહનજી, પાણીમાં પરવરવાદો;

પ્રેલુ પાણીમાં પરવરવાદો. ઝળગારો. ૨

જા રી ફટેવ રેફેયું ત્રર બેરી, બે પેટકુળ નીબરવાદો;

પ્રેલુ બે પેટકુળ નીબરવાદો. ઝળગારો. ૩

જાબે ઊંચારે ઘેરો ઘાલ્યો, બેડીલાં ભોમી ધરવાદો;

પ્રેલુ બેડીલાં ભોમી ધરવાદો. ઝળગારો. ૪

વ્યાસવલ્લભના વ્હાલાયેગણા, રહી નહીને નીસરવાદો;

પ્રેલુ રહી નહીને નીસરવાદો. ઝળગારો. ૫

ગરબી. ૨.

રાગ બીપરનો.

ભ નયું હોય તો વચમાં ધઈને, વસ્ત્ર હમારે ધોવાંછે;

ઝાલી વસ્ત્ર જમારે ધોવાંછે, ભ નયું હોય તો. ૮૬.

ઝળગા ફરી વસ્ત્ર હમારાં, શું સુંદરી તારે બોવાંછે;

ઝાલી શું સુંદરી તારે બોવાંછે. ભ નયું. ૧

તું ન્હાવાની હું ન્હાવાનો, ભુમનાં જળ વલોવાંછે;

ઝાલી ભુમનાં જળ વલોવાંછે. ભ નયું. ૨

વલ્લભકૃત્તખીલું. (૭૫)

પટકુળમુઠ્ઠીકેમથાજિં અળગો, શું તારે ડખોવાં છે;
અલી શું તારે ડખોવાં છે. ન નથું. ૩

તું નાણે મ્હાં ચોરી નશે, શું તારાં મ્હારે રોવાં છે;
અલી શું તારાં મ્હારે રોવાં છે. ન નથું. ૪

છે નીમ વલ્લભના વ્હાલાનો, ન્હાયો તમે વપુ નેવાં છે;
અલી ન્હાયો તમે વપુ નેવાં છે. ન નથું. ૫

ગરબી.૩

રાગણિપેરનો.

થોડું જોલો થપડાક ખારો, નથી નંદનાં દાખેલાં;
આ નથી નંદનાં દાખેલાં. થોડું જોલો. ૧

આરાનાં પરથાર પગથીયાં, શું ખાપે બંધાવેલાં;
આ શું ખાપે બંધાવેલાં. થોડું જોલો. ૨

નગન દરસવા મગન રહોછો, તે જીભ કુને ફાવેલાં;
આ તે જીભ કુને ફાવેલાં. થોડું જોલો. ૩

તહી હું જેથી સહુના નેથી, સમજીને ચૂપ રો છેલા;
આ સમજીને ચૂપ રો છેલા. થોડું. ૪

ખેડું છે ખોડું નવ માનરો, નાણરો નહીં મનડાં મેલાં;
આ નાણરો નહીં મનડાં મેલાં. થોડું. ૫

વ્યાસ વલ્લભના નાથ અમોને, ગણરો નહીં ગાંડાં ઘેલાં;
આ ગણરો નહીં ગાંડાં ઘેલાં. થોડું. ૬

ગરબી.૪

રાગણિપેરનો.

(૭૬) વસ્ત્રલકૃત ખીન્નું.

એમ કહેશુંડરે કનૈયો, તારાભેવી બહુ જાણે;
જાલી તારા ભેવી બહુ જાણે. એમ કહેશું. દેક.
માનુની મારે થપડાક કોને, શું તારું બળબતાયે;
જાલીશું તારું બળબતાયે. એમ. ૧

પાય પેડે પણ ના ભેળી સાસું, ન્હાવું પેડે તને જોલાયે;
જાલી ન્હાવું પેડે તને જોલાયે. એમ. ૨

શું સપડાયે જાંખ્યો કાફાડી, શું ન્હાનો ભેળી દજાયે;
જાલી શું ન્હાનો ભેળી દજાયે. એમ. ૩

દીસું ન્હાનો પણ છું મ્હોટો, ગંભીરને શું ગભરાયે;
જાલી ગંભીરને શું ગભરાયે. એમ. ૪

કહી રીસાયો વ્યાસનો કાલો, જખખા મુસ્તક નમાયે;
જાલી જખખા મુસ્તક નમાયે. એમ. ૫

ગરબી. ૧

ઓછવમાં ગાવાની.

મ્હારા મનગમતા મ્હારાજ, મારે ઘેર જાયોરે. એરાગ.
હું તો નહીં જીયે પુંદાર, જાણ્યા શીદ ચાલીને;
કરો પુંઠે ભઈ પોડાર, તમારી વાહાણીને. દેક.
હું તો વ્હાલી નથી વિઠ્ઠારે, વસો વ્હાલીને ધામ;
વાણ તેજ્યા તમે જાણિયારે, મ્હારું તમારે શું કામ. જા. ૧
મ્હારા મ્હોલ પુંઠે વસેરે, ગમતી ગોરી લેક;
ખેડી હશે વાર ભેળીનેરે, તરછોડશે પછી તેહ. જાણ્યા

ત્નલાદીધાજ્ઞાનેજ્ઞાપયારે, શુંપડ્યોવાંધોરામ;
 રીસાઈહોયતોરીલ્લવુંરે, મ્હારુંમેલીદેવુંનામજ્ઞાવ્યા.૩
 ઓરીમુકીનેજ્ઞાવિયારે, કાળીમાંશુંમોહ્યાકાહાન;
 શોક્યનેઘેરલતાફરોરે, રસ્તોત્તૂલ્યાત્નગયાત.જ્ઞા.૪
 જ્ઞાનેલેણીમુલ્લમ્હોલમાંરે, કાલેલ્લજોજન્યઘેર;
 દેખીનખમાયમુલ્લથીરે, છેજ્ઞાંખડીમાંઝેર.જ્ઞાવ્યા.૫
 સુખલીધેણુંજાલનુંરે, સાંલરીજ્ઞાપેકાલ;
 રૂળનીખધીરડયુંપડેરે, તેયુંકર્યામાંરોમાલ.જ્ઞાવ્યા.૬
 માટેરાખોમ્હેરમાયલુરે, લ્લયોલ્લનેડુંફાપ;
 રાખોકૃપાસુતનંદનારે, વ્યાસવલ્લનનાનાથ.જ્ઞાવ્યા.૭

ઝારખી.૨

રાગઊપરનો.

લુંડીમુમતમુકીજીઘેડ, ખડકીતાફારીરે;
 મનેમાનદેઈનેતેડ, પ્રેમદાપ્યારીરે.ટેક.
 તુંવણક્લાલીકોણછેરે, ફલંડમુકેકેમ;
 જપરશુંસેનેફર્યારે, તેમાંશુંજાવેકેમ.ખડકી.૧
 કોણખેસેયારલેઈનેરે, જાપયિનાજન્યકોય;
 કોણદેતુંતુંજાપયારે, કાફાનોકોનેવસ્યહોય.ખડકી.૨
 કોણરીસાયેતુંબિનારે, રીલ્લવ્યતુંતાડુંમન;
 કેમછોડુંલ્લેહતાલ્લરોરે, મોહીરહ્યોમોહન.ખડકી.૩
 તુંનથીકાળીકામનીરે, વશકરડડતુલધાન;
 જેમ્હેણુંમાયુંતેંમુલ્લનેરે, કાળાથીકાળોહુંકાહાન.ખડકી.૪

(૭૯)

યલ્લત્ન કૃતખીલ્લું,

હું નથી રસ્તો તૂલીયોરે, જાણ્યો છું તારે ઘેર;

અથર નર ઘરમાં ફરોરે, તેથી તું નણવે ઝેર. ખડકી. ૫

ફાલને સાડું સુંદરીરે, જાપતો હોય ધિગાર;

તો સોગત ખાણિં જાપનારે, જાપરું તું ન દરખાર. ખડકી

નહી રજવું પડે રૂબનીરે, લેવેણ હાથો હાથ;

જ્યાં સુધી કામની કરગરુંરે, વ્યાસવલ્લત્નનો નાથ. ખડકી

ઝારખી. ૩

રાગ ઊપરનો.

મારે મહીની વેળા ચહીલ્લય, વ્હાલાવેચી જાવાદો;

મ્હારી ઇસલડી છલકાય, ભદ્ર પતી લ્લવાદો. દેક.

મધુરાં લ્લવાદો માયજીરે, વેચીને પાછી ચળેરા;

સોગત છે મુલ તાતનારે, મોહન તમને મળેરા. વ્હાલ

જાતુરતા છે જાપનેરે, શામળિયા મુલ સંગ;

નેવું તમારે તેવું માહ્યરેરે, રમી કરીરું રંગ. વ્હાલા. ૨

લિછંગમાં જલજેલડીરે, ધરી વ્હાલા કરી રામ;

રંગીલા રૂદે યાંપરુંરે, પૂરણ પાડશું કામ. વ્હાલા. ૩

વચન લ્યો મ્હારું ધિઠારે, જોલ્યું પળુ જે ધાર;

તમ તૂલ્ય જુઠી ના જાણીયોરે, મન ગમતા મોરાર. વ્હા

અધીર રાખો ના નાથજીરે, પુરણ કરીરું પેર;

સમો હાથો વ્હાવો લેઈશુંરે, પછી પળીરું ઘેર. વ્હાલા. ૫

રહીશ રખડતી જોડલીરે, લ્લય સખી સંગાથ;

પાયપેડુ મુકો વાલડીરે, વ્યાસવલ્લત્નના નાથ. વ્હાલ

વલ્લભજીવનું.

(૭૯)

ગરબી. ૪

રાગણીપરનો.

કુંડા કાનુડા કાનમાં યાત, રહી યાદ ભેઈરે;
જાવો રંગીલા રમરું રાત, નધી ઘેર કોઈરે. દેક.
સાસુડી ગઈ છે સાસરેરે, સસરો ગયો ખાપે ઘેર;
ભરપાર દારથો ભોમીમાંરે, નાણીને કાઢાડી પીઢેર રહી.
મેઢેજ માં રહી છું એકલીરે, પાડેરી સુવાડ્યાં મોભ;
પાપડ પુષ્પની સેનડીરે, લાલ તમારે લોભ રહી. ૨
શાંભાવે છે ભોભનાંરે, તુઘરભ ભગવાન;
ભ્યાં ભવો ત્યાં સોધેરે, પાંચવાંતી પેડવાન રહી. ૩
કુંડરી મુકું કોઢરીરે, કાચી કઢીને કઠોળ;
રાતી જંટીનો રોટલોરે, મહી મેલું ઘીગોળ રહી. ૪
દેણીં દધી ભરી યાદકોરે, ભૂડ મરીને ભુણ;
છાસડીમાં રાંધું ઘેસડીરે, દુધડે ઘણેરો ગુણ રહી. ૫
સુણી રીભ્યા રણછોડભૂરે, યાયદો કીધો કાઢાન;
વ્યાસ વલ્લભનો વાસમોરે, નીશાંદીધું કામદાન રહી. ૬

ગરબી. ૧

ચનમાં તે વાગે યાલા યાંસળી. જોરાણ.

મુકો મારણડો માયભ, ગભરાણીરે;
કેડે જાવે છે મ્હારી માત, જોયિંદ ઘેલું પરી. ગભરાણીરે.
જાવે મૈયારી મહી ચેચીને, ગભરાણીરે;

તે ત્નણે સખી સદુ સાધિ. ગોવિંદઘેલું પરી. ગલ્લરાણીરે;
 છે સંગ સહીયર સાસુની, ગલ્લરાણીરે;
 ફહીદેરી સાસુને પેર, ગોવીંદઘેલું પરી. ગલ્લરાણીરે.
 વાત પોહોયે ખધી પીણિને, ગલ્લરાણીરે;
 પછી તે કેમ રાખેઘેર. ગોવિંદઘેલું પરી. ગલ્લરાણીરે.
 પ્રીતડી તો પડે સોલતી, ગલ્લરાણીરે;
 શોભે નહીં વાટ ઘાટ હાટ. ગોવિંદઘેલું પરી. ગલ્લરાણીરે;
 છોડે છોકરવાદી છેલડા, ગલ્લરાણીરે;
 મ્હારે માંપેથી ફુટશે માટ. ગોવિંદઘેલું પરી. ગલ્લરાણીરે;
 નિરલલ્લ સ્નેહ ના ન્નેઈજે, ગલ્લરાણીરે;
 તમે મેલી દીધી છે લાલ. ગોવિંદઘેલું પરી. ગલ્લરાણીરે;
 જમને જેણું ફાવશે નહીં, ગલ્લરાણીરે;
 લગ્નજો માયા મુકી મનરાલ. ગોવિંદઘેલું પરી. ગલ્લરાણીરે;
 નફટ નટવર લાલ છો, ગલ્લરાણીરે;
 મુનથી કેમ જોયાં પવાય, ગોવિંદઘેલું પરી. ગલ્લરાણીરે;
 વ્યાસ ચલ્લલ્લના થિહલા, ગલ્લરાણીરે;
 મુકે પાલવ પડીયે પાય, ગોવિંદઘેલું પરી. ગલ્લરાણીરે.

ગરખીર

રાગ ઊપરતો.

શાને સારુ ગલ્લરાય છે, ગોવાળીરે;
 શીદવદે લયંકર વાણ, ગોરી ગલ્લરા નહીં. ગોવાળીરે;
 મ્હારેને તારે સ્નેહ છે, ગોવાળીરે;

તેતો કોનું છે ખલ્લણ. ગોરી ગલ્લરા નહીં. ગોવાળીરે. ૧

થું તુલ માત નથી ન્લણતી, ગોવાળીરે,

થું નથી ન્લણતું વ્રત વ્રંદ, ગોરી ગલ્લરા નહીં. ગોવાળીરે,

સાસરીનું થું ખલ્લણ છે, ગોવાળીરે,

મુઠ્ઠી લલ્લ્યા લે જાણું. ગોરી ગલ્લરા નહીં. ગોવાળીરે. ૨

યગોણું જાલ નવું નથી, ગોવાળીરે,

થઈ પ્રીત તે દનથી થાય, ગોરી ગલ્લરા નહીં. ગોવાળીરે,

લે વલ્લ્યાં એક ગ્રાસથી, ગોવાળીરે,

પછી અધુરાં કેમ ઊઠાય, ગોરી ગલ્લરા નહીં, ગોવાળીરે. ૩

લુણાયા પછી લય રો રહ્યો, ગોવાળીરે,

જાપિમ્યા પછી થું અસુર, ગોરી ગલ્લરા નહીં, ગોવાળીરે,

કરવું તો ડરવું નહીં, ગોવાળીરે,

તથ્ય કરવું લે ડરવું ઊર, ગોરી ગલ્લરા નહીં. ગોવાળીરે. ૪

જા રીખ છે સત્ય સુંદરી, ગોવાળીરે,

સુખડામાં રી ગણવી લાલ, ગોરી ગલ્લરા નહીં, ગોવાળીરે,

વલ્લભનો હું પિદ્ધનો, ગોવાળીરે,

તને મોઢી ગયો મહારાલ, ગોરી ગલ્લરા નહીં, ગોવાળીરે. ૫

ગરબી. ૩.

રાગ ઊપરનો.

ગોકુળ ગામ કાંડુ થયું, લાલ મેલીરે,

સાફુ સંખી લૂલી ગઈ લાલ, મોહન મળવા થઈ, લાલ મેલીરે,

તદ્વેથે થઈ પડી તારાણી, લાલ મેલીરે,

ખોઈ ખેડી સાફુ સુધસાન, મોહન મળવા થઈ, લાલ મેલીરે,

લયથી રહીત થઈ લામની, લાલ મેલીરે,

(૬૨)

ચલ્લલ ફૂત ખીન્નું.

ધઈ નફર ઘનની નાર, મોહન મળવા થકી, લાલ મેલીરે,
સુધા પીપારી સમા તણ, લાલ મેલીરે,

તણ નીંદાને ઘર ખાર, મોહન મળવા થકી, લાલ મેલીરે,
કેપાર ચાલ્યો પિહારનો, લાલ મેલીરે,

ત્રેદે વ્યાપી ગયો ઘેર ઘેર, મોહન મળવા થકી, લાલ મેલીરે,
કોઈ કોઈને કાંઈ ફે નહી, લાલ મેલીરે,

વધી પડીયો પિહાર ઠેર ઠેર, મોહન મળવા થકી, લાલ મેલીરે,
કોઈ છાનીને કોઈ છતી થઈ, લાલ મેલીરે,

કોઈ રોરી ચ બિલા ચોક, મોહન મળવા થકી, લાલ મેલીરે,
કોઈ મરમાં ને કોઈ ખારણે, લાલ મેલીરે,

લીધું લાંછન ઘનને લોક, મોહન મળવા થકી, લાલ મેલીરે,
ગવાયું બધે ગોકુળીયું, લાલ મેલીરે,

થયો યરી ઘન ચામા સાથે, મોહન મળવા થકી, લાલ મેલીરે,
લાગ્યો સફુને છંદ છેલનો, લાલ મેલીરે,

બદે ચલ્લલ રહી નહી હાથ, મોહન મળવા થકી, લાલ મેલીરે,
ગરખી:૪. (લાગણિપરનો.)

વાંસળીયે પિંધ્યું કાળનું, મોરારીરે,

ઝેનો રચર સુંસરો પડીલ્ય, હૈયું હાથ રહે નહીં મોરારીરે,
કાને સુણે ને સુણી, મોરારીરે,

તેતું રહ્ય કમળ લેદાય, હૈયું હાથ રહે નહીં, મોરારીરે. ૧

સાંતળીને કું ફટકી ગઈ, મોરારીરે,

ઘેર રડતાં મુઝ્યાં મેં ખાળ, હૈયું હાથ રહે નહીં, મોરારીરે,
રાવમ મુકી સાસરી તણી, મોરારીરે,

મેં પીણી પરહરી તરી રાળ, હૈયું હાથ રહે નહીં, મોરારીરે. ૨

વપુનો વિવેક વિસરી, મોરારીરે,
 રહ્યું નહીં પટકુળનું ભાન, હૈયું હાથ રહે નહીં, મોરારીરે,
 ઘોળીયો મેં મુસ્તક ઝોલીયો, મોરારીરે,
 નાઠી જાવી ઊઘાડે વાન, હૈયું હાથ રહે નહીં, મોરારીરે. ૩
 મ્હારી ઘોળી ઝોટે પડી, મોરારીરે,
 પયોધર હાંડ્યા નહીં હાથ, હૈયું હાથ રહે નહીં, મોરારીરે,
 સહુ સખી કહે થઈ જાંઝણ, મોરારીરે,
 કરે કુપલી સગુ સહુ સાથ, હૈયું હાથ રહે નહીં, મોરારીરે. ૪
 ફાંકો ઝોંધધ મુલને, મોરારીરે,
 ફાંઈ કરતાં રહે મન સ્થીર, હૈયું હાથ રહે નહીં મોરારીરે,
 વ્યાસવલ્લભના વાલમા, મોરારીરે,
 પડી રહીરા ભ્રમના તીર, હૈયું હાથ રહે નહીં, મોરારીરે. ૫

ગરજી ૧ લી.

(ઝોછપમાં ગાવાની) જાનની ઘડી રળી જામણી. જે રાગ.
 જાવ્યને ઝોની ગોધાણણી,
 જાત મળવાનો લાગછે ભરે, લાગછે ભરે, જાવ્યને. ૬૬.
 તું છે જોકલી ને ફું છું જોકલો,
 ભ જહીં કોણ કાળા કાગછે ભરે, કાગછે ભરે, જાવ્યને. ૧
 રાધિકાથી પ્યારી તું તારણી,
 મનગમતો પોરાગછે ભરે, પોરાગછે ભરે. જાવ્યને. ૨
 ગૌરવરણ કેરા રામણા,
 ભેમ ભણે જાણુડો નાગછે ભરે, નાગછે ભરે, જાવ્યને. ૩
 વીણવારે દુખડાં જંગનાં,

(૯૪) યલ્લલ કૃત ખીનું.

જેખનીયાનો લલોખાગછે જુરે, ખાગછે જુરે. જાણ્યને. ૪
મળુ યલ્લલનો ફુંવાલમો,

તાણી તાર ધન લાગ્યછે જુરે, લાગ્યછે જુરે. જાણ્યને. ૫

ગરબી. ૨ (રાગ ઊપરનો.)

જાણા રો જોધું ના જોલશો,

લાણું મીડું જોડ્યાનો સ્વલાવછે જુરે, સ્વલાવછે જુરે. જાણા

મહીમા ધધારી છળો છેલડા,

લાણું તમારા જોદાવછે જુરે, દાવછે જુરે. જાણા રો. ૬

મીઠડું જોડી જોળી સુંદરી,

હુવે તેપર શોલાવછે જુરે, લાવછે જુરે. જાણા રો. ૨

ચુટેક ધારી ફુંખાપેશું,

જાજરૂનો ખયાવછે જુરે, ખયાવછે જુરે, જાણા રો. ૩

પ્રભુ પ્રીતથી પસ્તાઈજે,

જેમાં શો સુખનો લ્હાવછે જુરે, લ્હાવછે જુરે. જાણા રો. ૪

વ્યાસ વલ્લલના નાપિજ,

વે ફે વહનીનો થડાવછે જુરે, થડાવછે જુરે. જાણા રો. ૫

ગરબી. ૩ (રાગ ઊપરનો.)

મળે રંગીલો રોન મારજો,

મ્હારાં મહી લુટી લુટી ખાયછે જુરે, ખાયછે જુરે. મળે. ૬

ગેડીથી ગગડાવે ગોરસાં,

દધીપરાણ દળી નયછે જુરે, નયછે જુરે, મળે. ૧

જન્ય પંથ જ્યાધારું જેનડી,

ત્યારે તે વાંસળી વ્હાયછે જુરે, વ્હાયછે જુરે. મળે. ૨

વોગ્ય સાંભળી લમે જીવડો,

તવ ત્યાં નવાનું મન પાયછેજીરે, પાયછેજીરે. મળે. ૩

ખંધરે મોરની નવા આદર,

છખીલો છેડજો સ્ફાયછેજીરે, સ્ફાયછેજીરે. મળે. ૪

વ્યાસનો વ્હાલો વિતાડલો,

કહો હવેશો ઊપાયછેજીરે, ઊપાયછેજીરે. મળે. ૫

ગરબી.૪ (રાગઊપરનો.)

કામણ કયું કાંઈ કાફાનજી,

ચીતનો ચોર નંદલાલ છેજીરે, લાલ છેજીરે. કામણ ૩

કોયું કાળજીડું છખીલડે,

જે તેણે હાવા હવાલ છેજીરે, હવાલ છેજીરે. કામણ ૧

ખોલીનો મીઠડો જે દીઠડો,

ફંસા ચરાણી ચાલ છેજીરે, ચાલ છેજીરે. કામણ ૨

સખી જેની લગુટીમાં લુરડી,

રામરંગ કોમળ ખાલ છેજીરે, ખાલ છેજીરે. કામણ ૩

જળફળ તેજનો લેલ છે,

ઘનરામ ગખડ ગાલ છેજીરે, ગાલ છેજીરે. કામણ ૪

વ્યાસના વ્હાલાને કારણે,

જનું પણ રોક નું સાલ છેજીરે, સાલ છેજીરે. કામણ ૫

ગરબી.૧

તસાંભળરે તું સુનની ફારી, ફૂનની ફ્યાંરમીઠ જેરાજી.

આયારો ફરજી નજી મેં મરજી, ગરજી છો આંવેજાજી;

અવર પંથ નેઈને નીકળી પણ, ફ્યાં ફરમે થયા લેજા.

સફાયા રેફે નેજી. ૧

(૮૬)

વલ્લભ કૃત જીનું.

પાલવ મુકો પ્રભુજી મ્હારો, માથે મહીની મટકીજી;
ત્નતીતી વેચવા મધુરાં નગરી, અધવચ જાવી અટકી.

સફળા રેહેત્તેજી. ૨

કાલા થઈ શું કંચૂકી નરખો, હરખો છો કરનાં ખીજી;
છેડોમાં છણકીશ છખીલા, નહી રહુ બહુવાર સાંખી.

સફળા રેહેત્તેજી. ૩

ખાતુ ખાતુ કાંઈ કેહેવું પડશે, અદશે રીસ રંગીલાજી;
મ્હારે તમારો સ્નેહ ન કરવો, વચનના છો બીલા.

સફળા રેહેત્તેજી. ૪

ડગલે ડગલે દીસો છો ભુઠા, અન્નેક સાથે ચારીજી;
તમને તે દ્રાવે બાલ ન જાણે, વીત નહી જો અમારી.

સફળા રેહેત્તેજી. ૫

હરી હરીને શું સમન્નવો, નથી ત્યામની ભોળીજી;

વ્યાસ વલ્લભના વ્હાલા તમારા, સંગની સળગે છે હોળી.

સફળા રેહેત્તેજી. ૬

ઝારખી. ૨ (રાગહિપરનો.)

કેમ રીસાણી મનની માની, શું છે પાલવ નવ સહીજેજી;
સ્નેહ છે તુલશું રીરને સાટે, ફહો કામની ક્યાં નર્થજે.

છેલ ન છુટેજી. ૧

વેચતાં અટકી તે ખોટ ખટકી, તો લેને મુનપાસેજી;
કંચૂકી નિરખ્યાની ક્યાં છે નંચાઈ, તેથી તારાગી ત્રાસે.

છેલ ન છુટેજી. ૨

તુને તો છણકાની દેવ સાદા છે, તેથી જમે શું ડરીજેજી;
કેહે કેહેવું હોય તે ખાતું ખાતું, અમો ન મનમાં ધરીજે.

વલ્લભ કૃત ખીલું.

(૯૭)

છેલ ન છુટેલ. ૩

જનતી નેવી વાણી તેવી, કાફાડરો માનુની મ્હોડેલ;
વચ્ચને વીણો નથી રંગીણો, રો નુહો તુલ નેડે.

છેલ ન છુટેલ. ૪

જનેક સાથે શી નેઈ ચારી, હોય ચારી તો ફળીયેલ;
પછી તારૂણી તારા મ્હોના, ટુંકારા શીદ સાંલળીયે.

છેલ ન છુટેલ. ૫

ફેત હૈયાનું જાવ્યે ફસુ છું, રંગમાં રાદ ન ઘાલોલ;
વામા વરાછું વદન દેખી, વ્યાસવલ્લભનો વ્હાલો.

છેલ ન છુટેલ. ૬

ગરબી.૩ (રાગ ઊપરનો.)

સાંલળ સુલની ને પેડી રૂલની, વાંસળી વાલાની વાગીલ;
શબ્દ સાંલળીયો ત્યાં પ્રાણ પળીયો, ચીતમાં ચરપટી લાગી.

નીંદા ન આવેલ. ૧

મીઠી વગાડી નીંદા બગાડી, લીધું તનમન તાણીલ;
ફવે હૈયું મ્હારે હૃદય રહે ના, જો ગતી ગલરાણી.

નીંદા ન આવેલ. ૨

કાનુડાયે કોરું કાળનું, નથી વેળા એક વગનીલ;
સયનને સમે સાસરી જાવી, ઊઠાણ્યો જાલબેલે જાગતી.

નીંદા ન આવેલ. ૩

શું કું જાનું જહીંથી છુટ્યાનું, ભવું મોહનને મળવાલ;
મ્હારી સાસુને તું કે સાહેલી, મુચાહો મુલધેર દળવા.

નીંદા ન આવેલ. ૪

એમ કુર્યા વણ વેળા નવળે, મળે ન મુલને માવાલ;

ઝાઢે, રથારો તો જુરો સ્યામી, સાન્નધિ છું મારખાયા.

નીંદા ન આપેલું. ૫

ફર કામ ખેદેની લુચ્છો રેદેની, મરી પરુ મોહ પામીલું;

વળગણ મેલ્યું વંતરી સરખું, વ્યાસ વલ્લભને સ્યામી.

નીંદા ન આપેલું. ૬

ગારખી. ૪ (રાગ જીપરનો.)

આસો ખેની છે બીડેદેની, ભઈ મોહનને મળીએલું;

ધુર ગાયોનું લેઈ ગયો છે, પગલે પગલે પળીએ.

રમવા રંગેલું. ૧

છેલ છોગાળો મોરલીધાળો, ભરો ભુમના ઘાટેલું;

દોડીએ દારા કુછ કુશીને, વંદના પનની વાટે.

રમવા રંગેલું. ૨

એ વનમાળી દેશે તાળી, રૂપાળી રાધાને લેયેલું;

આંધસર હાવો ફરી ન આવે, બિઠો અટપટ ભેયે.

રમવા રંગેલું. ૩

બિઠી અખળા સફળ સખળા, લીધી રાધારાણીલું;

વંદાવનમાં વદાલોલું મળીયા, સફુ સખી સુખ માણી.

રમવા રંગેલું. ૪

હળી મળીને દળી વેલોગે, પૂર્વના યોગે ખ્યારીલું;

વૈકુંઠ સુખ સપને ના દીઠેલું, દેખાડ્યું તે ગીરધારી.

રમવા રંગેલું. ૫

દુષ્ટીને સુખી કીધી રામળીયે, વનલાગ્ય ગોકુળવારેલું;

વીઠલ વ્હાલો વ્યાસ વલ્લભનો, દીધું પદ અપિનારી.

રમવા રંગેલું. ૬

વલ્લભકૃતશ્રીસું.

(૮૯)

ઝારણી ૧ સી.

દામોદર દુખડાં કાપોરે, પાથલે લાણું. ઝેરાળ.

મારા તનની તપત્ત સમાધોરે, છેલ છળીલા;
મોહન મંદીરીએ ગ્યાયોરે, છેલ છળીલા. દેહ.
પ્રભુ મ્હારે વ્હાવો લેવાની ગ્યાધીધેળા;
ધન ત્લાગ્ય થયા છે લેળારે, છેલ છળીલા. ૧
પ્રભુ ઘણા ઘાહાડાની ગોઠડી તમારી;
કરો ગ્યારા પુરણ કમારીરે, છેલ છળીલા. ૨
પ્રભુ પુરે પ્રેમે લોનનીયાં કરાણું;
વિધ વિધ નૈવેદ્ય રાણુંરે, છેલ છળીલા. ૩
તેડ્યા ત્લાધે બેસાડ્યા ખાત્તે મોરારી;
રત્નગડીત લગ્ન કારીરે, છેલ છળીલા. ૪
કનકધાળી દ્વાળીને પીરસે છે નારી;
વ્યાસના નાથપર બલ્લહારીરે, છેલ છળીલા. ૫

ઝારણી. ૨ ભુ. લાગણિપરનો.

પીરસે પ્રેમે નારીરે, હરભુ ગ્યારોગો;
ધર્ષ હશે ખાલી ખારીધે, હરભુ ગ્યારોગો. દેહ.
પીરસ્યા પેંડા ખરડી લલેખીને ખાત્તું;
ઘેઝર ગલેફાં તાન્નરે, હરભુ ગ્યારોગો. ૧
મરડી મઠીયાં મુઠીયાં માવોને મુરખો;
ગલ પાંધડી ગુલ સખોરે, હરભુ ગ્યારોગો. ૨
ગુંદવડાં ને ધારી બળકેરી ને ગળમાણું;
લ્યો લીંબુનું ગધાણુંરે. હરભુ ગ્યારોગો. ૩
લ્લભ્યાં પુરી રીરો, સુતરફેણી ને સેધો;

(૯૦)

વલ્લભ કૃતજીનું.

બદામ ચારોળી મેવોરે, હરભુ ચારોળો. ૪

ચંબોડ ચંબુર પસ્તાં, કોકડી કાન્નુકળીયા;

વડબોરના કાઢને ઇળીયારે, હરભુ ચારોળો. ૫

દુધ પાકને જાસુધી, મલૈના મેલું પ્યાલા;

નમને વલ્લભના ક્લાલારે, હરભુ ચારોળો. ૬

ઝારળી. ૩ ભુ. (રાગ જીપરનો.)

સખુર કરો શામળીયારે, ભુક્તીથી નમને;

હળ પીરસું છું પાતળીયારે, ભુક્તીથી નમને. દેક.

મગન મગદળ ફણસૈને, કોપરા પાકનમાડું;

લેને લાફડી લાડુરે, ભુક્તીથી નમને. ૧

મસુરપાક માલપુડા, ફલવો ને ક્લાલમપાકે;

કુંદ રાભુ સુંદીર શાકેરે, ભુક્તીથી નમને. ૨

કુંદોળાં દીન્ડોળાં, પંડોળાં ને પાપડીયો;

જા વાલ વટાણા વડીયોરે, ભુક્તીથી નમને. ૩

મોઘરી મૂળામેથી, મોરસની છે તાલુ;

છે તાંબરલની તાલુરે, ભુક્તીથી નમને. ૪

કંભરી કુળીકેળાં, લ્યો નંદલ નાલાલા;

કરો કખૂલ વલ્લભના ક્લાલારે, ભુક્તીથી નમને. ૫

ઝારળી. ૪ થી. (રાગ જીપરનો.)

જો જાલખેલા હરભુરે, માગીને લેને;

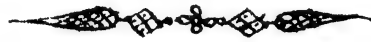
ને હોય તમારી મરભુરે, માગીને લેને. દેક.

દુધી દુધ કહેલાં, દુધેલી દોડકાં દીઠાં;

કોહોળાં કાળંગડાં મીઠારે, માગીને લેને. ૧

હોડયાં કેરાંકેરી, ફોઠમડાં ફયોળી;

રૈતાંમાં રૈ જોહોળીરે, માગીને લેલ્લે. ૨
 ફુરકમોદનો ઘીધી, ફળદર જાદાનો કડકો;
 ફુંતી કઢીનો સડકોરે, માગીને લેલ્લે. ૩
 લેજો લાગ્યો પાપડ, લોલનલાધેલીધાં;
 જલજેલે જાછમન કીધારે, માગીને લેલ્લે. ૪
 પાનસોપારી સાધે, મુખવાસનો મસાલો;
 લમીયો વલ્લભનો ફાલોરે, માગીને લેલ્લે. ૫

ગરબી. ૧

કામણદિસેછે જલખેલા તારી જાંખમારે. જોરાગ.

મ્હાં કાળજી કોયું છે, કાહાના શું કરીરે. મ્હાં. ૧
 કાળજી કોયું છે મ્હાં, ધિધારીને જુલમનવાર,
 પેણ વાસ્યું નથી રેહેતું, જનય છે ફરી ફરીરે. મ્હાં. ૨
 શું મોહ્યની સાધેલી શાણા, શું મંતરીને માચાદાણા;
 શું કામણનું કાળજી ચોપડ્યું શ્રીહરીરે. મ્હાં. ૩
 શું વરા કરણી વિદ્યાલાલ્યા, શું પીતથોતથાજોરીખીજાયા;
 શું જલ્દુ લાણીયાતે પ્રભુ વામા વરીરે. મ્હાં. ૪
 જાંખજી વાંકડી વિકારવાળી, લટકે સહુલામનીયો ત્રાજી;
 જરજર કરતી આવે તુલસંગ નીસરીરે. મ્હાં. ૫
 ગ્રહી વાંસલજી વાંસનો કડકો, જરવાણને પેણ કરતી ખરકો;
 પટકી લાગે થીતમાં જુલુ તુરડી લરીરે. મ્હાં. ૬
 નથી ગમતું ઘડી ઘરમાં, જુલુ લમેછે દામોદરમાં;
 હૈયાં છોડર ગ્રહસ્થાશ્રમ ગર્ભ વિસરીરે. મ્હાં. ૭
 નક્કર પર્વગર્ભ લાગવિનાની, શું થિતી કહું મુલખીનાની;

ધાવ ઘણો સાગ્યો તે, ખસું નહીં પરીરે. મ્હારું. ૭

કૈંકૈં તામની તમતી તૂષી, કૈંકૈં વેદનાને દુખ દુષી,

ચલ્લલના કાલા વણ કૈંલય છે મરીરે. મ્હારું. ૮

ગરખી. ૨ (રાગણિપરનો.)

કુંતો નગદીરા નાણીદોડી, કુંત ગલનમાંરે. કુંતો. ૧

વાંસલડી વાગીને નગી, મળવા સામળીયો સોહાગી,

વીઠલ વીઠલ વધુ કું વદનમાંરે. કુંતો. ૨

જોહી લીધો જાવળો સાણ, ચણીયાને કુંથોળી તાણ,

ગાલરી ગાલરી નાઠી યંદરાવનમાંરે. કુંતો. ૩

કાંઈક વળગણ મુક્યું ખેતી, જાવડો મ્હારો જાલ્યોરેની,

તાલવેલી તાગી મ્હારા તનમાંરે. કુંતો. ૪

રંખડી રણમાં રણછોડ માટે, સોધ્યા ચોક ચોરાને ઘાટે,

તલડી તચડી ખેઠી મુનલોચનમાંરે. કુંતો. ૫

ધુધર વાગે પેતુ ધરણનું, કું તાણુ જરારણારણનું,

નવું નેધા નદેખું સપનમાંરે. કુંતો. ૬

જીરુ ખેસુ ધરમાં પેસુ, યંચળ થીતડુ ચોટ્યું તેશું,

કાફાડું દીવરા વૂળતી કું રૂઢતમાંરે. કુંતો. ૭

મોહની મંત્રે મંત્રી મુનને, સુનની પાવલે પડું તુલને,

જાવ્ય કોઈ જનુ વાળણ મુન સદનમાંરે. કુંતો. ૮

જ્યાસના વાસાનું વળગણ કાફાડે, ખસ્યું કાળજામ ખેસાડે,

પલપલ રમ્યા કરે મન મોહનમાંરે. કુંતો. ૯

ગરખી. ૩ (રાગણિપરનો.)

ખેતી વાંસલડી વગાડી, પાડી પ્રીતમાંરે. ખેતી. ૧

વાંસલડી વગાડી પાડી, પ્રીતમળ ખે પ્રીત લગાડી,

તે દનથી છરડી ચરડી, મુનચીતમાંરે. ઝેની. ૧

ત્નાનન તૂલી દરદેહી, જે ફાંકડાના ફેદે ફૂલી;
તેમ તેમ ફેરી પરવડ ફરીના ફિતમાંરે. ઝેની. ૨

ઝેનું ખોલયું લાગેખ્યાડ, કાળબડું કોરેતે મ્હાડું;
ત્નરડું પુંઠે પુંઠે પ્રસાદીતમાંરે. ઝેની. ૩

ગોકેણ સરખાડેળા ફહાડી, નીરણું નંદસુત દાહાડીદાહાડી;
રખે લાગે રૂઢી ગણૈશ પક્ષીતમાંરે. ઝેની. ૪

ન્યાસનો વ્હાલો છે નંદલાલો, કોઈક સોધી મુનનેખાલો
ગાયાગાંડી થઈ ગોવિંદના ગીતમાંરે. ઝેની. ૫

ઝારખીઃ ૪ (રાગ ણીપરનો. ૨)

હું તો જંસીધરથી ખાળુ લાળુ નહીં ભરાંરે. હું તો. ૬૬

જંસીધરની સાથે ખાળુ, ઘણાઘાંટા કાઢી ગાળુ;
સોધી સોધી માચ્યાં મ્હેણાં, ખરેખરાંરે. હું તો. ૧

માખણ માટે નાચકરે છે, માળી માળી પેર ભરે છે;
બ્રાહ્મણનું ઝંન ખાધું નંદના છોકરાંરે. હું તો. ૨

નનમથી નુકું ખોલનારો, પરના ધુંધટડા ખોલનારો;
ચરણે ધુધડ ખાંધી ગોકુળમાં ફર્યારે. હું તો. ૩

લંધુરની સાથે છે ચારી, ઘેરઘેર ગનજકરે ગીરધારી;
મુકો ચાળા મહુ રાખો પાંશારાંરે. હું તો. ૪

પામરી પટકો ખાંધી લટકો, ફરતાંકો હામે ના અટકો;
નંદશસ્મેસૌ રહે નહીં તો શા અશારાંરે. હું તો. ૫

કામદેશની વિદ્યા લાવ્યો, સૌ સુંદરીનો જીવલભાવ્યો;
સારી છે તે ચાલવા તુલને દેધારે. હું તો. ૬

મ્હાલો તું વલ્લભને લાગે, મુન સરખીતો કાઢે આધે;

(૯૪)

વલ્લભલ કૃતખીલું.
નથી જ્ઞેયાં મ્હારા સાસુ સાસુરા રે. જુંતો. ૭

ગરબી. ૧

ચિતડુ ચોર્યું તે કોને કહીજેરે. જે રાગ.
માયા કરીને મને મેલીરે, દગો દીધો દયાળે;
રંગીલાજે રંગ રેલીરે, દગો દીધો દયાળે. રેક.
દગો દીધો તે દયાળુ શાનો,
નાંખીપ્રીતિની ફાંસુ ફેલીરે. દગો દીધો દયાળે. ૧
દગો દેવરાવ્યો શોકલડી સારીરે,
કેઈ મળી બિહર જળેલીરે. દગો દીધો દયાળે. ૨
જાંતરડી જળે છે તેવી તેની જળજેરે,
હરો કો ચીતની ચળેલીરે. દગો દીધો દયાળે. ૩
કુદી દૂરે નહીં ને જાન ફરીયોરે,
ને નવહું છે ભળેલીરે. દગો દીધો દયાળે. ૪
જાંખના માંડે છાંયડો છાંડેરે,
રહું ન કોઈ માવું જેલીરે. દગો દીધો દયાળે. ૫
વ્યાસનો વ્હાલો ચિત્તો વચનનોરે,
હુંજું હું સારેલીરે. દગો દીધો દયાળે. ૬

ગરબી. ૨ (રાગ બીરનો.)

રાધા રાણીજે ધરા દીધોરે, જ્ઞેડી તોડી જમારી.
મ્હારો છખીલો છીનાવી લીધોરે, જ્ઞેડી તોડી જમારી. રેક.
છે જ છખીલો રંગ રંગીલોરે,
તેને શું સમજાવિ દીધોરે. જ્ઞેડી તોડી જમારી. ૧
ગયું રમકડું ચિત્તનું રમકડુંરે,

ખોલાવ્યે ખોલતો તે ખીધોરે. નેડી ૨

તેડાવું તેવો આવતો એવો.

ચાલતો મુનસંગ સીધોરે. નેડી ૩

વ્યાસનો ક્હાલો નરધરલાલો,

શો મંતરેલો નંત્ર પીધોરે. નેડી ૪

ગરખી. ૩ (રાગહિપરનો.)

છખીલા નવ છેતરીએરે, પ્રીતી ફરી કદાપી,

ખોલ્યાતો પાર જીતરીએરે, પ્રીતી ફરી કદાપી. દેહ.

વિશ્વાસઘાતી તે નનપાપી,

નાણીને નવ્ય પરહરીએરે. પ્રીતી ૧

જો વેણ ખોળીયે તો નવ્ય ડોળીયે.

દગો દેતાં તો ઘણા ડરીએરે, પ્રીતી ૨

છે દેવો જમને ન ઘટે તમને,

ક્હાલા શું વિરોધ ન કરીએરે. પ્રીતી ૩

ફંદમાં ફંદશી ગયાછો નારીરે,

રડી રડીને ધ્યાન ધરીએરે. પ્રીતી ૪

વ્યાસના ક્હાલા તમ વિદ્યોગે,

ઝુરી ઝુરીને સફ મરીએરે. પ્રીતી ૫

ગરખી. ૪ (રાગહિપરનો.)

સફ સંગ કપર ન કરીયેરે, સુંદીર છેલછખીલા. દેહ

જરવ સાથે પ્રપંચ કરતાં,

હામરણે તો ક્યાં ઠરીયેરે. સુંદીર ૧

ક્ષીલું વદેથી વેવાર ઘટેછે,

લુહડા ગણાતા ફરીએરે. સુંદીર ૨

(૯૬) ચત્સત્ત્વ કૃત ખીત્તું.

ધેધાર ધરત્યે વિસ્વાસ રાખે,
માટે દગો દેતાં ડરીએ રે સુંદીર. ૩
ફોગટ ફેદે ફેંકવા ફોઈને,
અસત્ય નવ જોયરીએ રે સુંદીર. ૪
કરીએ પ્રીતી તો રાખીએ રીતી,
વાંધો ન ગાગયો ભરીએ રે સુંદીર. ૫
નેશું ને જોલીએ તેશું તે પળીએ,
ધાર્યા કીનારે જિતરીએ રે સુંદીર. ૬
નેક થકી ચશ્ચરહે સૌવામારે,
પાણ પાડો જો ફુજ દરીએ રે સુંદીર. ૭
ને હોય નુઠી તેના શું ગોઠી,
ધ્યાનના સ્થામિ પરહરીએ રે સુંદીર. ૮

ગરખી. ૧

મુકો મોહનમારી મારણી એ રાગ.

છોડો છખીલાણ છેલડી,
દેખે દુરીનન લોક. છોડો છખીલાણ છેલડી. રેક.
ગામ ગોઠુળના ગોઘાળીયારે, ફેચણ દીઠીયાત,
બાણે સહોદર માહારાં, દેરી ઇપકો મુન માત. છોડો. ૧
કેહેયું હોયતો કહો કાનમારે, નુજો પેળા પહીનય,
દધી વેચણ ન્નયું માહારે, પછી ખેપલ નથાય. છોડો. ૨
જાગણ ગઈ સાહેલડીરે, તેને પેટ પડે વેમ,
મજે ત્યારે પુછે યાતડી, કેહેશે કેડે રહી કેમ. છોડો. ૩
એટલે જિત્તર રો જાપીયેરે, મુકો મોહન મોરાર,

વલ્લભકૃતખીન્નું.

(૬૭)

વ્યાસવલ્લભના નાથિજી, મુનેડરશો માં પાર. છોડો. ૪

ગરખી. ૨ (રાગ ઊપરનો.)

આધો રેફેને જલખેલડા, ફું યસોદાને બાલ આધો. રેફ.

રોફેમાં રું સતાવે શામળારે, નધી તાહારાં દાખેલ;

નંદનો નંદન ત્વારે નંદને, લ્લણું કપડના ખેલ. આધો. ૧

ઘાલો હોપતો તારી માતનેરે, તેનાં અન્યને રું લ્લાણ;

દેઈશી ગાળ ગોપાળજી, થારી આખડની હાણ. આધો. ૨

સાંખે તાખેદાર તમતાણીરે, અમે સાંખીએ ન શામ;

ઓશીઆળી તે વેઠે વેદના, અપરનું નાનીતે નામ. આ. ૩

તાત ઘેર ખાલા ખૂરીયુંરે, માગે ઘરી અન્ય પાસ;

વ્યાસવલ્લભના નાથિજી, આયો મુકવો અલ્યાસ. આ. ૪

ગરખી. ૩ (રાગ ઊપરનો.)

ત્ને ત્સોદા ત્નયો તાહરો, આધ્યો ભમુનાને તીર. ત્ને. રેફ.

કેડે પડ્યો જાલ કાલજીરે, ફરી અમોને ફેરાન;

ખેડીનાં ઊપારી તાખ્યાં નીરમાં, કેમ ફર્યો છે મસ્તાન. ત્ને. ૧

જાલયા ગયાં જળમાં પડ્યોરે, એણે ઊરાડ્યાં નીર;

છાંટે છાંટીને લીલ્લવિયાં, યોળીયાણીયાને ચીર. ત્ને. ૨

લુંડુલુંડુ ત્નાંખે સુખધીરે, નરા બાવે નહીં બાલ;

છેક છકાવ્યો કેમ છોકરો, દીધું દુઃખઘણું જાલ. ત્ને. ૩

રું સોને છોરાં ફરી નહીંરે, કેમ છેક છકાવાય;

વ્યાસવલ્લભનાં નાથિને, ફરતે કાંઈ શી સાધ. ત્ને. ૪

ગરખી. ૪ (રાગ ઊપરનો.)

આયો ફરીમારે જાંગણે, દેડી માંખણ માહારાજ. આયો. રેફ.

દ્વીપાદ આધો ઘુઘરાંરે, નાયો નટવર લાલ.

(૯૯)

ચલ્લત્ત કૃત જીત્તું.

જાપું ધીને દૂધડાં, લ્યો જા હોરાણુ રૂમાલ. જાવો. ૧
લેહેકા કરો કરો મુદ્ધીરે, વગાડો મુખવેણ;
યાળો કરો ચતુરા તણો, ઢાળો મધૂરાં શાંનેણ. જાવો. ૨
જાપું તે હોજો મ્હારીચુંદીરે, ફેરો નથની જા તાફ;
ગોરીકરો સફુ ઘેલડી, યાળો જાડે રોજાંડ. જાવો. ૩
નાચી રીઝવો સફુ સુંદરીરે, ત્યારે માનીધે મોહન;
આરયલ્લત્તના નાથે, વ્હાલા નંદણ નાતન. જા. ૪

ગરબી. ૧.

ચીતડું ચોરું મ્હારા રાજકેમકરીએ. એરાગ.

હલકી કીધી નરવર લાલ ઈંતડી.
હલકી કીધી, મોરલી લીધી, વામા વિંધી. નરવર લાલ. દેક.
ઘેરઘેર ઘુમવું રંગમાં રૂમવું રે,
માટે વખોડાઈ તમ ચાલ. નરવર લાલ. ૧
હુંપણ નીલ્લગાણાઈ ગામમાં રે,
એવું છેક કસ્યામાં શો માલ. નરવર લાલ. ૨
છોડો છખીલા છાંછવા વિદ્યારે,
તમે મુકી દ્યો ખોટા ખોટા ખ્યાલ. નરવર લાલ. ૩
જાપે વગોવાઈ વામા વગોવોરે,
તમને કાંઈ નહી ને શામા ને સાલ. નરવર લાલ. ૪
વિદેક રાખો વ્હાલા ચલ્લત્તનારે,
છોડો છોડો છખીલા મ્હારો છાલ. નરવર લાલ. ૫

ગરબી. ૨. (રાગ ઊપરનો.)

જાવો જોરીઘનનાર રમવાને,

आवो ओरी, छेली ओरी, डोनी ओरी. बल्लनार. टेक.

डेहेना डेहेरो कहीने रेहेरीरे,

डोना आपेना छीजे देवादार. बल्लनार. १

सरभारी शोभा करभारी कामारे,

हावो जयसर आवे नडोवार. बल्लनार. २

योमत वरते ते लुते सरतेरे,

गर्धवेणा ना आवे लगार. बल्लनार. ३

समय लूले ते दारा दूलेरे,

दूरी दोहील्लो मणयो मोवार. बल्लनार. ४

अस्तुथी मणवुं इधियामां जणवुंरे,

करो व्यासना प्रलुने पोकार. बल्लनार. ५

गारणी. ३ (राग जिपरेतो.)

ओज्या करो डोरी डाण, ना मणीजे.

ओज्या करो, वन संयरो, प्राण परहरो. डोरी डाण. टेक.

जिलर जिपेलु तव भान्य भागोरे,

व्याल्लो करतां गुं धुजो कपाण. डोरी डाण. १

पायपडो पणपतना करीये रे,

पण आवेणा प्रगटी ब्रहे आण. डोरी डाण. २

ले कही टणु तो अढणक टणुरे,

नहीं तो भूणगी न लीले संत्माण. डोरी डाण. ३

येराण पडे तेने शारणो हुं राष्टुरे,

मुकुं नही प्रथ्वी पणे पाताण. डोरी डाण. ४

व्यास बल्लल्लनो व्हालो रील्लो छुरे,

आवी हाथि न मुकी देवि डाण. डोरी डाण. ५

શરણી. ૪ (રાગગિષ્ણો.)

તેને ભંખી ભુગદાધાર, પ્રાણપતિ.

દોને ભંખી, પ્રીતીરાખી, ઝિલટ જાખી. ભુગદાધાર. દેક.

ભંખી ઠર્યાં ચણ ભમધું ન મ્હારે રે,

ઝેવી નીમીલી નંદ કુમાર. ભુગદાધાર. ૧

હુરીભન પ્રાણી કહે હુડી ધાણીરે,

પણ મનમાં ના ધડ જગાર. ભુગદાધાર. ૨

ભક્તના તારણ હુખ નિવારણરે,

મ્હારી કોટના કાવળ ફાર. ભુગદાધાર. ૩

નીરખો છો મુખડું ટપે છે હુખડું રે,

મુને પ્રીય છો પ્રાણ જાધાર. ભુગદાધાર. ૪

ઘાલા વલ્લભના પણ વિકારેરે,

પડું પાવલે ધારમયાર. ભુગદાધાર. ૫

શરણી. ૧

સામરે મતજારો પીયકારી. ઝેરાજ.

ખેલે દાગણ રામ સેલાણી, સેલાણીરે, ખેલે. દેક.

ખેલે દાગણ નંદને આંગણ, પોતે પુરુષ પુરાણી;

ધિહલ વરને રમાડયા મારે, ઘન વનિતા વિટાણી.

ભેળી રમે રાધીકા રાણી. ખેલે. ૧

ધારી ધારી દે પીયકારી, ભરી ફેરુડીમું પાણી;

રોળે રેણુધી રરીક રાધાને, પાલવડો પ્રભુ તાણી;

લાડી ભ્રષ્ટ્રની જાકળાણી. ખેલે. ૨

દેખી દારા સદુ ઘાલાને વળગી, રીસ રંગીલા રું જાણી;

છેલ છખીલાને છાંટણે છાંટયો, જાંખ જખીલે પુરાણી;
બેઈ માન્યની મફલાણી. ખેલે. ૩

ગુલાલે જો વિંદને ગલ્લરાધ્યા, ધરણ દાળી કરી ઘાણી;
કેં રહી જાળગી કેં નણી ઘજગી, શું ખન કરે દાય નણી;
થાંપે રૂઝિયે સુખ માણી. ખેલે. ૪

કેંક કરે મુખથી મુખ લેણુ, રંગની રેલ જુરાણી;
નંદના લાલ શું વ્હાલ કરે છે, સુંદરી સુખે સમાણી.
પદે ધ્યાસ વલ્લત્ન ઘાણી. ખેલે. ૫

હોળી. ૨ (રાગ ડીપરનોઃ)

ફાનુડે મુને હોળી રમાડી. રમાડી રે. ફાનુડે. દેફ.
રમાડી હોળી ખહુ રગદોળી, ચીર ઘાણીયો યોળી ફાડી;
જખીલ ગુલાલે પુરી જાંખ લડી, રસ્તે નતાં રંબડી;
નડી નરવરીએ તસાડી. ફાનુડે. ૧

લોળવિલોળી રેહેણુ ધી રોળી, મ્લતિકા જંગલ ગાડી;
રત્ન રૂપાળા મોતીની માળા, તે ખધી નાંખી ખગાડી.
જેયો જલ ખેલો જનાડી. ફાનુડે. ૨

રીત રહી ત રમે રણછોડે, નડનેવી મત નળી;
વસ્ત્ર ખીગાડ્યાં કેશ વિખેચ્યા, નળુરો મ્હારી માડી;
તરું શું શરીર સંતાડી. ફાનુડે. ૩

સાસરે સાસુને સસરો નણો, મારે મ્હેણાં દાહાડી દાહાડી;
સ્વામીયેં મિલો વિવેક વિનાનો, તરતન મુકે ફાહાડી;
કેહે રો ન્ન ન્યાં માયા લગાડી. ફાનુડે. ૪

શુંકરું સુલની જા ચીર ફાહાડી, લાવ્ય પ્હેરું તારી સાડી;
ઘેર નઈ ખદલો દૈરા પાછી, વ્યાસના નાથે વિતાડી;

(१०२)

वल्गुलन कृत श्रीरामः

घाणी मुने विपत पाजी. कानुरे. ५

होणी. ३ (राग विपरनो.)

तुम्से होरी नभेलुं मोरारी, मोरारीरे. तुम्से. टेक.
नभेलुं होरी क्वाजरनेरी, याहीये पुरा हुमारी;
लालकी संग में लाल मरतहुं, गर्ह हे शीष तुमारी;
लनत सज गाम गोधारी. तुम्से. १

दुर रहोण उंजार्छांरो, छीन लौंगी पीयकारी;
नेसा कहो जेसा कपूज करेगी, लपुलाननकी हुजारी;
जडे जापडी में हुंजारी. तुम्से. २

दागुनमें तुम दाग जकतहो, हमहुं जे लाषानप्यारी;
दूरहो हीर जातकरोण, मतभारो नेन करारी;
दहींगी में मुपरे से गारी. तुम्से. ३

सुतायो सुंदरी स्वलायदेणी, हमसज शामासेन्यारी;
दागुन इनेत आप जनोणे, करोण जात जियारी;
लनो मत श्रीनकीनारी. तुम्से. ४

हम संगरंग रमनो होय काहाना, छोरहो पुरीलपारी;
व्यासके प्यारे नंदहुनारे, तुम पे में लजिंजलहारी;
मानो मेरी शीष गिरधारी. तुम्से. ५

होणी. ४ (राग विपरनो.)

कानुरे मोंसे अगरो लगायो, लगायोरे. कानुरे. टेक.
अंसा जनकी हुंनगलनमें, कांसे जे कानर जायो;
होरीको रानो मोहन मस्तानो, सुनसंग हीतुर भयायो;
दधिहो मार होरायो. कानुरे. १

जीछोरी जैयां देषत मैयां, दीनमें जे लालन जायो;

મરકટ મંડલકુ સાન કરકે, પાલવરો પકરાયો;

ગમ્ભીર મેરો ચીર ચીરાયો, કાનુરે. ૨

ગજાલ ગુલાલ સેં ગંધીયાં પુરાઈ, કેતુરી કમખો તીંત-
નતુની નને નખલરેગી હમકું, પ્રીતમેં જે ફૂલ પાવો; ચેક

પ્રથમ મેં ન્હોતો સતાયો. કાનુરે. ૩

ગંધોરો મોરો ખીખર ડાર્યો, ખાલ સેં ખાલ ગુંચાયો;

ખખ મેરી ઈલતકી ફુઈ ફાતી, નગડેરો પીટાયો;

ખોલ મેરો ખોલ ઘરાયો. કાનુરે. ૪

વલ્લભ કો નાથ હાથ લગાડે, મોતી યન હાર તોરાયો;

તગમે બાહર ફરનેકું ક્રિષ્ણો, જે સો તમાસો દેખાયો;

ફોતો મેરો ફરાયો. કાનુરે. ૫

ગરબી. ૧

નરવરશું નેડો, લાગેલ મને નરવરશું નેડો. એરાગ.

નરવરનાં નેણાં, લાગેલ મને નરવરનાં નેણાં. ટેક.

સ્વામી શારેછે જીઘાણું મેહેછે, શીખી ફરમ હેણાં. લાગેલ. ૧

સરખી સમાણી તેમાં ગવાણી, ચોટ્યાં કપોળ ફેરેણાં. લાગેલ. ૨

મોહન વરીને માયા ફરીને, માગી લીધાં મેહેણાં. લાગેલ. ૩

લ્યાસને કાલે મેહેલ્યાં વિસારી, ના નિહળ્યાં લેહેણાં. લાગેલ. ૪

ગરબી. ૨. (રાગ ઝિપરનો.)

નરવરને ન રખી, ઘેલી થઈ, નરવરને નરખી. ટેક.

કાળ ન ફોરાણું ચીતડુ ચોરાણું, હરીશું હજી હરખી. ઘેલી થઈ. ૧

દન ધાય જીદે રમે મુલ મુદે, ખની ખાવરી સરખી. ઘેલી થઈ. ૨

ના ફરધંધો ભવ ધયો અંધો, કાંતવી મુકી ચરખી. ઘેલી થઈ. ૩

(૧૦૪)

યલ્લલ્લ કૃત ઝીન્નું.

વ્યાસને વ્હાલે વરાકરી કાળે, પરણેને પરખી. ઘોંઝાંધઈ. ૪

ઝારખી. ૩ (રાગ ઊપરનો.)

નરવરીએ નાડી. વરતી મ્હારી. નરવરીએ નાડી. દેક.

તેન સ્નેઈને ચેન ચલાધ્યાં, હરીને હસાડી. વરતી. ૧

હિત એવું જાણ્યું તન માં તાણ્યું, કાળસડું કાહાડી વરતી.

રેહેતીતી જનળગી વનમાળી વળગી, પ્રેમ પાસમાં પાડી વરતી.

વ્યાસનો વ્હાલો યઈછે પ્રેનો, છળી લાલે લાડી. વરતી. ૪

ઝારખી. ૪ (રાગ ઊપરનો.)

નરવરીએ ત્યાળી, ઘાંકાં નેણે. નરવરીએ ત્યાળી. દેક.

ઘાયલ કીધી દાખીને સ્વીધી, પ્રેમ તાણી પાળી. ઘાંકાં. ૧

ના રહી સુધ્ધિ જગાડી જુધ્ધિ, જલજેલે જોગાળી ઘાં. ૨

જકળાઈ જાપે તપીકે તાપે, જંસી જરેખાળી. ઘાંકાં. ૩

વ્યાસના નાથે કરી સહુ સાથે, નારહી નરાળી. ઘાંકાં. ૪

ઝારખી. ૧

છાણ ખાલુરીનો રાગ.

જોરા જાણો કાનમાં કું વાતડીને.

મ્હારે ઘેર રમવા રહો રાતડીને. જોરા. દેક.

ઘાણા દીનથી કરો છો તમે ચાલ્યનાને;

કેહેતા કુતા નરમ રાખ્ત ન્યાયના ને. જોરા. ૧

સમસ્તવતાતા તીત્ય મને મારંગેને;

રોડી રોડી ફરગરતાતા ક્યાં લગેને. જોરા. ૨

ચાળા ચરકાને લરકાથી નાચતાને;

હોય રાંક તેથી રીતે મુને ભયતા ને. જોરા. ૩

ઘણા કાળાઘાળા ફરતા તા કાનજીને,
તેણે ઘ્યાણિપની ત્નગધાનજીને. જોરા. ૪
આધો આજ રંગ રમવા રાયજીને,
નધી સહોદર થયો છે, વિદાયજીને જોરા. ૫
આધો સુંદીર શેયા ફર રાતનીને,
બેઠી નહી ધ્યાન ચલ્લત્તના નાપિનીને. જોરા. ૬

ગરખી. ૨. (રાગણિપરનો.)

ત્નત્ન માન્યની પું માન્ય ઘણાં ખાઈ છેને,
તારા ભેપિ ઘણી દાસ મ્હારી ધાય છેને. ત્નત્ન. ૧
તુજ તુલ્ય તારૂણી પુંડે ફરેને,
માગે માન્ય તેને કાહાન પતના ફરેને. ત્નત્ન. ૨
તારાં વેણ નીકળે છે ઘણાં ગર્ધનાંને,
તમો આટકણ છો ગોપી સર્વનાંને. ત્નત્ન. ૩
એવાં કેવા રૂપ પર ત્માગી પડેને,
રાધીકાની ચર્ણ રમને તું ના અડેને. ત્નત્ન. ૪
સ્વૌધી સ્નેહ પણ રાધા મુજ દાસજીને,
ત્યારે કોણ તું ચરણ તણી ખાસજીને. ત્નત્ન. ૫
સુણી માન્યની તું માન્ય ગિતરી ગાયુંને,
સુખ ચલ્લત્તના નાપનું નાપિયુંને. ત્નત્ન. ૬

ગરખી. ૩ (રાગણિપરનો.)

જોરી આપ્ય તું ફુલારી ત્રાંબુલાતમીને,
ઘણું માન્ય માગણું નહીં માન્યનીને. જોરી. ૧
નીન્ય મેળવો છો આંખજી પું આંખજીને,
તેથી રમે છે રમેમાં છબી ફાંફીને. જોરી. ૨

(૧૦૬)

વલ્લભ કૃતજીનું.

ઝાડુ નેઈ હસો છો મધુરાદાનું ને,
તેતો તીરવાગે સુને ખરા ત્રાસનું ને. જોરી. ૨
તાડું બોલવું તાગે છે બહુ મીઠું ને,
ધીડું ચાલવું કો કને નથી દીડું ને. જોરી. ૩
તાડું રૂપ રંગ જંગ છે સોદ્યામાણું ને,
રાતદીન રમે રૂદે રૂપ દામણું ને. જોરી. ૪
બહાલો વલ્લભનો વચ્ચે છળિં તુલને ને,
કરો સ્નેહ મળો નીત્ય નીત્ય મુલને ને. જોરી. ૫

ગરબી. ૪ (રાગ ણિપરનો.)

સુણો રામણા ક્યું તે લીધું ધ્યાનમાં ને,
પણ સ્નાય પડી તમારી સેતાનમાં ને. સુણો. ૧
ખેલી તાડ તણે પય પીળુએ પેતી ને,
તાડી કહ્યાવણુ વિશ્વ રહેતું નથી ને. સુણો. ૨
માટે રીત રાખો તો તમને ફળું ને,
મુકો સકળ માનુનીને તો મળું ને. સુણો. ૩
કરો નહીં કુડી રૂઢી કોઈથી નરા ને,
ત્યારે તમે મ્હારા પ્રાણ પ્રીય ખરા ને. સુણો. ૪
રમુ રંગ સોંપે જંગ સંગ તમ તણો ને,
જપર ભામતીને મુખ લગની તણો ને. સુણો. ૫
કરો પ્રતીગતા તો તો જાણું હાથમાં ને,
ઘણા દૂરગુણ વલ્લભના નાથમાં ને. સુણો. ૬

ગરબી. ૧

(મારે ઘેર જાયો તે નંદલાલા) જે રાગ.
વાયો હાસોદાલુ ભવાને,

ઘણું કેમ ફુલે પંરાયાને. ધારો નસોદા. દેક.

ઘેરે ઘેર જડત બગાડે છે, સુતેલાં છોરાં તગાડે છે;

દધીપય માંખાણ બગાડે છે, ધારો. ૧

શીખ્યો સુત તમતણો ચોરી, નથી ન્નેતો કોઈની વધુ છોરી;

તેને તે તેને કહે છે ગોરી ગોરી. ધારો. ૨

પાણું નામ છપીલા છોગાળા, ફેરે કામની દેખીયાળા;

શીખ્યો ક્યાંથી આંખ્યના હુલાળા. ધારો. ૩

જેને મન સહુ ગામ છે ગાંડુ, કોઈ દીન પડારો કાંડુ;

પછી તેમ ફાંચે તેમ ત્લાંડુ. ધારો. ૪

નેને હુયે કોઈ નહીં સરમૈએ, ફેરવા દિન સરમૈ કરમૈએ;

વ્યાસનો સ્વામિ કુદેશા દરમૈએ. ધારો. ૫

ઝારખીર (રાગજીપરનો.)

ઊઢાણી મારી જલજેલે ચોરી,

માંજ્યો ધુતવાનો ધંધો ધોરી. ઊઢાણી મારી. દેક.

જાચી ખોટ શી નંદને ધામે, શીખામણ દેતાં નથી નામે;

સારો પંથ સાહ્યો સુંદીર રચામે. ઊઢાણી. ૧

હરી હરી ભરી દે તંજારે, જાણું કરી ગ્રહસ્થ થયા તારે;

યસોમતી કહો કેમ નવ ચારે. ઊઢાણી. ૨

નફર છોર નંદતાણું કહાવ્યું, માખાપોને ફોગડનું ફાવ્યું;

ફેને ખોટું લાગે ઘરમાં જાવ્યું. ઊઢાણી. ૩

દાનત ત્રણ લગ્યાં નનીભારી, ન્યાં ને ત્યાં છે તરે છે નારી;

લુટવું શીખ્યો મોહન મોરારી. ઊઢાણી. ૪

મારગમાં માનુનીને ઘેરે, નહીં મુકુંતો હું આફેરે;

વ્યાસનો સ્વામિ કરામનું ફેરે. ઊઢાણી. ૫

ઠારખી.૩ (રાગઝીપરનો.)

આવો મ્હારે આંગણીએ ફરજ,

પણા વ્હાલાઓ વિઠલવરજ. આવો રેક.

માતા પીતા બંધવને બેઠેની, ગણ નહી સગાઈ ફુંકેની;

માયાકરી તરછટ થઈ તેની. આવો ૧

અર્પણ કીધી આપેને આ હાયા, સવારથ વણ છેડલા સા-

થઈ રહું દારી ન્યાં થઈ માયા. આવો ૨ ચા,

પ્રીતી તણી રીતી છે એવી, ફૂં ઈછા પૂરાણ હોય નેવી,

તન મન ધન વ્રત્તી સોંપી દેવી. આવો ૩

દેખી ફરી જન નરો સજગી, તોલ્યે નવ્યથાવું નરાજગી,

નેવિ દેહ સાથે છાંયા વજગી. આવો ૪

શરણ પડી શામળિયા તાહારે, ચરાગરભ માંધસવું માહા

વ્યાસનો સ્વામિ દિલ માંધ્યાધારે. આવો ૫ રે,

ઠારખી.૪ (રાગઝીપરનો.)

જાને રહો અજગા નથી વેળા,

હોયે હેત હાલે થતે ભેળા. જાને રહો રેક.

મધુરાંથી જાવું છું ચાલી, દેખે પુંઠે જાવે સખી વ્હાલી;

ઉત્તાઓ શું પાલવડો જાલી, જાને ૧

શાણાને શું ભેદે પડે ફેફેવું, ઘટે છે જાત જાધારે ફેવું;

વખલ વણ વરતવું વિષ નેવું. જાને ૨

સમો ભેઈ સફુ સુખ જાદરવું, રહે માજા તેવું કારતકરવું

વગોણું પાયે તે પરકરવું. જાને ૩

ત્વણે લાછો સફુ વિદ્યા વ્હાલા, સમન્યા છતાં શું રોહો

અનુલવી છે નવર લાલ. જાને ૪ ચા,

નવાદોલુ પડુંકું પાવલીયે, ઊડી નરોવારતાવાવલીયે;
વ્યાસના સ્વામી છાંડી છે નાવલીયે. જાતે. ૫

ઝરખી. ૧.

સારસારે સુરતરોદેર. ઝેરાગ.

મેલો મેલોરે જો નંદનાલાલ, મધુરાં નવું છે;
નથી છે જ્યામાં છ ખીલાલુ માલ, મધુરાં નવું છે. દેક.
મધુરાં નવું મહીવેચવાને, ગયો સખીનો સાથે;
વેળા વિત્યા પછી ગોરસખપેના, દામનજાવે હાથ. મધુરાં. ૧
તે મહીડાં લેઈ પાછાં ફરીયે, પડે પરણ્યાને વેદે મરે,
ફેદે રો સૌનું ગોરસખખ્યુને, તમારું નખીપીયું કેમ. મધુરાં.
છે સાસુડી કુડી લુંડી, ડુંડી પીટે ગામરે;
નાણીકેદે રો જાનલ્લાલીને, મળીયો ફરી રામ. મધુરાં. ૩
ફળકો દેરો ઠળકો દેરો, કલંક મુકે કપાળરે;
પાય પડુ પ્રીતમ નવાદો, રાખો દયા દયાળ. મધુરાં. ૪
લાષ ફરી તો લેગાં ધારું, નરેનું ચંદ્રાવનરે;
વ્યાસ ચલ્લલના નાથવનમાળી, ફલ્યું કરો મોહન. મધુરાં. ૫

ઝરખી. ૨. (રાગ ડિપરનો.)

તારે મધુરાં ગયાનું રું કામ, મહીડાં દે જમતો;
તેનો થાય તે લેઈ નદામ, મહીડાં દે જમને. દેક.
પછી પુછવા ડોણ સમરથ છે, ડોણા નાણે જાયાતરે;
કહી જે મધુરાં નઈવેચી જાવી, માનરો સત્ય સાક્ષાત. મ.
ચેહેલી તૈરાતે લાગીરા વ્હાલી, ફરો રંગની રેલરે;
શુકિત ખતાવી નુવતી તુલને, માન્યની મુમતમેલમ.

(૧૧૦)

વલ્લભ વલ્લભીભું

જાવો જાવનર ફરી નહીં જાવે, ગઈ તડ ના વંધાયરે,
સમો ગયો સપને નવ મળે, તથા દલડુ સોસાય. મ. ૩
શારણે શાષું સુંદરી સમઘે, પીન્ડ પ્રાણ સુધી પ્રીતરે,
ભગમોહન પાણ જો પ્રાણથી પ્યારી, તેં યોગ્યું મમચીતમુ
તનમન વન જરખું જાલખેલી, ફુલેખેણા દયાળરે;
આસ વલ્લભ નો બહાલો વશાં, મોહ્યો મહનગોપાળ. મ. ૪

ઝારખી. ૩ (લાગણિપરનો.)

ભુજો ભુજોરે નસોદા માત, કાનડ કનડે છે;
એની ખડુ વંદી ધાત, કાનડ કનડે છે. ટેક.
ન્યાં નવું ત્યાં નેડે જાવે, જોલે છે જે ફાગરે,
પનઘર પર માંડું જેડલું ચોરે, લાલ નેઈને લાગ. કાનડ ૧
મુલનેથીડાવે જાવર ફસાવે, જગન જીઠે છે હાડરે,
લાડક ધાયો તમને તમારો, નહીં ગમે જમને લાડ. કાનડ ૨
હોય દાખેલાં તે સફુ સાંખે, મ્હારે રી જોરી જાણરે,
ફુંડું વાર ને વીઠલ વરને, ચુકી દેયાની ગાળ. કાનડ ૩
ચડરો ચડકો ધારો ખડકો, છે વઢવાનું નેરરે,
નહીં રહીએ માંધું ખંભાળી, ધારીલ્યો કીરોર. કાનડ ૪
છેલ છખીલો સુત તમારે, શું કોઈને નહીં હોયરે;
પણ વ્યાસ વલ્લભ ના બહાલાથી, હારી ગયું સૌ કોય. કાનડ ૫

ઝારખી. ૪ (લાગણિપરનો.)

ફહો ક્યાં ગયો તમ કીશોર, મરુકી જાલ્યો છે;
નતન્યો નસોદા ચોર, મરુકી જાલ્યો છે. ટેક.
વિસરામ કીધો મધુરાં વારે, બિલી ખાયા સ્વાસરે,
મરુક લડાવી નનર ચુકાવી, તસ્કર થયો અવિનાશ. મરુકી

તસ્કરો માઠો નરયર નારો, ગાંઠયો નહી પડી પાયરે,
કહો તો ગામ ગોઠુળથી તૈયે, કેમ વેદના વેઠાય. મદુકી. ૨
કેમ ન વારો સુત સધારો, આરો અમારો એકરે,
છેવટ ઘર ગામ છોડી નરુજ, છેલછમ્યો છે છેક. મદુકી. ૩
હોય મહીજાં મોહનને વ્હાલાં, તો તે છોલલી પૈરરે,
જુકરીાન કુરવાં પરનાં હુરવાં, ખાયા નથી શું ઘેર. મદુકી. ૪
રો પેજ્યો ટોટો કુરે ખેલ ખોટો, શીખવ્યું સુતને આમરે,
વંદાડ્યો તમે વ્હાલો વસ્ત્રલ્લનો, દેષા પડશે હામ. મદુકી. ૫

ગરબી. ૧

ગોળી ફોડીરે ગોળી ફોડીરે. એ રાગ.

ગીરધારીરે ગીરધારી. મારા મનના ગમતા ગીરધારી. ટેક.
કૃષ્ણને ચરણો રહી શું રાવણે, કેવલ્ય રૂપ કલ્યાણકારી. મા.
છબી છોગાળી કામણવાળી, ધન્ય મોરલી ધર મોરારી. મારા.
ગોધાળ સ્વામી ગરુડા ગામી, વરણવું શું વિચારી. મારા. ૩
બુમના માંથી કાળી નાગનાથી, નાખ્યાં વ્રત ફુલ નિવારી. મા.
અગાસુર અગાસુર હણીયા, હણી પુતના બાળ હત્યારી. મા.
રાસ રમાડી પ્રભુ ચૈકુંડકીયું, વિરજળ દેવના બહારી. મા. ૬
વ્યાસ વસ્ત્રલ્લના વાલા વિહલા, વિશ્વંતર ભવું વારી. મા. ૭

ગરબી. ૨ (રાગ ઊપસનો.)

પ્રાણ પ્યારારે પ્રાણ પ્યારા, છો પ્રીય પતી પ્રાણ પ્યારા. ટેક.
ચૈકુંડવારી આપ અધિનારી, નરહરીશ્વર નૌતમ ન્યારા. છો.
વળગી વિહલા તમને નિહલા, રાધ કમળના રમનારા, છો. ૨
પામ્મર પાવલે પાવન ક્રોછો, રામલાલજી સુંદીર સારા. છો. ૩

(૧૧૨)

ઘલ્લત્ત કૃત જીભું.

સહુ સાહેલી રારણે આવી, રોવિયે સખજન ચરણ તારાજો
વ્યાસવલ્લભના ઘલ્લત્ત તમેજો, કોટના કાવળ હાર મહારજો.

ગરબી.૩ (રાગણિપરનો.)

કાહા ન ક્યાંગયોરે, કાંહાં ન ક્યાંગયો, નુંજો ન સોદા કાહાં ક્યાં
રંગીનો મ્હારો રીસાઈ પાડ્યો, ખતાયો ખૈકૈ વાટે વહ્યો. નુજો. ૧
કોણ છે સાથે કોણ ઘડુ માંથે, કેઈ નંગે સંતારી રહ્યો. નુજો. ૨
શું છે ફેરેલું શું છે જોડેલું, કેવિ ચાલે ચાલતો થયો. નુજો. ૩
વાર લાગી મુને થાળ ધરાવતાં, નધી કાંઈ અપરાધ કહ્યો. નુજો. ૪
આસ વલ્લભનો વ્હાનો ખતાયો, કેઈ લલનાએ નતો લલ્યો. નુજો. ૫

ગરબી.૪ (રાગણિપરનો.)

વનમાળીરે વનમાળી, વનમાં દીઠા વનમાળી. દેક.
જોડી છે કાંખળી, કમ્મલીડ્યો આંખળી, સુસ્તકરો પીછે કાળી
પગમાં પાવડી નધી સંગ ગાયડી, લનય છે નેતા પાછું ઘાળી. વ. ૧
ખાંધે છે ગેડલા દડો છે હાપિમાં, સંગમાં કોઈ નધી ત્યાળી. વ. ૩
મને દીઠી મારગમાં આવતાં, તવ તે પંથે ગયા ટાળી. વન. ૪
આસનો નાથ પંડે છે જેકલો, જોડલી ખીનામે લાળી. વ. ૫

પ્રત્યાતિયું.૧

(પડોરે પોપટ રાત્નરામના.) જેરાગ.

લ્લગો લ્લગોરે મ્હારા કાનલ, મરગા જોલે છે સ્યામી;
ઘડી પછી મોહો જેમ્હો સુનરો, બિઠો અંતર લ્લમી; લ્લગોરે
તથ ઘેર લ્લતાં કો લ્લણરો, કરરો કુપિલી તે પ્રાણી;
ચરચારું આખા ગામમાં, દેરો આખી જેવાણી. લ્લગોરે
રંગરમ્યા આખી રૂનની, લોચા તુલ્યથઈ પડીયા;

કલ્પું તું રાયન કરો રામજા, માન્યુ નહીં મતે ચડીયા જનગો. ૨

જનગત બેડે પાડો રીંચો, સહુ ઊઠે છે વેહેલા;

દંત ધાપત લેઈ બેસશે, પધારો તેહ પેહેલા જનગો. ૩

દીવશ ઊગે ઘન રામજી, આંહી રોકાઈ રહેશે;

જનશે મોડા માતા પુછશે, ત્યાં જવા બરો દેશે જનગો. ૪

નીંદા આવડી ક્યાંથી લાવીયા, નથી નેત્ર ઊઘડતું;

બ્યાસ વલ્લભના નાથજી, મુકો ઊંઘવાનું પડતું જનગો. ૫

પ્રત્યાતિયું. ૨ (રાગ ઊપરનો.)

ઊઠો ઊઠો રે માફારા નાથજી, ક્યાંથી નિંદા આવજગી;

દીન માણી ઊગવા સમય પયો, કરો આજ સજજગી. ઊઠો દેહ

માત જાત મ્હારાં જનગરો, લાગરો કુળકુળવા;

જો જનઈ જાશે ચાલી ફરે, નહીં મળે પંથ પળવા. ઊઠો. ૧

નારીકા જોલે નેથી નીંછી, કેમ તમારામાં પેડી;

ચિંત્યાને લીધે વિઠવા, રહી રૂઝની ફું બેડી. ઊઠો. ૨

આરો સ્વભાવ ઊંઘ્યા તણો, હું તો દંડોળી થાકી;

જોલાયું તો બહુ બરબડો, તરછોડો તનતાકી. ઊઠો. ૩

ચાતો ન કરો ઘડી બેસીને, ઘિત્યા નહીં લાલ લહાયા;

ઘણા ચતુર જાણતી હતી, નોહોતી જાણતી જાણા. ઊઠો

જાણ્યા ન જાણ્યા નેવા થયા, રહી રૂઝની ફું ટાંપી;

બ્યાસના સ્વામી મુજ નેઈ ને જનગી ચરણ ચોપી. ઊઠો. ૫

પ્રત્યાતિયું. ૩ (રાગ ઊપરનો.)

જાન કેમ ઊઠ્યા જાણે, ચણ જાણે જાણ્યા;

ઊજમ મધુરાં જવા તણો, ઊઠી સંબાને જાણ્યા જાણે.

આરો હરજ પરદેશનો, બેસો વિનયુ કુપોડી;

(૧૧૪)

વલ્લભ કૃતજીભું.

કે વારે મળરો કાહાનજી, નવછો તરછેડી. જાણ. ૧
દીધરા માહારા નરો નહીં, રેણી ધારોને રડરું;
ત્રણકારા વાગશે તમ તણા, ક્યાં ક્યાં નેવા રખડરું. જા. ૨
રાત્રી પડે પધારતા, કોણ પધારશે કાહાના;

અકળાર્થ મરું કું એકળી, મહારા મનડાના માન્યા. જા. ૩
હીંથોળા ખાટ્યો ખાલી પડે, કોણ ખેસરો જાવી;
મુખયાસ દેહી કીયા નાપિને, દેહીં જળ કોને જાવી. જા. ૪
જેવા અતિ દુઃખે દુલરું, લુલરું ખાવું પીવું;
વ્યાસના નાપિ વણ ધીકું છે, મહારે નેઈએ નલુ વ્યું. જા. ૫

પ્રત્નાતિયું. ૪ (રાગગિપરનો.)

જનુની કહે જગો ખેટડા, જ્નેને ધેનું ખરાડે;
વાછરૂ જ્નુવે તારી વારડી, તે ખરાડી જગાડે. જનુની. ૧
પોહોજ્યા પારણે પ્રભુ પ્રેમથી, હવે જગત થાયો;
જોલાયે તમ જ્નેયાં ખાળકાં, તે રું રમવાને જ્નવો. જનુની. ૨
દુધડાં દોહોણી તરી દોહીએ, તમે છોડો વાછરડાં;
યજોણું કરીએ મહારા કાહાનજી, પછી દેહીં માખિણડાં. જા. ૩
ગેડી દડો વ્યોગો વિંદજી, રમોજી ઊત્તી વારે;
ધાંચ સાલ રમનારા ગોઠીયા, જિ ત્લાછે તમ માટે. જનુની. ૪
મુખ જ્નેવા શામની ગોવાલણી, લોચન મીચીને જાવી;
કામકાજ તેને ઘેર હોય ઘણાં, દરરાત ઘો ધ્યા લાવી. જનુની. ૫
નંદજી ઊત્તારા નીંસાની રખે, હસે મુખ જ્નેઈ જ્નેઈ;
ધારના વલ્લભના વિઠલા, જાયા વિંધે નકોઈ. જનુની. ૬

પ્રત્નાતિયું. ૧

ટીંગોને જલજેલી અંખા. ૭ એ રાજા.

મેહેર રાખોને મસ્તાર્થ મેહેલો, વ્હાણું વાહું છે વ્હાણારે. મેહે
 વ્હાણું વાહું છે વ્હાણા મારા, મુકી દો મસ્તાર્થ રે;
 ઘેરત મારે પધારો ત્રિકુમભ, નીત્ય આ રીછે નવાઈરે. મેહે
 રૂલની રમ્યા તોણે ના ધરાણા, માંડ્યો ધંધો ધોરીરે;
 દિયરી બિગરી રું છો જાન્યા, લોકરી જે તે યોરીરે. મેહેર
 કાલ્યાર કરીયો ક્યાં લગી કાહના, કુત્નાય દલડાં મ્હારાં રે;
 નીત્ય આહાવું ને આહાવું પિતાડો, તે નહીં જાણા સારારે. મે
 છોકરવાદી છોડો છબીલા, રું સુખ કદી નથી દીધું રે;
 બિંધ માતની દેવ પડીત મોને, મુને ન લાગે મીઠું રે. મેહેર
 પદકુળ પેહેરવા દોને પ્રિતમભ, દીધલડો રાજ કરીએ રે;
 કાલ જાનું જાણે ના પિયલ્લભના, જાળગી કરીત વહરીએ રે.

પ્રત્નાતિયું.૨ (રાગ જીપરનો)

મેહેર.૫

ભગોને નસોદાના ભયા, પેહેલા મરઘા બોલ્યારે. ભગોને
 મરઘા બોલ્યા વાગે રાં વાહ્યાં, દીન મણીયરો જીદેરે;
 ભવું નશાયે પછી પ્રીતમભ, રોકારીને જાતનય રૂદેરે. ભગો
 ભણો પાડોરી મુલ પરોરી, કેહેરો કાનુજો ધરમારે;
 ફરે ફેલેતી ગણાજી ફેલેતી, તે કાણ છે બિદરમારે. ભગોને
 થાય મ્હારે મેહેણું જાનકૃત હેણું, સમન્નેછો શામળિયારે;
 બિંધવું હોય તો જાખો દહાડો, રેહેવું પડે પાતળીયારે. ભગો
 દિયરી રહોતો આણંદ કરાવું, તાલતાં તો ભનેદવું રે;
 પેણવાહડી ભેરો નસોદાભ, તેને મન થાય કેવું રે. ભગોને
 તેનો જિત્તર ઘોને જલજેલા, પછે પ્રત્ની સ્થીર કરીએ રે;
 વ્યાસ વલ્લભના કાષાપન માળી, લોકલભ્યાયેડીએ રે. ભગ

પ્રત્નાતિયું.૩ (રાગ જીપરનો)

(૧૧૬) વાલ્મીકીકૃતજીનું.

કાણેલાં વાહ્યાં વિઠ્ઠલવરણ, મરણ તમારી રીછે રે. કાણે
કહ્યું તુ કાલે મળીશું ગોરી, તે વાયદો થયો આત્મેરે;
ખરા ઊમંગથી નથી કું ઊંઘી, મોહન મળવા કાલેરે. કાણે
વેણા પદેનું પાળો પ્રીતમણ, ભ્યાં ભ્યાં કહો ત્યાં ભઈએરે;
ઘણા દિવસથી તલસ્તુ તમોને, રંગે રમવા રહીએરે. કાણે
ક્યાંનો ઊભગરો આંખમાં આવ્યો, કહો ક્યાં રહ્યા તારૂં નીરે.
કોણે રમાડ્યું રંગીલા તમને, કેઈ મળીતી સુનતીરે. કાણે
કુંતો કઠોરાં કરમની કામા, શામા મળી કોઈ ખીણરે;
આશા તરેલી તરોંસે આપી, રીદિત રહ્યો ખીણરે. કાણે
કૃપાકરી પ્રેમપુરો પાડો, દારૂડો ભય ફરીનેરે;
વ્યાસના સ્વામી અંતરભ્રમી, સમાયો વ્રેહ વરીનેરે. કાણે

પ્રત્યાતિયું ૪ (રાગ ઊપરનો)

લાં ૫

ઊઠોને જલજેલા ફરણ, ધેન તમારી ખરાડેરે. ઊઠોને
ઊઠો ફરણ વિઠ્ઠલવરણ, ધેન ખરાડે તમારીરે;
સૌ ભન ભગ્યું ઘાસણ લાગ્યું, પડી કટેવ નહારીરે. ઊઠોને ૧
દિવસે ઊંઘયું રૂબની રખડ્યું, એ રીત કોના ધરનીરે;
ગાયડી દોહોયી વાછરૂં છોડે, ના દોયા દે તમ ફરનીરે. ઊઠોને
વલોયવાની ચેળાવીતે, ઊઠો ઊઠાડે નંદ બાવારે;
છારાકરીને મોહન મારા, માખણીયાં દે જિંખાવારે. ઊઠો
સુતાછો સેને ગમે ન ધરમાં, સદન સુનું લાગેરે;
ત મથી નાહાનાં નાહાનાં બાળકાં, ભુજો કંધાં ભગરે. ઊઠો
ગોવાળ ગાયછે ગીત તમારાં. ગાયછે ગામની ગોપીરે;
વ્યાસના સ્વામી ગભરા ગળામાં, ઊઠો તો દે જિંખારો પીરે. ઊઠો

ઊઠોને ૫

ઠાર પ્તી. ૧.

(રઘુપતીરામ ક્ષેમાં રહેલે રે.) એ રાગ.

નજો ન્યાં હોય તમારી વાહાલી રે,

મ્હારી ખડકી ના કોકરો હાલી. નજો ન્યાં ૦ ૧

જાવ્યા મધરાતે મોહન ક્યાંથી રે, મધારો જાવ્યા અત્યારે ન્યાં ૧

કહાડી મુક્યા રું ગયા તા ત્યાંથી. નજો ન્યાં ૦ ૧

કોઈ કામાએ તરછોડી નાંખ્યારે, નવો ને નારું દલડાં દાખ્યારે

જાપી રૂનની કોહો કેમ ન રાખ્યા. નજો ન્યાં ૦ ૨

ગયા ને ઘેર મનડું દોડાડી રે, રહ્યા મધરાત ચીતચોટાડી રે,

તેણે છેવટ રું મુક્યા કાહાડી. નજો ન્યાં ૦ ૩

એવા રા દંડથી ન સમાધારે, ઘણા ખેરડાયા છો ઘણા ડાહ્યા

વ્યાસના સ્વામી રી તારી માયા. નજો ન્યાં ૦ ૪

ઠાર પ્તી. ૨. (રાગ ઊપરનો)

કહે કાનજી લ્યો દ્વાર ઊઘાડો રે,

રીંદ રંગીલાને રંજો. કહે કાનજી ૦ ૧

ગોરી નથી ગયો કોઈ ધામે રે, ચાલ્યો પાલ્યો જાવ્યો લુનઠામે રે,

નરાજે મોતો મિત્ર મુકામે. કહે કાનજી ૦ ૧

મ્હારે લુનવણ કોણ છે વાલી રે, કહ્યો જોડી કરે ખાલી રે,

ઘણું કરશે તો નજર ચાલી. કહે કાનજી ૦ ૨

મધ્ય રાતે રું બોલવું ઘટે રે, તમે ચાલો વામાને વટે રે,

જાણે જાત તો મરી જાદ મટે. કહે કાનજી ૦ ૩

જેને નહીં જાવું ફરી લુન પાસે રે, ઘણી કઠોર કામની તાસે રે,

જઈ પસુ વલ્લભને વાસે. કહે કાનજી ૦ ૪

ઠાર પ્તી. ૩. (રાગ ઊપરનો)

(૧૧૮) ચલ્લલ્લ કૃત્તપ્પીલ્લુ.

ઊત્તારોલુ શામ સમછે માહારારે;
આવી રીસે નવાના ધારા ઊત્તારોલુ ૦ ટેક.
દ્વાર ઊઘાડુ ધું આવી આધીરે, જરાસખુરકરો સોહાગીરે
ફેલે હસ્તામાં ધું રીસવાગી ઊત્તારોલુ ૦ ૧
મેં તો મરેકરીમાં પંત્યાવ્યારે, તેમાં રુંગેકાગેક ક્રોધલાવ્યારે
ધન્યલાગ્ય માહારું જાન જાવ્યા ઊત્તારોલુ ૦ ૨
કરો કુદણા હું તમઘરીરે, ખેરી વફીતી મારગજે તપારીરે;
આવો ફફીતેડ્યા અવિનારી ઊત્તારોલુ ૦ ૩
ખીલુ રીલુ ખેઠારણછોડરે, કીધી રોવાકામનીકંરત્નેડરે;
ચદે વલ્લલ્લ પૂરણ કોડ ઊત્તારોલુ ૦ ૪

ઝારખી : ૪ (રાગઝિપરનો.)

કહે રીખ શામજો સુણ ગોરીરે,
નથી નાણતીતું રીસ મોરી કહે ૦ ટેક.
આવું ફરવું નહી કોઈ કાળેરે, ઘાંટાઘાંટમાં કોત્તલાળેરે;
મધ્ય રૂનનીજે રાસારૂખાળે, કહે ૦ ૧
ત્નણે માતનસોઘાવાતરે, ત્નણે નંદણ મ્હારાતાતરે;
ત્નણે ગોવાળા ધાય પ્રેખ્યાત કહે ૦ ૨
જાવા હંગત્ને રાખરો શામારે, તોતો વ્હાવજીઠીભરીવામારે,
કરે કહું તો માણવીકામા, કહે ૦ ૩
ખરા ખડગની ધારે રોવારે, ત્નેત્ને નાણતીભેવાતેવારે,
કરે ક્લેરા આધીજે વ્હાવો લેવા કહે ૦ ૪
હરી રમી હરમ્યમાં લીભેરે, આવું નથી બિલ્લું કાંઈખીભેરે;
વ્યાસના નાથને સુખકીભે કહે ૦ ૫

ઝારખી.૧

ટ્યાંદલીયાચાલીરામાં અતિ ઊતાવળોગ એરાગ.
 નંદનો ફુંવર ફૂંછાવળવાણ મુકીગયો,
 ઘાળ્યું એણે કીયા જનમનું વેફરત્ને,
 માયા કરીને મુક્યાં રોતાં રાત્ર્યમાં,
 આ રો કીધો કામની ઊપર કેરત્ને. નંદનો. ૮૬.
 સાયો ઘા સોડમાં પેરીને મારીયો,
 દીંચણમાંથી ઢાળી દીધાં ઘર્ષત્ને,
 ઊઠવાની સત્તા રહી નહી શરીરમાં,
 આથી શું માગીલીધું મર્ણત્ને. નંદનો. ૧
 રમતાં જમતાં દીવસડો જતો હતો,
 તે દીવસ થઈ પડીયો આખો જવત્ને,
 સિંધુ જળ સોષીને સ્નાન કરીએ કદી,
 પણ અંતરનો હોલવ્યો નહોલવાય ઘ્યત્ને. નંદનો. ૨
 દિવાળીના દાહડા સફુતે આંગણે,
 પણ મુનઘામે ઊઠી હોળી આગત્ને,
 વધુ વનનો માળી વનમાળીગયો,
 ફરમાય મ્હારા ત્ને ખતીયાનો ખાગત્ને. નંદનો. ૩
 જગતમાંથી ચોમાસુ થાલ્યું ગયું,
 પણ મ્હારે ચોમાસું ખારે માસત્ને,
 તૈણાંનાં તેવમાંથી નીર નીરસ્યાં ફેરે,
 વલ્લભના વાહાલાએ પાણ્યો ચાસત્ને. નંદનો. ૪

ઝારખી.૨. (રાગ ઊપરનો.)

શું કરીએ જુલની જુલની જાલી તપી,

(૧૨૦)

વલ્લભલ્લ કૃતજીન્નું.

ગોઠડી કીધી ગોવિંદજી ગોપાળજી,
દગો દેઈને ગયો નંદનો લાડીલો,
નામધર્યું દયાળું શાન્તો દયાળજી. શુંકરીજી. દેક.
વિશ્વાસ જાપી વિઠ્ઠલાજી વ્રત વાઢીયાં,
કુઝા કાંઠે રાખી હાળ્યાં માંચજી,
દીધી છરી કરી પરી ત્યારપી,
રહ્યો નહીં ઊપાય ફરેતો કાંચજી. શુંકરીજી. ૧
યાંહાંજોલાં વાહાતાં ને વાહાસો દેખતાં,
તેણે મને રેહેતું કે જાંહી છેલજી,
પણ ફરે દીઠાવણ જાપે જાંચુડાં,
લાગી જારા લયની થયો લેલજી. શુંકરીજી. ૨
મૂળથી ના હોતતો બાણત કે છે નહીં,
શીદ લીધો ફરી ગોઠુળ માં જવતારજી,
લલે જવતરયા પણ ફરવી નહોતી પ્રીતજી,
પ્રીત કરીતો તંબવી નહોતી નારજી. શુંકરીજી. ૩
તંબેલી તારણી સરવે રણવણે,
ડોગ સમાવે તનડા કેરો તાપજી,
વલ્લભલ્લના ફાલના વનમાળી વાયદો,
ફરી ગયાતે ઊપતે છે જાદાપજી. શુંકરીજી. ૪

ઝારખી. ૩ (રાગજી પરનો.)

મોહન માયા ફરીને મધુરા લવણે,
નથી ઘરતો છખીલા દેવો છેહજી,
ફરી ફરીને ફરી જાણવા દોહાલા,
તહીં જાણ દેહી પાડુ મારો દેહજી. મોહન. દેક

ભવું હોય તો સાથે લ્યો મને રામજા,
 પેટમાં પેશી પાળી મારો કેમભને,
 અમરીત દેખાડીને દોછો વીખડું,
 શું કરવા માંડ્યું નંદ કુંવર એમભને. મોહન ૧
 મન ઘણાઘણ વાચદો દોછો વીહલા,
 પેણ મથુરાં નગરી ચોલ્યું ચીતભને,
 રૂનેહ કરીને છે દેવો છબીભણ,
 તે તો નથી કુડા બનની રીતભને. મોહન ૨
 કાચું કાળ નડુ મ્હારું કુટાયછે,
 નથી વળતું તૈ વાળુ કરી કેમભને,
 પ્રીત પછી વિયોગ કદી દીઠો નથી,
 એકાએક શું છુટી પડે પ્રેમભને. મોહન ૩
 અભ્યંતરે તેને કીને વાચદો,
 કાચદો કાંસુઆંસુ પડાવે થાયભને,
 વાણા વલ્લભના વિનતાની વિનતી,
 કાનધરીને કીતારો ઘટ માંચભને. મોહન ૪

ગરબીઃ ૪ (રાગગોપરનો.)

ગયાગોવિંદ ગગણીએઠી રાધિકા,
 અરેરે છુટી પડીયો આ અપતારભને,
 વસ્ત્રો વિધવિધનાં હવે નથી પેહેરવાં,
 નથી સનવા શરીરે શાણગારભને. ગયા ટેક
 તહી પેહેરું કુંડલાં સાંકળાં કે કાંખીયો,
 ત્રીધી ખાધા ખાધા સમ સોંગનભને,
 નાકે વાળી રાળી કાળી ગાંડીયો,

(૧૨૨) વાલ્મીકી કૃત જીવનું.

ગયાતેવારે નાનણી કોદન ન્ને ગયા. ૧
કાનુગને કદમે કદી ન્નવું નહી,
ન્નવું નહીં મ્મરે નમુનાને તીર ન્ને;
કોકાળે ન્નવું નહી વંદરા વનમાં;
ધરું નહીં હું રામળો રંગારીર ન્ને ગયા. ૨
ક્લાવાણ સુખ સ્થામાં સુવું નહી,
કરવાની હું નીત્ય લોભી રાયન ન્ને;
ગાયો નવ દોવી ખાવાં નહી દુધડાં;
કરવું નહીં મારે જે લુકતા લોભન ન્ને ગયા. ૩
નંદદર ખારની ખાંખી કદી કરવી નહી,
ગ્યા સઘળી ખાધા મુને ખંધાય ન્ને;
વ્યાસ વલ્લભનો વાહાલો મળશે તાહ્યરે,
ખંધન ખાંધ્યું તેનાથી છુટાય ન્ને ગયા. ૪

ઠાસી. ૧

(સતીયાળ) ના મહીનાનો રાગ.

મુકી મુનને મોહન મધુરાં નયરે, સાહેલી;
મીતડામાં ચરપટી થો પાસેથી થાય, હો સુણ સાહેલી. ૧
સ્નેહ કરતાં રાખ્યો મન વીસવાસરે, સાહેલી;
હવે નંદકુંવર કરી મુકી નીસવાસ, હો સુણ સાહેલી. ૨
વ્રતવાઢે છે ઊતારી કુપમાંયરે, સાહેલી;
છળ કરી છળીલો ગળે છરી કાય, હો સુણ સાહેલી. ૩
નથી દયાને નામધર્યું દયાળરે, સાહેલી;
જેઠો છે દેવા જસોમતી કેરી ખાળ, હો સુણ સાહેલી. ૪

ગોધીંદ્ર વીના ગોદુળ કેમ રહેવાયે, સાહેલી;
 વિભ્નેગી ઘેઘના રી રીતે રોહેવાય. હો સુણ સાહેલી. ૫
 ઘાણા દીવરાનું લેણે લીધું સુખરે, સાહેલી;
 તેનાથી કેમ વેઠાય રતીપુર દુખ, હો સુણ સાહેલી. ૬
 નથી કરતો વાસ્તું વિઢુલવર નાથરે, સાહેલી;
 કુકળે છે સહુ સુંદરી કેરો સાથ. હો સુણ સાહેલી. ૭
 દિખીંતો દગો દે છે શામ શરીરરે, સાહેલી;
 યો ધારે ચાલે છે તયણામાં નીર, હો સુણ સાહેલી. ૮
 કોહો કેમ કહું નડતો નથી ઊપાયરે, સાહેલી;
 માગે છે વસ્તુત્ત્વનો નાથ વિધાય. હો સુણ સાહેલી. ૯

ઝાઝી.૨ (રાગ ઊપરનો.)

જેહેની મ્હારા તારા કરમના દોરીરે, સુણ સુભની;
 નૈ દેખાડીયે કીયા ભેરીને ભેરી, રડીયે નહી રૂભની. ૧
 ન્યાં ભરી ત્યાં તેને સુખ જપારરે, સુણ સુભની;
 મળરો એને બહુ સુંદરી સેવનાર, રડીયે નહી રૂભની. ૨
 મત ચડ્યો તે નહી માને કો જાણરે, સુણ સુભની;
 હઠીલો છે નજમ ભસોદા ખાણ. રડીયે નહી રૂભની. ૩
 ફરીયે કાલાવાલા નવદે ધ્યાસરે, સુણ સુભની;
 ધાર્યું કરશે મુખત ગ્રહીને સ્તગવાન. રડીયે નહી રૂભની. ૪
 એના મનને નથી સ્નેહ સંતાપરે, સુણ સુભની;
 બુદ્ધી બુદ્ધીને મરીએ જાપણ સો જાપ. રડીયે નહી રૂભની. ૫
 નથી ગયા તોપણ હલડુ હુલાયરે, સુણ સુભની;
 ન્યારે ભરી ત્યારે કેવી ઘેઘના ધાય, રડીયે નહી રૂભની. ૬
 કદાપી તેહને રોડી રહીએ જાણરે, સુણ સુભની;

(૧૨૪) વલ્લભકૃતખીલનું

શું કરીયે સખી જા લોકનીછેજાલ. રડીયે નહીં રૂનની. ૭

દુરીલન શું નાણે માયાનો મહીમાયરે, સુણાસુલની;

પ્રસવ્યાની પીડા વરતે નહીં ચંઝાય. રડીયે નહીં રૂનની. ૮

સૌને હાંસી આપણો હતો હોય પ્રાણરે, સુણાસુલની;

વ્યાસના વાલાનું કીચે કાળ કલ્યાણ. રડીયે નહીં રૂનની. ૯

ગાથા: ૩ (રાગણિપરનો.)

પ્રેમે પંથ સધાર્યા નંદુમારરે, વનમાળી;

ધયા નીરદે દયા નથી લગાર. વાલા વનમાળી. ૧

નથી નેઈ ત્વતાં પાછું વાળી વારરે, વનમાળી;

ધઈ પડ્યો આપણા ઊરમાંહી ઊંચાટ. વાલા વનમાળી. ૨

ત્વતાં નેરમાં કેમ ઊપડીયા ચાલરે, વનમાળીરે;

દેખી દેખીને સહુ સખી ઢળી પડીધણી. વાલા વનમાળી. ૩

તો પેણ ફઠીણ કાળનું કીધું કાહાતરે, વનમાળી;

દઈ છગોને પંથ પળ્યા ત્વગવાન. વાલા વનમાળી. ૪

જની ખાવરી ખાળારડે ચોપાસરે, વનમાળી;

પેડીયો ગોદુળની તારૂણીને ત્રાસ, વાલા વનમાળી. ૫

ચાલે ચોમાસું ગ્રસુમાં ચોધારરે, વનમાળી;

નૈણાનાં નેવલે નીર રપડે અપાર, વાલા વનમાળી. ૬

જંતર હોળી ઊડી શો હોલયાયરે, વનમાળી;

કાળજ કોરાણું તે ધા કેમ રૂનય, વાલા વનમાળી. ૭

નસો નાડી નમ્રમર્ષ ગળ્યું ગાત્રરે, વનમાળી;

છે માયાની મોહીત માનુની માત્ર. વાલા વનમાળી. ૮

સ્નેહ તણું સપતા સમ લીધું સુખરે, વનમાળીરે;

વલ્લભના વાલા વણ છે દરીઓ દુખ. વાલા વનમાળી. ૯

(१३५)

रागा विपरनो.

मंजी मंजीने सौं जणजण इरे ज्वाकंठ प्यारा प्रीतमल १

જાહી જાહીને જુગ્ને ચારે દીરા. પ્યારા પ્રીતમભુ.

द्यो हरान्न सहु दाराने नंदकीशोर, प्यारा प्रीतमन् ३

કયાં સંતાયા મુખદેખાડે માહારાજ. પ્યારા પ્રીતમજી ૪

पंडी कुटेव कुङ्गायवानी धनश्चाम. प्यारा प्रीतमण. ५

नही तो करुं पापी आण पतन. आरा श्रीतमल ६

શો વાંકે છે વામાનો વિશ્વાધાર. પ્યારા પ્રીતમજી. ૭

मुभत मुडीने मणीये प्राण ज्ञाधार, प्याशाप्रीतमल्ल ८

व्यासना क्हावा नही आ तमारो घाट. प्यारा प्रीतम भूख

रातलीडी डोली संगे स्तब्धा. ये राग.

विह्वल इहं शीघ्रं तमाशु,

વલ્લભ કૃતખીન્નુ.

(૧૨૭)

ગારખી.૩ (રાગ ઊપરનો.)

મોહનજી મુકી તમારી ચારી,

આલી ચોરી ગુપ્ત રહી ગીરધારી. મોહનજી. રેકુ.

ગયા તા સોફલડીના સદનમાં, નેઈ આખી કુલની ઊડી આગમ
નમાં; તપાવ્યા પણ થયો તાપે મુલ તનમાં. મોહનજી. ૧

રહી તહી કેહેણી રેણી મુકી મ્હાલ્યા, ડીરણ કુટતાં કેવા ચુપકીધી
ચાલ્યા; બંદી કેવી પાકી કતા નેઈ આલ્યા. મોહનજી. ૨

હરજી હવે કુંથે ફડીલી આડી, નથી સંગ કર્યો તમારો કોદા ફડી
જમું નહીં રંગીલા રસોઈ ટાફડી. મોહનજી. ૩

હું તો બનણી તી છોકાયાને કાલા, ન્હાણા હવે ફોયેલા નરય
જાલા; તુલ્યો ક્ષેત્ર બજો વલ્લભના કાલા. મોહનજી. ૪

ગારખી.૪ (રાગ ઊપરનો.)

જો રસીયા રાધે સંદેસો કહાવ્યો,

તુલ્યો નહીં તલેરો જવસર જાવ્યો. જો રસીયા. રેકુ.

પુરણ પ્રેમ તમ પર પ્રગટ્યો પ્યાસ, થાને હવે જવર નારી શું ન્યાસ
મળશે રાણી રાધા સંઘસ્યા તનમારા. જો રસીયા. ૧

ફૂદી આધી વેળા નહીં જાવે કાલા, નરી ખંધન્ય નિહાળ્યું નરય
રજાલા; મ્હોટાઈ મુકીને પાને દાલા. જો રસીયા. ૨

જેના ભેવી રામા નથી રૂપાળી, નેડી સારી શોલી રહેવનમા
ળી; સોલશો ભેવા નૈણામાં કીકી કાળી. જો રસીયા. ૩

કાહાવ્યું છે ભ્રમુ તાનની કુલારી, મ્હારે જાને મળવું છે મોરારી
જવર સ્થળ ત્તરો નહીં ગીરધારી. જો રસીયા. ૪

રહો ધામમાં તો મેળાવડો યારો, ગોરી સાથે ગોહડલી પૈ ત્તરો,
રે ને વ્યાસના વાલા ચિસવાસે. જો રસીયા. ૫

(૧૨૮)

વલ્લભકૃત જીભું.

ઝારખી.૧

ગીરધારી રે વાત ફું છું ધીચારો. જે રાગ.
શાને વળગોરે વારે જતાં વનમાળી.
દીસે દાનત કાનુડા કાળી. રેફ.
ફરેચ્યા હોઠમાં રે પેરમાં પડપંચ પાળી,
છેડશે માં છળીલા છોગાળી.

ઝુલ.

લેશે નહી મ્હારી મદુકી ફુલાળીરે,
નથી ફું દાણ દેવા યાળીરે.
રેહેને જાળગારે ભેધી તેધી રું મને લાળી. દીસે. ૧
છું છળીલા રે ત્રોષુ લાનની ખાળી,
ધારો ખરાખી મુળને ખાળી.
રું સત્તાવોરે, લોચન દાળી દાળી,
મ્હારા ભેધીને મુઠધી દાળી.

ઝુલ.

ફું તો સાધ સ્ફોદર યાળી રે,
રાને લાગો બેઠકની ડાળીરે,
માનો મોહન રે ઘણી છું રામા રસાળી. દીસે. ૨
વાર નખળી રે, જનમીતે તથી નીહાળી,
તેની પાસે રું માગો તાળી.
ત્નણે તાતજીરે તરત નાજે જાણી,
ફુડાં ફૂતની નથી દયાળી.

ઝુલ.

તમે નંદકુળ નાખ્યું જાળયાળીરે,

વલ્લભ કૃત જીતું.

(૧૨૯)

નહીં દે કુંન્યા પગ પખાળીરે.

ઘાતા વ્યાસનારે રેહેવું રીત સંત્રાળી. દીસે. ૩

. ગારખી ૨ દરાગજીપરનો.

તુઝો ખેનીરે પાંસળી વનમાં ધાળી,

મારા ચીતમાં ચરફી લાળી; ટેક.

વીંધી પાંસળીરે વેણમાં રામ સોહાળી,

તરનીંદામાંથી ન્તળી.

જુલ.

કુળ કાળતુ કોરું અથાળીરે,

હવે મરત્નદા મુકી હાળીરે,

ત્તવું મળવારે વડ મોહન વર માળી. મારા. ૧

મુને પ્યારોરે રામખીયો સત્રાળી,

હવે તુલું તો હું અત્રાળી;

ઘણો ચતુરરે રંગીલો રંગ રાળી,

રૂડા ગાયછે રૂગવાદાળી;

જુલ.

ખેની ઘાલી લાગેછે વરણાળીરે,

ત્તવું ઘરખાવ સંસાર ત્યાળીરે;

ખેને માટે રે મુકુ આ ધન પ્હેરું ધાળી. મારા. ૨

અંન નામજેરે પીરા બિડાળીને કાંગી,

ચીર મુકીને ફોડીરા આંગી,

કર પુરે વેચુ ચિશાવને સાળી,

માણુ મોહન બીંધે દેહ દાંગી.

જુલ.

(૧૩૦) વલ્લભ કૃત જીનું.

મેં તો ભવ ભય નાખ્યો ત્રાગીરે,

ધાવું વિહ્વલ જ્ઞાન વેરાગીરે.

કાલો વ્યાસનોરે મળવે છો ફેરે જગનાગી. મારા. ૩

ગરખી. ૩ ત્રાગણિપરનો. ૭

છેહ દીધોરે મોહને માયા જગાડી,

આવું જાણતી નોહોતી જગાડી; દેહ.

પ્રીત ફરીને રે કુઆમાં દોળી પાડી,

મને સુખ સાગરથી ફાડી.

જુલ.

મ્હાડું નાખ્યું વિશ્વાસે વ્રત વાઢાડીરે,

એવો જલજેલો નીકળ્યો જનાડીરે;

જેની ભૂલીરે જગર પેહેલી જગાડી. આ વું. ૧

પેલી ચંપારે ગઈ વ્હાલાને વળગાડી,

મને ઘેરે વહની સળગાડી;

મુઠી રડતીરે રંગીલે દાહાડી દાહાડી,

પુરાપ્રેમની પ્રીત ઊઠાડી.

જુલ.

પ્રીતી ફરીને નાખી પછાડીરે,

હવે જોલાવે જોલેછે ત્રાડીરે.

ધઈ ફનેતરે વાત જાણી મુન માડી. આ વું. ૨

એને માટેરે યજોડી વ્હાલાંની વાડી;

બની ખાવરી સ્નેહ જઝાડી;

ગયો છેતરીરે, છેલ છળીલો સતાડી;

નાંખી દુઃખ દરીયાની ખાડી.

જુલ.

પેહેજી પ્રીત ફરીને હસાડીરે,
પુંકે પેજી ફરમ ક્રતી આડીરે,
ઘાલો વ્યાસનોરે, ફોણે મુક્યો નસાડી. ઢાવું. ૩

ગરખી. ૪ (રાગગિપરનો.)

ઓ હરજી રે હથિ ન નાંખો અંજો,
તમે રેહેજે તમારે ઢંગે. ટેક.
નથી મરજી રે ખેસવા તમ બિછંગે,
કહ્યું કરું નહીં મરતંગે.

જુલ.

તમે શું પંધરાવો અરધંગે રે,
અહીં આવ્યા છો આપ બિમંગે રે,
પેણ નહીં ભોળવાવું લવલંગે રે,
લાગે લાનછન તમારી સંગે રે,
ફુંતો રાણી રે ફદી રમુ નહીં રંગે. તમે. ૧
છો નકટ રે લાભ રહીત મોરારી,
ઘણી ગાળ ખારો ગીરધારી. ટેક.
લાલ લંપટ રે, ફટેવ ફુડી તમારી,
નથી ભણતા રીત હુમારી.

જુલ.

લત્તીવાન. સંપુત સુત સારી રે,
નવ્ય ભણીએ ભરી ચિત્ત રી રે,
મ્હારે સાથ સહોદર ભારી રે,
નથી નખળા નરની નારી રે;

(૧૩૨) વલ્લભ કૃતજીનું.

યશોઝગડો રે તેવેળા જ્ઞશો ફારી. ઘણી. ૨

હું જ્ઞણાછરે. જોયિંદગુછોઘેલા,
મને રુંછેતરશો છેલા. દેક.

મન જ્ઞાણછરે મોહનછો મનમેલા,
તમ સરખા ઘણા દીઢેલા.

જુલ.

મને ઘાયઘણાછે વાગેલારે,
પણપાસ નહીં લાગેલારે,
તમનેવાપ્રેમથી નેવાપેહેલારે,
ફોમે સમજનયો જુઝતી તરેલારે.

વ્યાસ વલ્લભેરે ઘણાકુ ગુણગાયેલા. મુને. ૩

ગરબી. ૧

(મેલ્યાં વિસારી વાલે મારે. એ રાગ.)

પ્રાણ તાણીપ્યારી, ખરકે મુને પ્રાણ તાણી પ્યારી. દેક.

માઘા રૂપાળી હું વનમાળી, નેડી થઈ જ્યાસી. ખરકે. ૧

ખરકે તું ખલકે પલકે ને પલકે, સુધજુધગઈ મ્હારી. ખરકે. ૨

ખમ્મડી હસેછે અધરડસેછે, સુરત સુંદીર સારી. ખરકે. ૩

ખાંખડી વાંકડી ત્રગુદી ભળતી, મળતી ન કો તારી. ખરકે. ૪

છે ખેશકેશ ને વેશ વધુનો, નેખન તરીતારી. ખરકે. ૫

અંગ સુરંગ શોભે તંગતનનો, વિહુલ ભણિંવારી. ખરકે. ૬

કરણ ચરણ તારા ગૌર વરણના, મોહ્યો હું ગીરધારી. ખરકે. ૭

કીરચંચનારી દાડમ ફણદંતુ, વ્રેહે તથો વિહારી. ખરકે. ૮

વ્યાસનો વ્હાલો વશ નંદલાલો, મગધાચસુતારી. ખરકે. ૯

ગારખી.૨. (રાગહિપરનો.)

નથી ગયો વિસરી, રાધા તુને નથી ગયો વિસરી. રેક.
 ગોકુળ મેલી તુને એકેલી, મંપુરાં આપ્યો નીસરી. રાધા. ૧
 વર્ષલોગ વિયોગથી એમ ભણે છે હૃદીયો શ્રી હૃદિ. રાધા. ૨
 પેણ તનુંડી કુડી વરતી નડરતી, વચને ચુક્યો છું વરી. રાધા. ૩
 રદય ખોલી દેખડાવાતું હોય તો, ખખર તું ભણે ખરી. રાધા. ૪
 કાલ ત્વાચ્ય ભળશે, વિયોગરણશે મળશે મોહનભૂકરી. રાધા. ૫
 દુખમાં પડીશમાં રામા રડીશમાં, નેત્રોમાં તીરલરી. રાધા. ૬
 બુરી બુરી જીવ મ્હારો બુરાવો, તો હું ક્યાં બેસું હરી. રાધા. ૭
 તુલ દુખે દુખી તુલ સુખે સુખી, ભભમી પ્રીતિ ફી. રાધા. ૮
 વલ્લભનો બ્હાલો નથી વીલો, છે તરી દહિં ન છરી. રાધા. ૯

ગારખી.૩ (રાગહિપરનો.)

રખેને નગણી પતી, રાધા તું રખેને નગણી પતી. રેક.
 રાધિકા રાણી રેહેને રેકતાણી, કરીશમાં મુરખમતી. રાધા.
 ખોલેલાં લેવું રાખશે તેવું, સદા ગણશે સતી. રાધા. ૨
 અન્ય વર વરવા વિચાર નકરયા, કોણ પ્રેત્નુવણ છે પતી. રા. ૩
 સમ ભણવાળી રીતળ સ્વભાવી, અક્ષયંત અતી. રાધા. ૪
 મરમ ભરેલી શરમ ધરેલી, ગુપેત જ્ઞાન ગતી. રાધા. ૫
 રમણીક રામા મમ વિશ્રામા, તુલવીણ રહુ નરતી. રાધા. ૬
 પારોમાં વિલાં દ્રવ્યેથી દીલાં, વ્યાસના નાપ વતી. રાધા. ૭

ગારખી.૪ (રાગહિપરનો.)

નરયરની સંગે, રમીશું નરયરની સંગે. રેક.
 નરયર નાચે મન મ્હારું રાચે, નવા નવા રંગે. રમીશું. ૧
 નરક કરે કરે ફેરફેર કુદી, ચુંદીધરી જંગે. રમીશું. ૨

(૧૩૪)

વલ્લભ કૃત જીનું.

મીઠું મીઠું જોલે, મન મ્હારું જોલે, ભેરવું ઊમંગે. રમીયું;
ચાલતાં ચાળો જાંજે ઊલાળો, ભેઈદીલી થઈ રંગે. રમી-૪
કાલું કાલું જોલી ઘુંઘટ દે જોલી, બેસે જે ઊછંગે. રમીયું-૫
વ્યાસનો વ્હાલો રામ સુરતનો, બાવરી ફરી જંગે. રમીયું-૬

ઝારખી. ૧

સ્ત્રીયોને ગાતાં કૃષ્ણે તેણાં.

(મેહેલે પધારો મારા રાજ, માણીગર. જોરાણ)

રીદ સત્તાવો હો કાહાન, મારગ માં રીદ સત્તાવો;
નજીક ન જાયો હો કાહાન, મારગ માં રીદ સત્તાવો. દેક.
રાને સત્તાવો રામણા, ક્યાંથી ફટેવ ફોર;
દે ગાળો ગોવાલાણી, તેમ તેમ થયારે નહોર. મારગ. ૧
જાલ રાજ તમને નહી, પેરદારા રું પ્રીત;
ચંચળ કીધી ચાતુરા, ચોર્યાં ચક્ષુને ચાળે ચીત. મા. ૨
ચમકે પ્રેહ ભરી ભામની, કોમળ કામાકોચ;
દૃઢ મનની ભે માનુની, તેતો વરચક્રદી નવ હોય. મા. ૩
મેહેનત મિથ્યા તમ તણી, સુકો જા અલ્યાસ;
ઊછાંછળા રીદ પાવછો, મુને લાગે નહીં પ્રેમ પાસ. મા. ૪
કોરી કલ્પ કદી કરગરો, પડો પલ પલ પાય;
સીંધુ નળ સીંચ્યા કરો, પેણ કાળ નવ લીંત્ય. મા. ૫
દ્રે વહની સળગાવવા, વદો વિહારી વેણ;
પેણ દાઝું નહીં દલ મહી, મ્હારે રૂદે ન લાગે કેહેણ. મા. ૬
છેલા છેવર પાકરો, મુમત રો મુન સાથ;
હાથ ન જાવું જાપતે, ભે ભે વ્યાસ વલ્લભ તાનાથ. મા. ૭

ગરખી.૨. (રાગડીપરનો.)

મુમત મુકો હો નાર, માનીતી મુમત મુકો;
 સમયરું મુકો હો નાર, માનીતી મુમત મુકો. દેક.
 મુમત મુકો માનની, માન ન માગો જપાર,
 ઘોછો જવરના દાખલા, તેનો તમોરું સમને શાર. મા. ૧
 ગાળો દે જોવાલણી, પાણ પ્રીતિની તેહ;
 લલ્યા રહે નહીં લાડમાં, ભેની સાધેલા યોસાથો રહે. મા. ૨
 ચંચળકીધી ચાતુરા, ચરો યોર્યાં ચીત;
 મરડી લાગે કેઈને, ભેહ ભાણે છે પ્રીતની રીત-માનીતી. ૩
 કોહોછો દૃઢ મન માનુની, તેમાં નાથે તૂલ;
 પલળે ન પ્રેમે પ્રેમદા, તે તો ભાણી પાષાણ તૂલ. મા. ૪
 દ્રે વેણે દ્રે નાથયો, જનન ન પ્રગલ્થો જંગ;
 બ્યંદળ પનીતા તેહછે, નંગલી રું રમી ભાણે રંગ. મા. ૫
 ફેણી ન લાગે કાળને, તે કામા ફોર;
 ઠાઈ વેળા જાપે નહીં, ફરી ના મળે નંદકીરોર. મા. ૬
 લહાવો લ્યો લલના તમે, ગમે ગોઠી જાલ;
 વ્હાલો સ્વામી વ્યાસનો, ફરી ફરી ન મળે મહારાજ. મા. ૭

ગરખી.૩ (રાગડીપરનો.)

જળગા રહો નંદલાલ, જમારાધી જલગા રહોને,
 ગમતી નથી જા ચાલ, જમારાધી જળગા રહોને. દેક.
 દેખે ફરી જન માનવી, દાલે વાળે દાર;
 ફરે વાત વધારીને, ન્હોથે ઘર ગલીનો ઘાર. જમારાધી
 જાવી સંગ સાહેલડી, કચવા ભમુના પાંત;
 કુપે તરેલા કાફાનજી, તમો નકરો અતિ ફેરાન. જ. ૨

(૧૩૬)

પાલ્લવલ કૃતખીલ્લું.

સુલની સ્વદુ સરખીનપી, ધારે મનમાં વેમ;
મ્હોટે તો મીઠું પટે, પછી પુંઠે કહે ગમે તેમ. જનમારાપી. ૩
જીડે અરુવા ગામમાં, જાણે કુદુંજ કુંધ;
છેલા છાનું નય રહે, નીચું ન્યાળી જવું પડે પંધ. જન. ૪
કેકેણી ચોરે કપોળમાં, મેહેણાનો પડે માર;
અનેક દનની આખર, તે તો જ્ઞતાં ન જાણે વાર. જન. ૫
યસો વિહૂલ વેગળા, આમ ન જીને વહાવ;
કરેનું ચાલ જોડાન્તમાં, તમો જમો દેખી રહેવો દાવ. જન. ૬
તેથી જીલટ આપને, તેથી અમને હોય;
રન્યામી પલ્લવ વ્યાસના, કરી રાકે ન કુધલી હોય. જન. ૭

ઠારખી. ૪ (રાગહિપરનો.)

રાધા રૂપાળીરે, રમો રંગ રાધા રૂપાળી;
હામણગાળીરે, રમો રંગ રાધા રૂપાળી. દેક.
રૂપવંતી છો રાધિજા, તેવો પેહે રવો પોરાણ;
કપોળ ચળકે ચાંદલો, તારાકેરા કાણુડો નાગ. રમોને. ૧
હરણ ગુલાખી વરણછે, ફીર ચંચુ તુલ્ય ઘ્રાણ;
મ્રગયા લોચન માનુની, તારાં નેણવાગે વનૂ ખાણ. ૨
દાદે મકુણ સમદંત છે, અધર બે લાલમ લાલ;
રસના રમણ રૂડું કરે, કુમકુમ વરણી ગૌર ખાલ. ૩
હજયી હીરો રોલતો, ગરદન ગોળાકાર;
હી ધ્રુ તુલ્ય કુચ કારમા, સ્વેત સુંવાળા સુહામસાર. ૪
ચંપાકળી તુલ જાંગળી, હાપેળી અંબુલ ફુલ;
જીદર પોષણ પાંદડુ, કટી કોમળ સિંહ તુલ્ય. રમો. ૫
કુદળી સ્વંત્ર દ્વીપાદ છે, પાંદાંની પરમ ગુલાલ;

ઠગાર ઝઘર કરે મુજને, વદી વ્હાલું હીંજો હંસયાલ. રમો. ૬
વરણન કો કરી નારાકે, ફણીધર મુની મહેરા;
વરા વ્હાલો વલ્લભ તણો, લપરાયો ન છુરુ લેરા. રમો. ૭

ઝારખી. ૧

કોહોને સખી કારતક કેમ ભરી. એરાગ.

પ્રભુ મ્હારે મંદીરીએ આવો,
રમો રંગલાલ લેવું લ્હાવો. પ્રભુ મ્હારે. ટેક.
હતી મુને માત તણી લીતી, રેહેતાં રેહેતાં તેની કરી રીતી;
હવે નથી કોઈ થકી ખીતી. પ્રભુ મ્હારે. ૧
એઠી પીંજી પરણ્યો પરહરી, નથી વરવો વર મ્હારે ફરી;
રહી વ્હાલાળુ તમોને હું વરી. પ્રભુ મ્હારે. ૨
બનુનીનો ભુવ ખવર સાધિ, નથી પતી કરવો મ્હારે માંધે;
આવ્યો ખરો હીરો હવે હાથે. પ્રભુ મ્હારે. ૩
હજી મળી દિવરા નીરગમશું, મળે તકે તેવાંતો ભનભમશું;
કદી દગો દેરો તહીં હમશું. પ્રભુ મ્હારે. ૪
રહ્યું નથી વિમ્મ થકી છાનું, છુટે કેમ લેશું પડ્યું પાનું;
વલ્લભના પ્યારા પતી માનું. પ્રભુ મ્હારે. ૫

ઝારખી. ૨ ટરાગણિપરનો. ૧

રેહેને સ્થીર પ્રાણ તણી પ્યારી;
નથી દગો દેવાનો ગીરધારી. રેહેને. ટેક.
પ્યારી મ્હારી ખતાવું રીતિ, નીતિ સર રાખિ લયલીતિ;
પડે પીંડ તોડવી નહીં પ્રીતિ. રેહેને. ૧
કદી કોઈ ચાલ પડે ભુઠી, તોલ્યે પ્રીત ભય નહીં હીઠી;

(૧૩૮)

વલ્લભ કૃતજીભું.

રાખવિ અન્ય નનથી ખાંધી મુઠી. રેહેને ૨

કુદી તક સચવાય નહીં તારી, વળી કોઈ અવર મળે નારી;

તોલે મન કષ્ટનું નવિહારી. રેહેને ૩

તાડણીને દેક તલ્લો ભેઈએ, કુદી ત્વરમાયા આવે કોઈએ;

વળી વડા નરને ત્યાં મોહીએ. રેહેને ૪

ફાલા સંગવાંધો નાઘરીએ, કુદે ભેમતેમ કચું કરીએ;

પાડે તંગ તે સગુ પરફરીએ. રેહેને ૫

ભેયો મળ્યો તેવો શીર સાટે, નીચું ન્યાળી પરવરીએ વાટે;

રુંધુ વસ્ત્ર ખોળે મુસ્તક મારે. રેહેને ૬

પોડામાં ઘણી શીખ સમજાએ, મળ્યા ન મળ્યા તોલે નાતુ ^{એ;}

વલ્લભનો વહાલો સદા તલજીએ. રેહેને ૭

ગરજી. ૩ (રાગ ધીપરનો.)

કચું કાંઈ કાનુડે મુગને,

સખી શી વાત કહું તુભને. કચું કાંઈ. દેક.

ગમે નહીં ઘરમાં ઘડી વારે, વળે તંપ નઈ ભેધું ત્યારે;

ધાય એવું કહાન મળે ક્યારે. કચું કાંઈ. ૧

જાણી કુલની નીંદા નાવે, તલ્લાં તલ્લાં ભોળન નાત્રાવે;

સપનમાં શામળીઓ આવે. કચું કાંઈ. ૨

કોયું મ્હારું કાળ નડુ ફાફાને, સખી કોઈ સાચું તવ માને;

નાખી ખરી લુરડી લગવાને. કચું કાંઈ. ૩

ફૂં વેશ વધુ તણો વિસરી, ડાહ્યા પણની ફરી ગઈ ફીસરી;

રડ્યો જીવ ન તો નથી નીસરી. કચું કાંઈ. ૪

લીધી રુધ્રાવૃંધ નંદને લાલે, શામળી જાની સુરત રૂંધે સાલે;

એત્યું વળગાણ વ્યાસને વ્હાલે. કચું કાંઈ. ૫

ઝારખી. ૪ (રાગ ઝીપરનો.)

થઈ ઘેલી ગોવિંદને તરફે,

જીવડો મ્હારો લગવતમાં તરફે. થઈ. ૧

નાખી મોહની મોરલીવાળે, ચોરખું ચિત ચક્ષુનં ચાળે;
કાળજડું કોર્યું કામણાળે. થઈ. ૧

લીધી મનની વ્રતી તાણી, ગઈ ગતી ઘણી ક ગલરાણી;
દુલે દલડુ દધીનો દાણી. થઈ. ૨

કરે વાત વિશ્વ જધુજેની, નથી છેલ છખી જેવિકેની;
સુણી મારો જીવ ઝાલ્યો રેની. થઈ. ૩

ધાયે મ્હારા મનડામાં જેવું, ફરી વિહવાનું વંધુકેવું;
મળે લાલતો લ્હાયો લેવું. થઈ. ૪

જેને સ્નેહ તેહ લાયગરાણી, જેઢેની મ્હારી કરણી ફરીકાણી;
મળે નહી વ્યાસનો વનમાણી. થઈ. ૫

ઝારખી. ૧

(માંધે મદુડીને મહીડાંની ગોળી. જે રાગ.)

મેલો મેલો પ્રેલુ જી પાલવ મ્હારો, ફોફળીયું નવું ફારશેરે;
પ્રેલુ ફોફળીયું નવું ફારશેરે;

ફરી તાણી રેક વિનાની, તે તમ ચરણ ચારશેરે.
પ્રેલુ તે તમ ચરણ ચારશેરે. ૧

છો લમે જીડાં જસોદાનાલ્યા, જનમથી ગળધુથી જીઠીરે;
પ્રેલુ જનમથી ગળધુથી જીઠીરે;

ગોઠીતી ગોઠી મ્હારે તમારે, પાણ પ્રીત હવે જીઠીરે;
પ્રેલુ પાણ પ્રીત હવે જીઠીરે. ૨

જાણે તો હૈ છે ને ફાલેતો કૈ છે, અંધવચર અણાવો રાનમારે;

પ્રભુ જીવંત રાજાવો રાજમાંરે;

કેવાયાં વરલાયાં સહુ જોડવારે, સમજીને રહીજે માનમાંરે;

પ્રભુ સમજીને રહીજે માનમાંરે. ૩

સ્નેહ કરી છ માસે લેયું સામું, તે વાત કેમ ન્નવું લુલીરે;

પ્રભુ તે વાત કેમ ન્નવું લુલીરે;

સંગ કદ મ્હેણાં મારે સાહેલી, કેહેરો ન્ન તરછટ છે લુલીરે;

પ્રભુ કેહેરો ન્ન તરછટ છે લુલીરે. ૪

વચને ફીલાતો સ્નેહ શો સારો, દગો દેતાં લેડે નહીરે;

પ્રભુ દગો દેતાં લેડે નહીરે;

પેટમાં પાળી વળી વનમાળી, વિશ્વાસે નાખો ડુગ્ગા મહીરે;

પ્રભુ વિશ્વાસે નાખો ડુગ્ગા મહીરે. ૫

તહી મળી હોય કામની કોઈ, ત્યારે મ્હારો પાલવ ગ્રહોરે;

પ્રભુ ત્યારે મ્હારો પાલવ ગ્રહોરે;

ન્નજો તમારી લ્લ્યાં હોય માનીતિ, લેની સાથે સાચો સ્નેહ

પ્રભુ લેની સાથે સાચો સ્નેહ થયોરે. ૬ થયોરે;

ના માનું ના માનું મુકો મોહ નજી, જોડવાર છે તરાર છે લજીરે;

પ્રભુ જોડવાર છે તરાર છે લજીરે;

પ્રીતમ પેચમાં હવે ન જાવું, નથી હું નરદમ ઘેલજીરે;

પ્રભુ નથી હું નરદમ ઘેલજીરે. ૭

કૃપા રાખો હવે કાંઈ ન કેહેરો, કેહેરો કદી તોલ્યે શું વળેરે;

પ્રભુ કેહેરો કદી તોલ્યે શું વળેરે;

વલ્લભના કાલા વનમાળી, જીવડો મ્હારો કળકળેરે;

પ્રભુ જીવડો મ્હારો કળકળેરે. ૮

ઠારજી ૨. (રાગણિપરનો)

માનો માનો માન્યની મતમેલી, મોહન મોહ્યો છું તુનનેરે
ઘાલી મોહન મોહ્યો છું તુનનેરે.

હઠાકરી વામા વેળા ખુજોછો, રું કકળાવો મુનનેરે;
ઘાલી રું કકળાવો મુનનેરે. ૧

સહુ છંદ છોડ્યો તુને વચ્ચવામા, હવે મ્હારે તારો જારીરોરે;
ઘાલી હવે મ્હારે તારો જારીરોરે;

જવર જખળા જાંખે નનરખું, ચાલી રાપ્રેમદાપારીરોરે;
ઘાલી ચાલી રાપ્રેમદાપારીરોરે. ૨

રેહેણીથી રહીરું કેહેરો તે કહીરું, તહીવાંકી વાટઝાલીજેરે
ઘાલી નહીવાંકી વાટઝાલીજેરે;

કેહે તેવા સોગત લેજી રામા, વેણ ચુકી નહી ચાલીજેરે;
ઘાલી વેણ ચુકી નહી ચાલીજેરે. ૩

મુક્યો હવે છંદ છોડવાદી, છખીલી સાચું ન્નણનેરે;
ઘાલી છખીલી સાચું ન્નણનેરે;

તાહારો તાહારો હવે તારણી તાહારો, મ્હારો કરીતમે માનનેરે
ઘાલી મ્હારો કરીતમે માનનેરે. ૪

સાખ્ય ખોઈ સહુ સુંદરી સંગે, ગવાયો ગોકુળગામમાંરે;
ઘાલી ગવાયો ગોકુળગામમાંરે;

તેં ને કહ્યું તે જાગળ જાણ્યું, હવે નન્નણિં કોઈ ધામમાંરે;
ઘાલી હવે નન્નણિં કોઈ ધામમાંરે. ૫

કેહે વરાવો રું ઘણું ઘણું ગોરી, વ્રે વપુમાં પ્રગટ્યો ઘણોરે;
ઘાલી વ્રે વપુમાં પ્રગટ્યો ઘણોરે;

મુકી ઘો મુમત પડું પાવલીજે, ફરગરે કાનુજો તમતણોરે;

(૧૪૨) ચલ્લલ્લ કૃતજીભું.

ફાલી કરગરે કાનુડો તમતણોરે. ૭

ખેસો ઊછંગે અંગ ઊમંગે, ખરપો ખાપો ખાપહેતથીરે;

ફાલી ખરપો ખાપો ખાપહેતથીરે;

લગતન લાગે ને તથાયકેફેણી, વરતીશું વામાવેતથીરે;

ફાલી વરતીશું વામાવેતથીરે. ૮

એવાં એવાં વેણુ ફાલાનાં સુણી, અજળાહત પકીહજીરે,

ફાલી અજળાહત પકીહજીરે,

ચલ્લલ્લના ચ્યામીને સંગ શોલી, વિયોગની વેદનાટીરે;

ફાલી વિયોગની વેદનાટીરે. ૯

ગરખી. ૩ (રાગઉપરનો)

મોહુનકે માયાકરો માનુની, તું મનગમતી મ્નગાનેણીરે;

ગોરી તું મનગમતી મ્નગાનેણીરે;

ચેરા ને કેરા ખે ખેરા શોલેછે, લેખન ખાગમાં નહીકેફેણીરે;

ગોરી લેખન ખાગમાં નહીકેફેણીરે. ૧

મોહ્યો મોહ્યો લલનાલરકેખીને, તાલાવેલીથઈ તનમ-

ગોરી તાલાવેલીથઈ તનમહીરે; હીરે;

કામણગાળાની કામણગાળી સુધખુધખેઠો લુલીભઈરે

ગોરી સુધખુધખેઠો લુલીભઈરે. ૨

ચમ્પુને ચાળે ચમકાવ્યો મુઠને, તેં કર્યો ગોવિંદઘેલડોરે;

ગોરી તેં કર્યો ગોવિંદ ઘેલડોરે;

અવરત ત્નાવે જાંખને અજળા, વરાધયોછેક છેલડોરે;

ગોરી વરાધયોછેક છેલડોરે. ૩

મધુરી જોલીકેકીલા સ્વરી, તેણે ચોર્યું ચીત માહ્યંરે

ગોરી તેણે ચોર્યું ચીત માહ્યંરે;

જાવરો જનુવાળો જાગનેહું જીતું, પાણનુ જાગતાહુંરે;
ગોરી પાણનુ જાગતાહુંરે. ૪

વ્યાસનો વ્હાલો ચિરુજયોછું, દૈદરરાણાદીધું પ્રજુરે;
ગોરી દૈદરરાણાદીધું પ્રજુરે;

જનજળવણ રાત દિવરાચાલે, ચાલે નભેચાવણ મુખજુરે;
ગોરી ચાલે નભેચાવણ મુખજુરે. ૫

ગારખી ૪. (રાગહિપરનો.)

જાલે જતીતીહું મધુરાં નગરી, મારગે મળીયા કાનજુરે;
ખેની મારગે મળીયા કાનજુરે;

મીઠું મીઠું જોલી જેસાડી જેજે, લુરકીનાખી લગવાનજુરે;
ખેની લુરકીનાખી લગવાનજુરે. ૧

નવજોલાયું છખી જેની નરખી, નેને કહ્યું તે તે કસ્યુંરે;
ખેની નેને કહ્યું તે તે કસ્યુંરે.

કીધું કંન્યા વ્રત લંગા જમારુ હવે જતિ દલડું ડચુંરે;
ખેની હવે જતિ દલડું ડચુંરે. ૨

જાણશે જાતુની જીવડો લેશે, જારો મ્હારો રહ્યો નથીરે;
ખેની જારો મ્હારો રહ્યો નથીરે;

સોસના કરી સોસાવાલાજી, મંદપડી મ્હારી મતીરે;
ખેની મંદપડી મ્હારી મતીરે. ૩

વિકાર વામાનો નરહે છાનો, કંન્યા દળીધાય તારુણીરે;
ખેની કંન્યા દળીધાય તારુણીરે;

નર કર સંતાડ્યો નભચ સુભની, પાસ પડ્યો પીંડ દારુણીરે;
ખેની પાસ પડ્યો પીંડ દારુણીરે. ૪

જોગણ પૈ જાણે જતી રહુ વનમાં, જાણે જાણનાં પાપાત કંરે;

(૧૪૪)

વલ્લભન કૃત જીનું.

જેની ન્નણે નળ નંપા પાત ફરે,
ધ્યાસના વહાલા જે પાડી વિપતી, જેને મારે પ્રાણ પર ફરે,
જેની જેને મારે પ્રાણ પર ફરે. ૫

ગરખી. ૧

(લાલજી કારતક મહીને કૃષ્ણ દલાસો દેઈ ગયાં જે રાગ.)

સુનની રવિવારે રણ છોડ, મધુરાં સંચર્યા હો જેન,
મુકી મુનને હો જેન.

સુનની સોમે સલ્લુણે રામ, રાસારૂ પર ફર્યાં હો જેન
મુકી મુનને હો જેન. ૧

સુનની મંગળે મધુ સુદન, મળ્યા વિના ગયાં હો જેન. મુકી.

સુનની જુધે કરી ખાંધાય, જન્તો દક રાંધ્યાં રહ્યાં હો જેન. મુન.

સુનની ગુરુ જે શ્રી ગોવિંદ, પેડ્યા ખાણં દમાં હો જેન. મુકી.

સુનની રુક્મરે કુળન્યાસંગ, રૂસાયા રૂંદમાં હો જેન. મુકી. ૩

સુનની રાનિયે જનીયે મુંદ, દિવરાં ન્નતા તપી હો જેન. મુ. ૦

સુનની નગણો વલ્લભનો નાથ, ધયોની રે જતિ હો જેન. મુ.

ગરખી. ૨ (રાગ જિપરનો.)

માવજી માયા કરી નવ છોડ, પરું તુલ પાવલે. હો લાલ, દગો ના દીનું જે

માવજી સરખા સરખી નેડ, ઘવાંણી ધાવલે. હો લાલ. દગો ના. ૧

માવજી જરખું મહારું જંગ, રમી રંગ ખાપરું. હો લાલ. દગો.

માવજી કરી તમારો સંગ, ખરી માખાપરું. હો લાલ. દગો. ૨

માવજી મુક્યાં લગની લાત, મળ્યાને ફારણે. હો લાલ. દગો.

માવજી તણના તને ન્નત, ચહું કોણ ખારણે. હો લાલ. દગો.

માવજી ફરકારો ઘેરે ઘેર, ધયો મુન રીતનો. હો લાલ. દગો. ૩

માવળ મળીયો એવો લાલ, તમારી પ્રીતનો. હો લાલ. દગો. ૪

માવળ રડું રૂઢીયા દાર, ફાળળ ફુટાય છે, હો લાલ. દગો.

માવળ જાંસુ વહે ચોધાર, જીવડો ચુંપાય છે. હો લાલ. દગો. ૫

માવળ રૂળની સમે જન્યધામ, બને રંગરેલીયો, હો લાલ. દગો.

માવળ મહારૂઢર સમરોધાન, હાં સુની ફેલીયો. હો લાલ. દગો. ૬

માવળ પાડોશાણ લે સુખ, ન્નેઈ ફુઁખ ઘણું પડે, હો લાલ. દગો.

માવળ વલ્લભના પ્રગટાન, તમારી રાંક રડે. હો લાલ. દગો. ૭

ગરબી. ૩

રાગ ઊપરનો.

રામળ સપને મોહોગા દાર, તમારો દાર નહી. હો રામ.

એ નહી રીતડી હો રામ.

રામળ ન્નેજીછું નીતનીતવાર, રહી બારી મઢી. હો રામ.

એ નહી રીતડી હો રામ.

૧

રામળ કોઈ જાવે કોઈ બચ, નાણું એ જાવિયા. હો રામ.

રામળ જીઘેડવા ન્ને દાર, એવા મન લાવિયા. હો રામ. એ.

રામળ નેતાં નિકળે કોય, જતી રડુંધામમાં. હો રામ. એ.

રામળ તમંતુલ્ય જીદરસ ખાય, જિઠું તવ હામમાં. હો રામ. એ.

રામળ મધ્ય રાત્રી વહી બચ, ધાણિં નીરાણી. હો રામ. એ. ૩

રામળ યાદી સ્નેહ્યા માંય, રડું જાળાણી. હો રામ. એ. ૪

રામળ નાવે નીંસા નેન, પડે નહીં એન નરા. હો રામ. એ.

રામળ વ્હાણું વિચારે વાય, પછીથી દુષ્કર. હો રામ. એ.

રામળ મન મનસુખો હોય, રડું કોને જઈ. હો રામ.

રામળ વ્યારસ વલ્લભના નાથ, જા પ્રીતની રીત નહી. હો રામ.

ગરબી ૪ રાગ ઝીપરનો.

કાહાનલુ કાલે ન જાવ્યાકેમ. રહી બ્નેઈવાટડી. હો. કાહાન.

ઘીલા વેણના હો કાહાન.

કાહાનલુ પ્રેગ સ્થો. તોજફુપ્રેમ, હરખનીરાતડી. હો. કાહાન. ઘી.

કાહાનલુ બ્ન્યારે ગઈફોર રાત, યયુંમન જાફળું. હો. કાહાન. ઘી.

કાહાનલુ જાવ્યાનહી તપચીત, જન્યુંજે જાફળું. હો. કાહાન. ઘી. ૨

કાહાનલુ તેડવાજાવુંજેમ, મારે મન જાવીયું. હો. કાહાન. ઘી.

કાહાનલુ જાજળાનો જવતાર, તેણે નવકાવીયું. હો. કાહાન. ઘી.

કાહાનલુ ફરઘરનેજાર, ફરં ફટકણ ઘઈ. હો. કાહાન. ઘી.

કાહાનલુ મોકલું તેડવાડોણ, મનુશી મજે નહીં. હો. કાહાન. ઘી.

કાહાનલુ જાવવાની ધરંહામ, નીશિરં ઘર જારણે. હો. કાહાન. ઘી.

કાહાનલુ લોક મજે જનેક, ન રહે ભરધારણે. હો. કાહાન. ઘી. ૫

કાહાનલુ પાછી જનજીંઘર માંચ, રુવું જેઠીય જી. હો. કાહાન. ઘી.

કાહાનલુ વાગે મને લણકાર, જો રલે જીતરી રહું. હો. કાહાન. ઘી.

કાહાનલુ જાતો પડી કટેવ, કરો લુઠ વાયદો. હો. કાહાન. ઘી.

કાહાનલુ જીજનગરે જળે જાંખ, તેમાં શો કાયદો. હો. કાહાન.

કાહાનલુ માત્તપુછે મને વાત, ફહું તેકેમ કરી. હો. કાહાન. ઘી. ૭

કાહાનલુ રડવું જાવે રાત, પુછે માફરીફરી. હો. કાહાન. ઘી. ૮

કાહાનલુ જો ફહું ખેરેખરીપેર, સમને મામન મ્હી. હો. કાહાન.

કાહાનલુ જાણે પ્રેગસ્થોગ્રેહ, ઘણી ઘેલીયઈ. હો. કાહાન. ઘી. ૯

કાહાનલુ માતાને ફહું જોમ, મને કાંકથાયછે. હો. કાહાન. ઘી.

કાહાનલુ વ્યાસવલ્લભના નાથિ, રજીરાત જાયછે. હો. કાહાન. ઘી.

ગરબી. ૧

સમી સંઘ્યાએ સંઘર્ષી, જમુનાને જાણે. હાં હાં રે. રાજ.
મોહનજી મળ્યો નથી. માણીતડું ચમકે. હાં હાં રે માણીતડું.
કામણ કુમકુમ હાથથી, ચોજ્યું કરસું જલ કમજે. હાં હાં રે. ૧
તે દનથી મનડુ ફર્યું, મને મોહની લાગી. હાં હાં રે;
ઘર કામ માં ચિત્ત ના ર્યું, બધો જગ ત્ય ત્યાગી. હાં હાં રે. ૨
લલ્યા મેલી લોકની, ઊમંગ ઊપજવી. હાં હાં રે;
રામળી જાના રોષની, મને ઊલટ જાવી. હાં હાં રે. ૩
ક્યાંથી મળે એ કાનજી, જેમ નીત નીત જાણું. હાં હાં રે;
ત્વાચ લરી લગવાનજી, આધે સુખ માણું. હાં હાં રે
તે વેળા ક્યાં આવશે, મને સુખનું સપનું, હાં હાં રે;
ક્યાં લગી તે ગલરાવશે, મ્હારે જન્ય નહીં જાણું. હાં હાં રે
ગોરધન પુત્ર કુટુંબરી, પૂરણ પ્રેમ રાખી. હાં હાં રે;
પ્રેમ પીડાએ જાણીં મરી, વ્યાસના નાથે પાખી. હાં હાં રે. ૪

ગરબી. ૨ દશગણિપરનો

સોમે સંઘર્યા રામજી, મધુરાંને વિશે, હાં હાં રે મધુરાંને વિશે.
મુક્યું ઘરને ગામજી, જગ સુનું દીરે. હાં હાં રે. ૧
તોમે લણકાર વાગીયા, મને પલકે પલકે. હાં હાં રે.
વિઠ્ઠલવર વરણાગીયા, લોંકી લગુટીને લલકે. હાં હાં રે. ૨
ખુબ સુખ ના રહી જંગની, મને વિભેગ નડીયો. હાં હાં રે.
રમતાં રૂબની રંગની, તેમાં વિદેય પડીયો. હાં હાં રે. ૩
ગુરુ શુર જગણ કરી, સપેન્દ્ર માં જાપે. હાં હાં રે;
કુરુકુરુ કુરુ કુરી કુરી. લોભન નવલાવે. હાં હાં રે. ૪
શુક્ર શુક્ર પ્રાચીયું, હવે દોહલું મળવું. હાં હાં રે;

(૧૪૮)

વલ્લભલ કૃતજીભુ.

વિસરે નહીં વિસારીયું, મનડામાં ખજયું. હાંહારે. ૫

શાની ખની ખહુ ખાવરી, માયાને માટે. હાંહારે;

ભપું ગમે નહીં સાવરી, શામળ રીતર સાટે. હાંહારે. ૬

રથી કવિ વલ્લભલ વદે, દારા હુઃખમાં હુલી. હાંહારે;

દુઃખધયું રામા રદે. સફળ લય ભુલી. હાંહારે. ૭

ઝારખી. ૩ (રાગજીપરનો.)

પેત્રલખે છે પ્રેમદા, પ્રેત્રુ પર પ્રીતે. હાંહારે. પ્રેત્રુ પર પ્રીતે;

જીરજીપણ છે ખાપેદા, તમવિના પિતે. હાંહારે. ૧

વાયદો કરીને વહ્યા ગયા, ન્ધીરાંને પંપે, હાંહારે;

નંદ નંદન નગણાધિયા, રખડાવી અંતે. હાંહારે. ૨

વામાને હુઃખ વિયોગનું, તેથી નહીં બીભું, હાંહારે;

સાલે સુખે પઈલોગનું, સોભનાથી રીભું. હાંહારે. ૩

દરદાણ દેરો કયાહારે, સુંદીર શામળીયા. હાંહારે;

જીભંગ છે જીર માહારે, પ્રીતમ પાતળીયા. હાંહારે. ૪

ઘણા દિવસની વારતા, પુછવિ છે તમને. હાંહારે;

પુછરું ખાપે પધારતાં, બીલરો છે અમને. હાંહારે. ૫

જ્યાખ લખને જગપેતિ, તવ હુઃખડાં ભરો. હાંહારે;

વ્યાસના સ્યામી અતિ અતિ, મળ્યા નુલ્ય પારો. હાંહારે. ૬

ઝારખી. ૪ (રાગજીપરનો.)

કાનુડો બીલો કાંડે, મુને હેરાન કરવા. હાંહારે. મુને હેરાન;

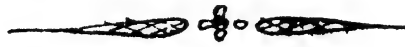
કંદમાં ફેંકી કાંડે, વરા કરીને વરયા. હાંહારે. ૧

ચલુ તણો ચાળો કરી, મારું ચિતડું ચોત્પું. હાંહારે;

મધુર મુખડે હરયા હરી, ખયું કાળજ કોરું. હાંહારે. ૨

તે દનથી જીવું નહીં, અધી રૂબની ભગું. હાંહારે;

માત કને સપેના મહી, વિઠ્ઠલપરમાગું. હાંહાંરે. ૩
 ખાધા રાખું ઘણી ઘણી, કાનુડા મારે. હાંહાંરે;
 વાંસળીનો સ્વર રાણી રાણી. ભેવુંવારેઘારે. હાંહાંરે. ૪
 પંથે પગ પડ્યા નરેણું, મનધાનણ રેહેવા. હાંહાંરે;
 ખબર પડેતો અતી હરેણું, ચરણ રત્નલેવા. હાંહાંરે. ૫
 મોહન મળવા મરૂ મધી, દીવરાને રેણી. હાંહાંરે;
 તે નંદનંદન મળ્યો નથી, વલ્લભની કેહેણી. હાંહાંરે. ૬

ગરબી. ૧

શામળીયા વાલા રો વેગાળારે. એ રાગ.

ઊત્તી પ્રેમદા પકડી પ્રભુનેરે, પુણું પાતળીયા તુનેરે
 વાત ખરી કરી દેવી મુને, કહો ખરું નૈતો કહું ગામમારે. ૧
 કોના ઘરમાંથી નીકળીયારે, ગાલરાતાં પંથે પળીયારે,
 ચક્ષુ ચોળતા ચાલ્યા શામળીયા, કહો ખરું. ૨
 કોણ પુંઢે છે જાતવા વાળોરે, ત્યપામી તરો છો કાળોરે,
 વળી વળી રું પાછું નીહાળો, કહો ખરું. ૩
 રીશના કેરા ક્યાં વિખરાણારે, જાડાં જવળાં પરલપરાણાં
 ચાલ્યા સંકોરતા ધઈ શાણા. કહો ખરું. ૪
 હોરા કોરા ગયા છે ઊડીરે, દીસો બીકમાં ગયા બુડીરે,
 રું અલાયા તવૈ ધઈ તુંડી. કહો ખરું. ૫
 સ્વાસ માતો નથી દુખે પડીયારે, ચાલો છો ખાતા તડધે
 જાવે રું જાવડાં જડબડીયાં, કહો ખરું. ૬
 કોણે જાયા ગાલરા કરીયારે, કોરે રહી પંથે પરવરીયારે,
 તાપ વ્યાસના ત્રાસના તરીયા. કહો ખરું. ૭

ઝારખી. ૨ (રાગ ઊપરનો.)

સુણી રામખીયોજી કેહેછેરે, તુંગી રીદને કેડે લેછેરે;

ત્તવાદે જાણ ક્યાં પુછેછે. તુને હું કાલે કૈરાવારતારે. ૧

જીવ જાધર છે જાવેજારે, કાલે ગોધર ધનનામેજારે;

ત્યાં મારગે ધારું નેજા. તુને હું કાલે કૈરાવારતારે. ૨

મને ધેનું જો ગત્તરાવ્યોરે, મારી સીંગડાંને સપેડાવ્યોરે;

તેણે ત્રારીને નારી જાવ્યો. તુને હું. ૩

ધાયું ધેનનું મારવા દોણુંરે, ધાવ્યો ધરણ પેડુંરે તરો પુંરે

વાગી કાંકરી તે ચણુ ચોણું. તુને હું. ૪

જાણ સમજણી રૂપાળીરે, પંડે કુડીલી લેકુડ ત્તાળીરે;

ધેનું લખધી નેણું પાછું વાળી. તુને હું. ૫

ખીજી વાત પુછે પણલાલેરે, કું તોહે નહી કું જાભેરે;

વ્યાસનો સ્યામી જળીયો દાન્યે. તુને હું. ૬

ઝારખી. ૩ (રાગ ઊપરનો)

જિત્તારહો ફરજી કું વાતરે, કેમ રંગે લીલી છે નતરે;

કહો ક્યાં રમી જાવ્યા રાત, મોહનવર મુખડું મલકાયછેરે. ૧

જાંખ્યો જિત્તગરે છે રાતીરે, ખેડા પાસ કંકણના છાતીરે;

જેવી કોણ મળી મદમાતી, મોહનવર. ૨

મુખ ત્યારા ઊપર દંત ઘાવરે, જોઈ જાન્યને પાય જાત્તાવરે

જેવો કોની સાથે લીધો વ્હાય. મોહનવર. ૩

કેરાજેરા હોખ્યા તેલ ઘાલીરે, કોણે પુષ્પ છડી કર જાલીરે;

જાવ્યા સુંઘતા લુનમાં જાલી. મોહનવર. ૪

હાર ગાનરા જોવાવ્યા જંગેરે, સુખ પામ્યા કોઈકા માસંગેરે;

મ્હારાસમ છે ક્યાં રમીયા રંગે, મોહનવર. ૫

કહો નથી કોને કેહેવાનીરે, મારા મનમાં હું સમજી રહેવાનીરે
વ્યાસના નાથિ વાત રોવાની. મોહન ઘર. ૬

ઝારખી. ૪ (રાગ ણીપરનો.)

કહે કૃષ્ણ તું સાંભળ કામારે, રુંવાત પુછે છે વામારે;
તેડે હેતથી તેને ત્યાં ધામા ત્નામા હું ત્વાયનો લુખ્યો લુધરોરે;
આપે અલાલે અમ્મીત કાહાડીરે, તવ્ય નીરું નનર માંડીરે;
પ્રીતની નમું રસોઈ ટાહાડી ત્નામા હું. ૨
હેતથી હજવા તેડે નારીરે, મળે માન તો બનવું મોરારીરે;
પોતું નેવી તેવી પધારી, ત્નામા હું. ૩
નવ લેઈએ કાળી રૂપાળીરે, તેડે પ્રેમ ઘડે રીશાહાળીરે;
તેને વરાયા ણિં વન માળી. ત્નામા હું. ૪
કરગરી ગ્રહે મુન કાંડુંરે, તેનો સ્નેહ છજીલો ન છાંડુંરે;
હોય ગરીબ ગોઠડી માંડું. ત્નામા હું. ૫
દેવું માન્ય વાળીને મેલીરે, હોય આતુર તે અલખેલીરે;
વ્યાસનો નાથિ રમુ રંગરેલી. ત્નામા હું. ૬

ઝારખી. ૧

હરી હઠ મેલને રાધે. એ રાગ.

મારગડો મેલને માવા, આઘો નઈ ખેલને માવા;
દખાવો દાખેલને માવા, છેડવી કો છકેલને માવા. રેક.
સો સરખી ના ભણારો, ગરબુ નન ગોપાળ;
સ્વત્વાવ માઠો માણરો, દેવાની કું શાળ;
કાળગડે તે ધાગરો માવા, માહા માંડું લાગરો માવા;
ખખેડો ભગરો માવા, ખધો ત્નાર ત્નાગરો માવા. ૧

(૧૫૨)

વલ્લભ કૃત જીતું.

રેહે ને તમારા ભાવમાં, નહીં નીકળે કંઈ સાર,
જિલ્લી રહું નહીં મારગે, અબજાનો અવતાર.

લાંછન લાગે સેનમાં માવા, ઘણીછે અવેનમાં માવા;

લીંતિયું ન લેનમાં માવા, તણાવું ન લેનમાં માવા. ૨

બહુ આવે બહુ ભયછે, તમ સરખા અનેક;

સન્નતનું ધું છોકડું, મુકું ન મ્હારો દેક.

સાફળીના આસના માવા, છળેલા ચોપાસના માવા;

તુંડેરા અત્યાસના માવા, ઓઘલ્લભ વ્યાસના માવા. ૩

ગરબી ૨ (રાગ જિપરનો.)

રીસાયા રા કારણે છેલા, નરે ભુવ ધારણે છેલા;

આયો મ્હારે બારણે છેલા, ફુતો ભળિયારણે છેલા દેક.

તલસું ધું ત્રણ માસથી, પડીયો છે વિલેગ;

રું કુષ્ણ લાડ્યું દખલિષે, રો પ્રગટ્યો રીસ રોગ.

હોયે રીસ તો ફહો છેલા, અરન મ્હારી લહો છેલા.

દારાને રું દહો છેલા, વાંકું લેઈ ક્યાં વહો છેલા. ૧

રું બિગાડ્યું સામન, રું સાચવી નહીં તક.

આવડા પાછો રૂંદાણે, આલી ખેડા જડ.

સામું નેતા નથી છેલા, સમાકરો પ્રાણપતી છેલા;

નેઈ રી માઠી મતી છેલા, નથી પાપમાં રતી છેલા. ૨

ઘટે નહીં ગોવીંદળ, વાંકુ વણ દેવો છેહ;

આઝી ને કકળાવરો, તુલુ રા મ્હારો દેહ.

નરસોદાની આણ છે છેલા, ફોની તાણા તાણ છે છેલા;

તમારામાં પ્રાણ છે છેલા, વલ્લભની વાણ છે છેલા. ૩

ઝારખી.૩ (રાગઝીપેરનો.)

ઝિલ્લા રહો વાત કહુ, કાહાના, ઘેલીથઈ ગોપી સહુ, કાહાના;
કામણ તમે કીધું બહુ, કાહાના, હું પણ તે નેઈરહુ, કાહાનાએ
મોહન તારી મોરલી, પુરણ ચોરે ચીત;

ગોકુળી ઊં ગાંડુ કચું, ક્યાં શીખ્યા જે રીત.

ખધી સુધ સાન ગઈ, કાહાના, ચતુરા ચકિત થઈ, કાહાના;
લણત લાલ મુકી દઈ, કાહાના, લમે તારૂના ખલઈ, કાહાના. ૧

વરી કરણ તુલ્યેણમાં, બહુ જીલડી માંય;

ખાળા ખની ગઈ ખાવરી, એધું શીખ્યા ક્યાંય.

કહો તે વારતા, કાહાના, શીખ્યા નેણ મારતા, કાહાના;

સલુણીને સારતા, કાહાના, નથી કેં વીચારતા, કાહાના. ૨

કુડી કીરતી તમ તણી, એમ કચાપી થાય;

ફાલા વલ્લભ વ્યાસના, હયે કરોશ માય;

તેમાં લલ્લી સાખે, કાહાના, સાખે સુખે લાખે, કાહાના.

ગઈ સાખે રાખે, કાહાના, ખોટે ખરૂં ખાખે, કાહાના. ૩

ઝારખી.૪ (રાગઝીપેરનો.)

આચો આનંધામમાં, વાલા, રહો મુન ઠામમાં, વાલા;

પેડ્યાછો શાકામમાં, વાલા, આ ગોકુળ ગામમાં, વાલા. ૧

પ્રીતમ પડી રાતડી, મળવા મ્હારો લાવ;

વેળા ગઈ વાંચે નહીં, કંઈ મળે આદાય.

લોભનીયાં દીલુજે, વાલા, ગોઠડલી કીલુજે, વાલા;

રંગીલા રીલુજે, વાલા, ઘણો લ્હાવો લીલુજે, વાલા. ૨

ઢાળ્યો હરીષર ઢોલીજો, પોહો મોહન માંય;

ચરણ વાંધું ચાતુરા, પિઠલ ઢોળુ વાય.

(૧૫૪)

વલ્લભકૃતખીનું.

આયો લ્હાયો નહી મળે,વાલા,લાયગ ભરપુર ભળે,વાલા;
તપત ખેળીની રળે,વાલા,કોઈ નહી કાળ કળે,વાલા ૨
પ્રેલુ પ્યારાછો મને, નંખુ દીવરા રાત;
ઘણોઠ છે જીર જીભરો, કહું માંડીને વાત.
મને ઈચ્છા વાતની,વાલા,ભેલુંવાટ રાતની,વાલા;
આતુર તમ ભાવની,વાલા,વલ્લભના નાથની,વાલા ૩

ઝારખી. ૧

(પાવાતેગઢયી ચિતર્યાં મહાકાળીરે ખેરાગ.)

ઝગની જીઠાજ્યો જીરમાં, હો વાંસલડી;
બધો વરા કીધો સંસાર. રે રાંડ વાંસલડી.
વાગે મીઠગ સુરમાં, જો વાંસલડી,
મારુ કાળજું કોરનાર, રે રાંડ વાંસલડી. ૧
ઝેરી સરપણ તુલ્યતું, જો વાંસલડી;
વ્યાપે વિશ પહંની હોય, રે રાંડ વાંસલડી.
જો ઝેર થઢે તુલ તણું, જો વાંસલડી;
તે જીતારનાર નહી કોય, રે રાંડ વાંસલડી. ૨
વગડાની રેહેનાર તું, જો વાંસલડી;
ઝાવી વરીયિકુલ મુખ. રે રાંડ વાંસલડી;
સહુની સજી થઈ પડી જો વાંસલડી,
દેનારી દારણ મુખ. રે રાંડ વાંસલડી. ૩
કાળી નાગણ કારમી, જો વાંસલડી;
તારો પાદી થૈકું રાય, રે રાંડ વાંસલડી;
ડંસે ડંસીલી જોહને, જો વાંસલડી;

તે વાદીપાસે જાય. રે રાંડ વાંસલડી. ૪

એ વાદી વણ ગિતરે નહી, એ વાંસલડી;

જડી ખુટ્ટી એને હાથ, રે રાંડ વાંસલડી;

જાડુગરી જડી ઝાઝાને, એ વાંસલડી;

તેણે જુ તે વ્યાજનો નાથ. રે રાંડ વાંસલડી. ૫

ગરખી. ૨ (રાગગિરનો.)

ઝખફી ગઈ ગોવાલણી, વેણ વાગેછે,

હવે ઘરમાં કેમ રહેવાય, એ વેણ વાગેછે.

તાલાવેલી થઈ તનમાં, વેણ વાગેછે;

મનડું વાળું ન વળાય, એ વેણ વાગેછે; ૧

સાલજ સામુડીતણું, વેણ વાગેછે;

તે દેઈ ખેહી ખે દ્વાર, એ વેણ વાગેછે;

સામુ નણદી નિરખી રહી, વેણ વાગેછે;

કેમ જાણીં ઘરની ખહાર, એ વેણ વાગેછે. ૨

મુલ પાડોરાણ પાપણી, વેણ વાગેછે;

તે જોઈ રહી ચરચાય, એ વેણ વાગેછે;

ચાડીયણ ચાડી કંઠે જાતિ, વેણ વાગેછે;

તવ ટંદો ઘરમાં થાય, એ વેણ વાગેછે. ૩

નહીં ગણતાં હું સંચર, વેણ વાગેછે;

રું કરી સહોદર સાથે, એ વેણ વાગેછે;

દરેણ હરીનાં કુર્યાપિના, વેણ વાગેછે;

મહાર ચિતડું નહીં રહે હાથ, એ વેણ વાગેછે. ૪

જાંખી કાચાણ નમું નહીં, વેણ વાગેછે;

તોયણ જાણે સહુવાત, એ વેણ વાગેછે;

(૯૫૬)

વલ્લભનૃતજીનું.

મુળ મરીયાદા મુકી પરી, યેણ વાગે છે,
વાહાલો વલ્લભનનો નાથ, જો યેણ વાગે છે. ૫

ગરબી.૩ (રાગણિપરનો.)

આરિ સુન્યું તુળને, જો આંખડી;
મારે કીકીની કટાર. રે રાંડ આંખડી;
નેતે નેતેને ધાયાન કરે જો આંખડી;
દે કઠીણ કટાક્ષનો માર. રે રાંડ આંખડી. ૧

લાલો ભગુટી લોડલી, જો આંખડી;
હું તુળ ગુણની જાણ, રે રાંડ આંખડી;
નેતે વાગી તે લાગી પડી, જો આંખડી;
તુંથી હારે રામ જાણ, રે રાંડ આંખડી. ૨

પડે પેઠી પ્રાણ લે, જો આંખડી;
કોણ નેરવે તારો માર, રે રાંડ આંખડી;
તરશી સફુના ભુવની, જો આંખડી;
તું હત્યારી અપાર. રે રાંડ આંખડી. ૩

ઘોબરી ગરદન મારતી, જો આંખડી;
પડે પડેથી ખહાર. રે રાંડ આંખડી;
અળગી ખસે શ્રી કૃષ્ણથી, જો આંખડી;
તો જીવે સફુ સંસાર. રે રાંડ આંખડી. ૪

ગુલતાન ફરી ગોવાલાલી, જો આંખડી;
કીધી વશા ધ્રુવની નાર. રે રાંડ આંખડી;
ચોરી કહે તું થીતની, જો આંખડી;
તોષણ ગણાય શાફુહાર, રે રાંડ આંખડી. ૫

કામી તોલે તું સતી, જો આંખડી;

ઘરીહરીને વદન. રે રાંડ જાંખડલી;
કામણ નરેલી તું ઘણી, જો જાંખડલી;
દે વલ્લભને દરદામ રે રાંડ જાંખડલી. ૬

ગાયત્રી. ૪ (રાગજીપરનેત)

જલબેલાની જાંખડી, મને મારે છે;
હવે મધુરાં નહીં નવાય, ને મને મારે છે.
દણી હુઘડાં વેચવાં નથી, મને મારે છે;
મારે કાળજી કાંઈ થાય, ને મને મારે છે. ૧

ઘા વાળ્યો મુન ગિરમાં, મને મારે છે;
તેનું મું જોષધ થાય, ને મને મારે છે;
દેહને ઘાવ મરાડીએ, મને મારે છે;
રૂઢીયાનો કેમ રૂનય, ને મને મારે છે. ૨

પેટનું ડુઝ પીધે મટે, મને મારે છે;
આ ડુઝ કેમ મટાય, ને મને મારે છે;
હૈયે જગની ગીડીયો, મને મારે છે;
તે નળથી નવ્ય હોલવાય, ને મને મારે છે. ૩

પ્રેમનળ છાંદુ પ્રભુ તણું, મને મારે છે;
તો તો રીતજતા થાય, ને મને મારે છે;
રૂઢીયે દાબુ દયાળને, મને મારે છે;
અંતરનો ઘા રૂનય, ને મને મારે છે. ૪

સાંધો વેદ છે વિદ્વતો, મને મારે છે;
સાંધું નીર નરયર લાલ, ને મને મારે છે;
વ્યાસનો વ્હાલો મળ્યાવિન, મને મારે છે;
હું ખલયાની બે હાલ, ને મને મારે છે; ૫

કારખી. ૧

(નંદના નાંનડીયા, જો પેલું ધર માફું જે રાગ.)

નરવર લાલાણ, પાલવ મુકો મારો;

વિઠ્ઠલ વાલાણ, કાંક વિવેક વિચારો. દેક.

લાલ રહીત તમે કાલ કરોછો, જાકોણ ધરનો ધારો. નરવર. ૧

મરના મુકી માનુની રોકો, થાય ફેલેતો તમારો. નરવર. ૨

તેમ તેમ લાંખો ઊર હાપિનાંખો, ભુજેજો કુભરો. નરવર. ૩

નહી માત તાતની ખીક લગારે, સોબ્યો પંધો સારો. નરવર. ૪

કુંથન જાણે અંતન જાણે, રહે નાં જોફે જારો. નરવર. ૫

ભુજો ધનવામા ભેઈ ફેસેછે, જમ જાખડિગારો. નર. ૬

જામ કવે જાદું નંપી કાના, પ્રીતતાણે પંથ ત્યારો. નરવર. ૭

વ્યાસ વસ્તુલક્ષ્મી વાલા વિઠ્ઠલા, સમજૂ રીતારો. નરવર. ૮

કારખી. ૨ (રાગ ઊપરનો.)

જમને જાણો, રીઠ ઘેરો ગીરધારી;

જાણ્યાં થાયાં, વામાનો વટ વીચારી. દેક.

વિવેક વાણ વામાને પિતાડો, રીંખ્યા ફેલ નઠારી. જમને. ૧

ખાસખાં રહી કરવી ચાલે, જેનહી રીત જમારી. જમને. ૨

માલના મુકો પારજો મ્હાલે, તે ભ્રમુભાન હુજારી. જમ. ૩

જાણે જાણે તફોદર સંઘણાં, નારહે નાઠાખારી. જમ. ૪

થેલાં ગણાયું ફેલેત પાયું, તે તો રીત તમારી. જમને. ૫

તમને કોણ મેહેના મુછના, સુંઘરી રીંચા ભયભારી. જમ. ૬

જારો છંદ પજોછે છખીલા, નીરંમવી પરનારી. જમને. ૭

વ્યાસ વાલા વેગવા રહેલે, કુંઠું ચારીચારી. જમ. ૮

ગરબી.૩ (રાગજીપરનો.)

સમજી ન્ન સુંદરી, શામજીએ જોલાવી,

મરજી મુન રું કરી, જે સૌ અરધંગ આવી. ટેક.

રમાડું રંગે લુલ્લ તરીજંગે, યથરમાં મન થંત્નાવી. સમજી. ૧

વાણધારેલો યસ થયો છું, લલનાહેત જીપેલ્લથી, સમજી. ૨

ત્વચ નવ રાખો ત્વેળાં ખેસો, નેનરું નેન નવાવી. સમજી. ૩

ઘાલો ફુંધું સહુ વનીતાનો, લીધી તુલને મનાવી. સમજી. ૪

છેલ છબીલો ધું પરા તાહારે, તેથી તને હઠદાવી. સમજી. ૫

વીચીસણ વેળા નવ ચુકો, તોડ મુકો તન તાવી, સમજી. ૬

ખીહાંમણાં રું જબજ્યા કરોછો, લુલ્લજી મુખમાં ફલાવી. સ. ૭

નહી સમજે તો વ્યાસનો ઘાલો, ધીર નરે ચીત હાવી. સ. ૮

ગરબી.૪ (રાગજીપરનો.)

છેલ છબીલાલુ, છણકો કરી કેમ ચાલ્યા,

રંગ રવીલાલુ, શામાર મુમત આલ્યા. ટેક.

રું તમને કહ્યું ખાટું ખાટું, રું ઘેરી ઘરમાં ઘાલ્યા. છેલ. ૧

વરાહતાપેણ વછુરી પડીયા, કોણે ઊંધામત આલ્યા. છે. ૨

શામ શરીર સ્થીર નથી મનડું, કોના હલાવ્યા હાલ્યા. છે. ૩

માયા કરીને મેલ્યાં ચિસારી, કેઈ માતની મ્હેલ મ્હાલ્યા. છે. ૪

પેણ મુલ સરખું મુખ ક્યાં મળશે, જન્યપર કોગટ ફાલ્યા. છે. ૫

વ્યાસ વલ્લભના ઘાલા વિફલુ, સ્નેહ પયાવી સાલ્યા. છેલ. ૬

ગરબી.૧.

ટહારે દાણ માગેરે દાણ માગે. (જે રાગ.)

હારે બહુ ઘાલું રે બહુ ઘાલું;

ખોલે નરવર કાણુ કાણુરે, બહુ બહુલુ. રેક.

આપી કાનમાં કાંઈ કાંઈ કહે છે રે, કુકુકુકુરીને રંતે છે રે. બહુ
ગાંડુ ગાંડુ રમે છે ઘેરડોરે, ઘણો છળનો લો છે બડોરે. બહુ ૨
વાંડી વાંડી ડોડી ફરી ખોલે રે, હોડું જાણું તો ઘુઘટે ખોલે રે. બહુ
એતો રમે બીછંગનાં બેરી રે, ફરે ફરે પાસામાં પેરી રે. બહુ ૪
હોળગરન તો પાવલો લાગે રે, ડાહ્યો થઈને પાનબીડી માગે રે. બહુ
કરે કેયું એ નાંછો લાલો રે, જાણે દાઘલ્લનનો વહાલો રે. બહુ ૬

શ્રાવણી. ૨ તરાગણિપરનો.

હારે મહી માટે રે, મહી માટે.

ઘણી ઘેરી ગોવાલણી વાટે રે. મહી માટે. રેક.

અમે ત્તણું ભેજે છે લાં વેચી રે, પણ્યાં સળીયગાડી ખેંચી રે. મ
સહુ લામની ખો હતી લોળી રે, તેના મરડાં નાખ્યાં હોળી રે. મ ૨
એણે ખાધું નાઈધું ખાધે રે, એણે દીધું નહીં વેચી ખાધે રે. મ ૩
કરી નાંખી ગોરસની હાણુ રે, અમે ખાપેતાં તાં એનું ઘણું રે. મ
દાણે દેતાં છતાં કયું એવું રે, થયું નુકસાન ફોની ફને લેવું રે. મ
હથે ઘેર ભઈકાદી એ થું ખાનું રે, પજું બ્યાસના નાપિરંગો પાનું રે.

શ્રાવણી. ૩ તરાગણિપરનો.

મ. ૬

હારે નેણ માયીં રે, નેણ માયીં.

ભેઈ સુધબુધ સહુ વિસાસ્યાં રે. નેણ માયીં. રેક.

જા વિહુલાજો રોડી વાટે રે, ઘર્યો દેહ મહીયારીને માટે રે. નેણ
ડીધી સફળ ગોપીકા ઘેલી રે, થઈ પડી વરા સૌ સાહેલી રે. ને ૨
એની મોરલીમાં મોહની લરી છે રે, એવો કામણ તરેલો ફરી છે રે. ને ૩
નગજીત્યો નસોદાનો બનયો રે, વાહ્ય વેણ સૌથી સવાયો રે. ને ૪
ખંધી ઘાયલ ફરી છે ગોરી રે, કોઈ કામની નથી રહી કોરી રે. ને ૫

ઘણું ગભવેછે ગામ નંદલાજોરે, કરેલીલાયત્નલ્લનોવાલોરે.
તે ૬

ઝરખી.૪ (રાગઝીપરનો.)

હારે કેમ ભરીએરે કેમ ભરીએ.

છે કાનુડો કાંડડે રું કરીએરે, કેમ ભરીએરે. તે ૬.

માથુ બેડલું બગાડે કાઢાનોરે, ચોરે ઊઢાણી છેલડો છાનોરે કેમ.

નેણ મુકાવીને નાખે રેણુરે, ભેઈમારે સામુડી મેહેણુરે. કેમ ૨.

મ્હારી ભજે છાંટી ચીર ચોળીરે, ફાલગુણ વણરમે હોળીરે. કેમ ૩.

કરે નચ્વો નીરણી કાંઈરે, કેમ કરી રહુ સાસરીની માંહીરે. કેમ ૪.

નથી સરમ રામને લગારે, ઘણો નિર્લભ નંદનો કુમારે. કેમ ૫.

ચાલો ભજવણ પાછાં ભેજેરે, વ્યાસના વહાલાની વાત કૈયેરે કેમ ૬.

ઝરખી.૧

(કાળી તે કાળકા કાગળ મોકલેરે. ઝજેરાગ.)

મ્હારો રીસૈ ગયો રંગીલડોરે.

હવે એ દોહલો આવવો હાથિભે, કેમ કહું હવે હું સાહેલડીરે,

પ્રીતમ સાલે રૂઢીયા સાથિભે. મ્હારો. તે ૬.

કહો ક્યાં મળશે કાનભુ એકલોરે, મળવે મુંડું ચરણમાં રીશભે.

કાલાવાંલા કરીને રીઠવુંરે, સઘળી ઊતારી નાખું રીસભે મા ૧.

તા માને પામનાવું બેનડીરે, નારી આગળ રું નરનું ભેરભે.

ભેર કરે તો યોખન આપીયેરે, તેણે થાય નરસહુ નોરભે. મા ૨.

કરી લેજી વસ્ત્ર ઘડી એકમારે, પામળવો દોહલો એ કાનભે.

વ્યાસના વાલાની સૌ રીસડીરે, રીઠમાં હરી પમાડું રાસભે.

ઝરખી.૨ (રાગઝીપરનો.)

મ્હા ૩

બેની રણછોડ રીભે ન સેનમારે, માને મહી છણકાઓ છેલભે.

જનમનો છે જકડી જીવણોરે, કોઈ વરતે ન મનનો મેલને
 જે શું છરકયો તે શું છુદીયોરે, ફરીથી વાળી ન ન્નુજે વાટને;
 જેવો હુઠીલો નંદન નંદનોરે, સમજે સહુ સુંદરીના ઘાટને. ^{જે. ૩}
 જગમાં વૈદ્યામાનો વિઠલોરે, જે તો વરતે જાણી વાતને;
 જાંત્યો જન્ય નહીં ગોવિંદોરે, હુઠીલી જેવી જેની જનતને. ^{જે.}
 હોજે જનિમાન તો ને પારખુંરે, ઘણી પાકી ગઈ જનનારને;
 સંપૂરણ સૌ ગુણનો શામળોરે, વાહાનો વલ્લભનો મોરારને.

ઝારખી. ૩ (રાગણીપરનો.)

જે. ૩

રસની તરેલી રણછોડ રીતેરે, જમઘેર જાવો નરવર લાલને;
 જનન કંઈ શું સુંદર શામળારે, નથી મુજબરમાં કોઈ ફાલને. રસને ક
 જાણ્યા જાણ્યા જાણ્યા જીત્તરાય છેરે, ત્રાસો નહીં શું જવરથી પાયને;
 જને ક જાવે પાણ મહારા માવજીરે, કાહાડી દાઝ શું જે નલેઈ નય
 જીવજો તો જોર નહીં માહ્યુંરે, મરફું પછી લંક જુરાયને. ^{ને. રસ. ૧}
 રાતિશ્વર છે હરીફરીવીરનેરે, જેવા પીકે મકાળનું કુશાયને. રસની
 સાયુ માનો મારા મોહનારે, ધરશો નહીં મનજી કલગારને;
 નથી ફું જોરે રીઝાળી કોયનીરે, જાવો વ્યાસ તણા ઘાતારને. રસ

ઝારખી. ૪ (રાગણીપરનો.)

૩

પુછું પ્રેમદા જે ક વારતારે, રમવા તેડે તારણી તુજ ઘેરને;
 જાવે હાયામાં તુજ બંધવોરે, ત્યારે રામા રી કરે તું પેરને. પુ
 સુણી જખળા હરીશું જોયરીરે, હરજી બતાવો તે ઊપાયને;
 જેમ કહો તેમ કરવા આદરે, મુજને સુજપડે નહીં કાંચને. પુ
 સાંતળી વેણ જલજેલો જોલીયારે, નબરના દોડે તો કરો રીદા
 કોઈ દાહડો ફુલારો દલ માહ્યુંરે, પરાયાની પરઘેર કેરવી હામને. પુ
 હોંરે રીઝારીયણ કામનડી જીજેરે, કીજી જે તો જીજી જે ન જગારને;

જીજીજે તો લીજીજે નહીં ધામમાંરે, લીજીજે ધામે હરી વિચારને.
 જન જન આવવું તુલ ઘેર દોહાતુરે, જાવતાં હુવે નાજીપહે ચર્ણને;
 પેઝું મન પાછું વ્યાસના નાપિતુરે, કોઈએ જાતું ઢાળે ધર્ણને પુષ્પું. ૪

ગરબી. ૧

(પડવાની પડપીત ગતમત.) જેરાગ.

જાન જાણંદ ઊરમાંયછે, રાસ રમવારે;
 જાડ્યારે વૂનની પાય, હુજડાં સમવારે. ૧
 વાધદો કીધો વિહલે, સદનમાંરે;
 જાડ્યું છે જાવલે સર્વ, વંદરાવનમાંરે. ૨
 ગોઠડી ગોવિંદ સંગ, સફુને ગમરીરે;
 જાડેઈ રીતે રણછોડ, રાસન રમરીરે. ૩
 લાતુ મેર જેસે નહી, વડી વારનોરે;
 જા મેળાપે તે ડ્યાં પાય, જુગદાધારનોરે. ૪
 જો દીનમણી ઊતાવજા, તમે પાજોરે;
 જા જમને પાય બિચાર, મેર જોરે. ૫
 રાસી રીતજ સુખ ફારણે, જાવ્યકેલોરે;
 જા મનડુજડુ ગલ્લરાય, પયોલુપધેલોરે. ૬
 જાણંદની જા ધીઘડી, ગોકુળમાંરે;
 જાવ્યાસના નાપિચણસુખ, પેઝું સૌધૂળમાંરે. ૭

ગરબી. ૨ (રાગ જીપરનો.)

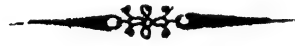
સાંતપડી સફુ સુંદરી, મન માહાલીરે;
 જા સંપી વંદરાવન, રમવા ચાલીરે. ૧
 પેહેર્યાં ચણીયા ચીર, ચોળી રૂપાળીરે;

- આદામણી કુંડળકાન, નાકેવાળીરે. ૨
 કાળીગાંઠીકોટમાં, મહામોતીરે,
 આબાબુજંઘબેબાંસ, ઘુઘરીપરોતીરે, ૩
 ચાંદલાકુંડુ કપોળ, કીધાઆડારે,
 આકૈં ગોરીએગોળ, શીણાબાડારે. ૪
 અંગુઠે અંગુઠીએ, માંજ્યામોઘરાંરે,
 આનેપુરવિંછવાગેન, કડલેઘુઘરાંરે. ૫
 સભુસોળશાગુજાર, ધઈખરીખૂખીરે,
 આઆવીવંદરાવન, અખળાશીલીરે. ૬
 કેમનઆવ્યાકાહાન, વારડીનેતીરે,
 આકૈંગાવાનાંગીત, કાહાડેગોતીરે. ૭
 તવદીધાંદરસન, ત્યાંભગલૂપેરે,
 આનાથિવલ્લભનોતે, પયોબહુરૂપેરે. ૮

ગરખી. ૩ (રાગગિરનો.)

- પ્રભુપેધારથાપ્યારથી, રાસરમવારે,
 આલામનીલગવતસંગ, લાગીભમવારે. ૧
 કોઈવામાવામલૂન કોઈનણીભમણેરે,
 આલેબેઠીમાહાસુખ, નામણેસમણેરે. ૨
 કૈંકરકૃષ્ણનીકોટ, નાંખીનાયેરે,
 આકૈંગ્રહીકરીથીનાર, મનડુંરાચેરે. ૩
 ઘણીનાછુટાકેશ, કઈનાથોડારે,
 આકૈંકામાનેરીશ, છેઅંખોડારે. ૪
 તેસંગેશ્રીહરી, કરીબહુલીલારે,
 આત્યાંકરિથેઈથેઈકાર, રંગરશીલારે. ૫

પગ પડધી પડે સાથે, ઘુઘરાવાળીરે,
 જા ખીલી રહ્યો ખૂબરંગ, શ્રીવનમાળીરે. ૬
 તેત્રીશકોરીદેવ, દરશણો જાવ્યારે,
 જા ખરહા નારદ મહેશ, પુષ્પે વધાવ્યારે. ૭
 જાણંદ ઊપલ્યોજતીઘણો, સખી સાથેરે,
 જાજપરમદીધુંમુખ, વલ્લભના નાથેરે. ૮

ઝારખી. ૪ દરાગણિપરનો.

મધુરાંધી મોહન, મળવા જાવ્યારે,
 જા જોવું થયું સપન, તાપસમાવ્યારે. ૧
 પ્રીતમે પ્રીત પુરી કરી, મુન સાથેરે,
 જાદીધાં નહીં દરસન, ફરી જો નાથેરે. ૨
 ભગીને ભેવામાર, ગઈ મુનઘરમાંરે,
 જાપુરણપેરોવી ચીત્ત, વિઠ્ઠલવરમાંરે. ૩
 ખુણો ખુણો ખોળીજા, વનમાળીરે,
 જાદીપક કરી ઠેરઠેર, ભેયા નીહાળીરે. ૪
 તો પેણ પ્રભુલાધ્યા નહીં, ભરકાણીરે,
 જા મુખક ફરે ખંખડાર, ભજિં હરીભણીરે. ૫
 ભેતાં ભેતાં નભરે પડે, રડ્યા ઊંદારે,
 જા જાવે નહીં મુનહાથે, ભીડના ભુઘરાંરે. ૬
 નીસાસા નાખી રડુ, મું કરીજેરે,
 જાવ્યાસવલ્લભનો નાથ, ક્યાંધીવરીજેરે. ૭

ઝારખી. ૧

દમારા રંગીલા રણછોડ-જેરાગ. ૭

જાણ જાણાંદનો દન મ્હારે, મળ્યા શામળીઓરે;
હવે રૂબની પડશે ક્યારે, વચન દેઈ વળીયોરે. ૧

કહ્યું છે જાણરું તુલધામે, મળ્યા શામળીયોરે;
રહુ સુખ સન્નને કામે, વચન દેઈ વળીયોરે. ૨

ફુલડેથી સેજળીછાવું, મળ્યા શામળીયોરે;
તેજ ફુલેજ સુગંધલાવું, વચન દેઈ વળીયોરે. ૩

કરૂં રીતિજા જાણ વ્યાસોધોઈ, મળ્યા શામળીયોરે;
રાંધું વિધવિધની રસોઈ, વચન દેઈ વળીયોરે. ૪

જાણરો જાણ મુજા ઘેર રમયા, મળ્યા શામળીયોરે;
ફુંનું ફુંનું ભેઈશે જામયા, વચન દેઈ વળીયોરે. ૫

મારા પ્રેત્નુને ત્વજીયાં ત્વાવે, મળ્યા શામળીયોરે;
હોય તીખાં તો ધ્યાનમાં જાવે, વચન દેઈ વળીયોરે. ૬

કહું હું નાંખીને મશાલો, મળ્યા શામળીયોરે;
જાણરો વ્યાસજીનો વ્હાલો, વચન દેઈ વળીયોરે. ૭

ઠારણી:૨ (રાગડીપરનો)

જાવો જાવો મ્હારે ઘેર માવા, ભેતીતીવાડીરે;
ખાંદ્યો હીંદોજો તમને જુલાવા, હવે પડી રાતડીરે. ૧

જાણ ફૂપા કંગાલને કીધી, ભેતીતીવાડીરે;
ભુગજીવન જાંખી દીધી, હવે પડી રાતડીરે. ૨

મ્હારાં ત્વપ્તે પિયાં લોચન, ભેતીતીવાડીરે;
કરી દયા દીધાં દરરાંન, હવે પડી રાતડીરે. ૩

હાથ જાલી હરી ધામ તેજ્યા, ભેતીતીવાડીરે;
ફૂખ કીકરીતાં નીવેજ્યાં, હવે પડી રાતડીરે. ૪

ખેસાડ્યાં હીંચોળા ખાટે, ભેતીતીવાડીરે;

વલ્લભ કૃતજીનું.

(૧૬૭)

કરી સામગ્રી સામળા માટે, હવે પડી રાતડીરે.	૫
હવે આરોગો પ્રાણપતી, નેતીતી વાટડીરે;	
નરા વધારે લ્યો મુનપતી, હવે પડી રાતડીરે.	૬
દીધાં નમાડીને મુખવાસ, નેતીતી વાટડીરે;	
ધયો મુનની રંગવિલાસ, હવે પડી રાતડીરે.	૭
એતો પ્રભુ ચરણરત્ન પાંમી, નેતીતી વાટડીરે;	
મળ્યો મળ્યોરે વલ્લભનો સ્વામી, હવે પડી રાતડીરે.	૮

ગરબી.૩ (રાગબિરનો)

ઊભારો કરું અરતું હું રાંડ, કો કેમ રીસાચારે,	
એવો રીં પડ્યો મ્હારો વાંડ, ઊતારી માયારે.	૧
તમારે તો તાડણી અનેક, કો કેમ રીસાચારે;	
પણ મ્હારે તો તમે એક. ઊતારી માયારે.	૨
રું મેં અન્યથી નેચું ઝાંખી, કો કેમ રીસાચારે;	
સર્પ કંચુડી રામ કાઢી નાંખી. ઊતારી માયારે;	૩
હું રું ખોલાવીને નવ ખોલી, કો કેમ રીસાચારે;	
આવડું દલડું ગયું ડોલી, ઊતારી માયારે.	૪
આડું નેઈ નવો છો હરણ, કો કેમ રીસાચારે;	
મેં રું સાવવી નહીં તમ મરણ. ઊતારી માયારે.	૫
હું રું વેણ વેણું ચુડી, કો કેમ રીસાચારે;	
તરછટ તરછોડી મુડી, ઊતારી માયારે.	૬
હોય કસુરતો કરો રીક્ષા, કો કેમ રીસાચારે;	
ભુજો સત્ય અસત્ય પરિક્ષા. ઊતારી માયારે.	૭
કદી એમ હોયે બિદરમાં, કો કેમ રીસાચારે;	
તાયો તેલ ગ્રહ મમ કરમાં, ઊતારી માયારે.	૮

(૧૬૮)

વલ્લભ કૃતજીભું.

શીદ બાળી નાખો છો બાળા, કોકેમરી સાધારે;

વ્યાસના નાથ મોરલી વાળા, ઊતારી માધારે. ૯

ઝારખી-૪ (રાગણિપરનો.)

ગાલે રરીયો રહેતી માંય, રમ્યો છે રૂબનીરે;

નથી જળગો ખસ્યો જે કાંય, તું સાંતળણ સુભનીરે. ૧

ચુલ્લ સુખ ઘીધું શામળીએ, રમ્યો છે રૂબનીરે;

જેના ચરણકમળમાં પંજીએ, તું સાંતળણ સુભનીરે. ૨

નથી રહ્યો જયરપર પ્રેમ, રમ્યો છે રૂબનીરે;

રમ્યો રમ્યો રાત્રી પઈ તેમ, તું સાંતળણ સુભનીરે. ૩

ખાંત પાંત લીધાં સુખયેત, રમ્યો છે રૂબનીરે;

માચાં સપેનામાં નરવરે નેન, તું સાંતળણ સુભનીરે. ૪

વગાડી મોરલી મધુરી, રમ્યો છે રૂબનીરે;

કોઈ સુખે ન રાખી જધુરી, તું સાંતળણ સુભનીરે. ૫

તેવી મરણ તેવું સુખ પામી, રમ્યો છે રૂબનીરે;

મળ્યો મળ્યો વલ્લભનો સ્વામી, તું સાંતળણ સુભનીરે. ૬

ઝારખી-૧

(લાલાતમે પુરૂષ જામે નાદી) જે રાગ.

છારો છારો મોહન મોદી મરડી,

મેંતો ઘોંગી તુમપે પરડીરે. છારો. રેક.

નેનમેં પેન કરત હો કાફાના, પેતીમેં મતલબ ઘરડીરે. છો. ૧

જેતની જીમર હુઈ ગોફુલમેં, કો નરસેં નહીં જરડીરે. છો. ૨

હાગીરધારી ઘોંગી ગારી, તજલગેગી ચરડીરે. છો. ૩

કાલાહોકે કુચ ગ્રહતહો, બાતબીયારો હમ ચરડીરે. છો. ૪

તારસે રહેના બહોત મતકેહેના, છબીલા ન્નજાંગી છટકીરે. છો.
ખ્યાસકાનાથકો નેન ચુકાયો, સરપર સુંધરી સરકીરે. છો. ૬

ગરબી ૨. (રાગહિપરનો.)

ઘણી ઘેલી ન કરો જીરધારી. મને ના મારો નેન કરારીરે. ઘણીરે.
નેન કરારીછે દ્રે વીકારી, ચાતુરાનાં ચીત ચોરનારીરે. ઘણી. ૧
તે દીન નેનનો ધાવ વાગેછે, તે દીન થૈજે ખેમારીરે. ઘણી. ૨
તોત્તન ન લાવે નીંદા ન જાવે, લંખ્યા ફરૂ મોરારીરે. ઘણી. ૩
હૈ જો હોળી વણ વહંતીજો, સળગ્યાકરે રાત સારીરે. ઘણી. ૪
ચાર પાંચ દિવસો મનપડે પાછું, મુકીજો વાત વીસારીરે. ઘણી. ૫
વીસારે પડતાં પોતે મજોછો, પાછી લ્લખણા ધાય તારીરે. ઘ. ૬
ખ્યાસ વલ્લભના કાલા વિહૂલજી, ન્નહુગરી વિદ્યા તારીરે. ઘણી. ૭

ગરબી ૩. (રાગહિપરનો.)

મુંને ન્નવાદો મોહન મોરારી, જારી કરે વનઠારીરે. મુને. ૧
પર પ્રેમદા પર પ્યાર તમોને, કોણ મળે નીત્ય નવીનારીરે. મુને. ૨
કહો નંદજીને પરણાવેગમતી, છે ઘણી કુંન્યા કુંવારીરે. મુને. ૩
માગું કરીજો પાયલે પડીજો, તે વણના મળે પ્યારીરે. મુને. ૪
તમ તુલ્ય કુંન્યા કોહોતો દેખણું, લ્લખુલાનની હુલારીરે. મુને. ૫
મધુરાં ન્નવું મુકો પાલવડો, વિહૂલવર વિચારીરે. મુને. ૬
ન્નણે મ્હારાં સાથ સહોદર, અગડો થારો ન્યારીરે. મુને. ૭
વારણું કરો વલ્લભના કાલા, છેવર છોડરો હારીરે. મુને. ૮

ગરબી ૪. (રાગહિપરનો.)

જાવો જાવો મુકાવો સાહેલી. મને ધનશામેઘેરેલીરે. જાવોલે.
વિશ્વાસલાવી તમ સંગ જાવી, મુને મુંનવજો મેલીરે. જાવો.
નઠારી ન્નરનો નત્યર નંદનો, પાડે છે મટકી રેલીરે. જાવો. ૨

હતી રહો ખેની જારીતકેની, સુનનેણાં જાંસુ હેજીરે જા. ૩
 રંગરંગીલે રણમાં રોકી, કોણ કહીં મહાવું ખેજીરે જા. ૪
 તાકુંધું ને નકરો નડેછે, રમી કરવીછે રંગરેલીરે જા. ૫
 વ્યાસનો વ્હાલો છે વંદેલો, ખરાબકરે ખેલખેલીરે જા. ૬

જારખી. ૧

(સુણા ચતુર સુન્નણ પરનારી રું પ્રીત. જોરાગ.)

જો પ્રીતમણ, પ્રીતકરી પેસ્તાણી છું તમસાથે. દેક.
 મેં પ્રીત કરી પરોનણ ખોયું, મ્હાવું ડાહ્યાપણ મેં ધૂળમાં ખોયું;
 પ્રેમાણીક પેણું તમ તણું ભેયુંરે, જો પ્રીતમણ. ૧
 તમે જનમના બુડા ગીરધારી, મોહોના મીઠાછો મોરારી,
 નથી દેક વિવેક તણી ધારીરે, જો પ્રીતમણ. ૨
 ખાવા ખોટા સોગન ઘડીઘડી, મળે માયાણુ રામા રડીરડી;
 રમેહ કરી છે દેવાની દેવપડીરે, જો પ્રીતમણ. ૩
 ભેની તેની સંગે કપટ કરવું, મોરલીમાં માનુનીનું મનહરવું;
 ભેમફાવે તેમ ભ્યાંભ્યાં ફરવુંરે, જો પ્રીતમણ. ૪
 મુકી મરબદ મોહનણ તમે, માટે મનવાળીને ખેઠાં જમે;
 વ્હાલા વલ્લભના મુજને નાગમેરે, જો પ્રીતમણ. ૫

જારખી. ૨ (રાગણિ પરનો.)

જો રરીયાણ, રીસાણી રાણી રાધાથે રૂણે. દેક.
 હવે નહીં ખોજે ફરી તમસંગે, રંગીલા રમરો નહીં રંગે;
 જેને વ્યાપી રીસ જતી જંગેરે, જો રરીયાણ. ૧
 દીઠા ઘંઘન ગયરી રું રમતા, ભેયાલુ મના ખે પુંજળ ભમતા;
 તેયું ભેઈ તેને નય રહી રામતારે, જો રરીયાણ. ૨

એને વેર વચ્ચું પુરણ મનમાં, ઊઠ્યો અગતી તણાણીનાતન
કરે પસ્તાવો પેરી તોલનમાં રે. ઝોરરીયાણ. ૩

એનાં ચાલે છે ચણુ ચોધારે, ગ્રહી કાંન તમાચા મુખમારે;
ફેરે છે દીધો દગો નંદ હુલારે રે. ઝોરરીયાણ. ૪

ઘણી કીરતી કરાવી કાનુડે, કરી પ્રીત વગોવ્યાં તલવતુંડે;
પઈ ફેરે તી ડુંડે ડુંડે રે, ઝોરરીયાણ. ૫

ભયો મળવા મનડું વળાવો, કરી કુંડાં ફૂત રીદ કુળાવો;
વાલાયલ્લત્તના કેમ અકુળાવો રે. ઝોરરીયાણ. ૬

ગરબી. ૩ (રાગ ઊપરનો.)

ફેરે કાનુડે, અમ ઊપર કેમ છો રાધાણ રીરાણે. ટેક.

શો વાંક પડ્યો વામા મ્હારો, પયો આકુળ વ્યાકુળ ભૂંપતારો;
રોત રીસાવાનો શો ધારો રે. ફેરે કાનુડે. ૧

શાં દૂરાચર્યા દીઠાં દારા, શા સમજો દા ખાધાતારા;
કરવા ખેડી ક્રાપારારે. ફેરે કાનુડે. ૨

શાં દુખને દરીએ ડુખી પડ્યાં; કેઈ કામાને ચઢાવ્યે ચડ્યાં;
રૂદીઆ ફાટે તેવી રીતે રડ્યાં રે. ફેરે કાનુડે. ૩

શું તમ ઊરમાં જોયું જાણ્યું, તમને શું મુલ લંગના દાણ્યું;
મ્હારા સમજે રીદ મુખ ચડાવ્યું રે. ફેરે કાનુડે. ૪

મને વાત કરી તુલ સાહેલી, સુગતાં જાણ્યો સો કાલમેલી;
ફરું વ્યાસનો સ્વામી રંગરેલી રે. ફેરે કાનુડે. ૫

ગરબી. ૪ (રાગ ઊપરનો.)

નજો પ્રાણ ભવન, મન માતે તેમ મ્હાલો ગોડુળ ગામમાં રે

રાખે સ્નેહ તમરું હૈયા ફુરા, ફોરો ઘેરે ઘેર કડાકુટા;

મ્હારે તમારે છેડા છુટારે. નજો. ૧

દેઈ રીખ જીત્નડી થાડી મ્હારી, પણ સાન ન જાણી ગીયારી,
 રહી કુદતી લનમારો ન્યારીરે. જ્ઞાઓ. ૨
 લેને લાલ નહીં તેને કેમ કરી જો, નીરાલ ન સંગે લાજી મરીજો,
 હોય નક્કર તેને પરહરી જોરે. જ્ઞાઓ. ૩
 દીધા ખડુ લને ઠજડા ઠારી, પણ કખૂલ કરી મેં કુંદડાં રીતી,
 પડી કારી લગમાં પૈ હારીરે. જ્ઞાઓ. ૪
 લેઈ લેઈ જીહા નનની ખૂખી, મુલ સાદુ સોફલડી કરી જીતી,
 વ્હાલા ચલ્લત્નના સંગ કરી ડુખીરે. જ્ઞાઓ. ૫

ગરબી. ૧

તજાલ તમારે લટકેરે, મ્હારું કાળ જીતું રટકે. રેક.
 હાથ હૈયું રેહેતું નથી ફરજી, ચંચળ ચીત્તું ચટકેરે. મ્હારું. ૧
 મુઘજુઘ સાન ત્હાન ત્હાની જમુઘું, પ્રેમ લગાડ્યો પરકેરે. મ્હારું. ૨
 ગઈ ગતી મતી રતીના મ્હી, કાન્તી કોમળ મન ખરકેરે. મ્હારું. ૩
 શામ સુંદીર સ્વરૂપ દેખીને, સતી છળીલી છટકેરે. મ્હારું. ૪
 નેનનો ઘાયલાગે તે ઘવાયે, જ્ઞાપે ધડીરું સટકેરે. મ્હારું. ૫
 રેક વાળીને કીકી કુટારે, ઝડપી પાડો છો અટકેરે. મ્હારું. ૬
 વ્હાલા ચલ્લત્નના સાંભરો નમતાં, કોળીયો કાળને અટકેરે. મ્હારું. ૭

ગરબી. ૨ (રાગ ઊપરનો.)

રું હરેયા ઘનમાળીરે, વાંકી નહરે નીહાળી. રેક.
 સોજાન મ્હારા શામ સૂઝુણ, કેમ દીધી જો પને તાળીરે વાંકી,
 જોઈ રું દીધું તે દાંત ન જાણ્યા, લગાય તરીત્તુ લભાળીરે વાંકી,
 સાત કહો નહીં તો લખજો કું, જોરી કું ખૂબ ખાળીરે વાંકી. ૩

વલ્લભકૃતખીન્નું

(૧૭૩)

મરમ ખતાવો શરમ મુકીને રીઘરાખો પેર પાખીરે. વાંકી. ૪
પુછતાં ત્લાન જાવ્યું કોણે મ્હારી, લીધી મદુકી ફુલાખીરે. વાંકી
લાથો મોહનવર મહીડાં જમારાં, નહીં જમી રહેવા વાખીરે. વાંકી
વ્યાસના ક્લાલા ફું નંદણને, બહુ ખોલનારી ફુલાખીરે. વાંકી ૭

ગરખી. ૩ (રાગખિપરનો.)

જાલખેલી ઊભી રહેનેરે, સરકી ભય રોને. દેક.
જાવસર હાથો ફરી નહીં જાપે, મુમત મુકી દેનેરે. સરકી. ૧
દેખાવ દામણો દારા તું દેહનો, છેવટ અરપેરો ચેનેરે. સરકી
સંસાર શારદ્રની જે લુગનારું, તેવા માવરા રહેનેરે. સરકી
જાવર નથી કોઈ ફું જાલીમાં, રંગીલી રમવા રહેનેરે. સરકી
તનમન તેં મ્હારં ચોર્યું ચાતુરા, લાલનો ક્લાયો લેનેરે. સરકી
વિકળ થયો છું વ્યાસનો ક્લાલો, રૂપે તો હા ફહી દેનેરે. સરકી ૬

ગરખી. ૪ (રાગખિપરનો.)

ગાંડા થશો ગિરધારીરે, ભરાખોલો વિચારી. દેક.
ખોલતાં ખોલતાં રુંગયા ખેફકી, નીકળેલાળી નહારીરે. નં. ૧
જાદેહુ ચેને ન દેખી કેને, રું સમન્નયો મોરારીરે. નં. ૨
પત્ની વીના મતી રતી ન તારે, પરતર સંગરી ચારીરે. નં. ૩
હીપરથી દેહ દામણો ધીસે, મળે ત્યો ક્લાધિહારીરે. નં. ૪
મોહ પ્રામી રાગે થાય સ્વામી, તે થનિતા ધિત્તી ચારીરે. નં. ૫
ચોઈ લાગો તેને ચારે રું ફહીજે, ફું જાણું કન્યાગુડારીરે. નં. ૬
જાવર ઈચ્છા નથી મન મ્હારે, દરદાણની લુખતારીરે. નં. ૭
શરણા જાવીને ચરણ માંધરીયે, વલ્લભ ભયજાલહારીરે. નં. ૮

ઝારખી.૧

(મલાવરાયના રાહડાનો રાગ.)

નસોદા નુવે ષાટીરે, ક્યાં ગયો મ્હારો કાફાનરે, ગોપીકા.
રીસાયો છેલ સધારનો રે.

શીખ દીધી ઠીક પોત્તીનેરે, ત્રમીત પયો ભગવાનરે. ગોપીકા.

ઠખડાલાવે નીત્ય ગામનારે, તેડુજ કુમ્ભવેઘાયરે. ગોપીકા.

હોને તે જાવે બાળતુંરે, કોને લ્યાખ દેવાયરે. ગોપીકા.

સંતાયો હોય કોઈ ધામમાં રે, જાપો જનરખરી જાણરે. ગો.

દેખાડો નહીં લડું લાલનેરે, મેં નથી ખાધું જનાંરે. ગોપીકા.

નંદ નંદે છે મુગનેરે, કેહે છે કમોરાં કેહેણરે. ગોપીકા.

સાંતળી દોધું થાળી છુંરે, જોયાં વે છે વેણરે. ગોપીકા.

ટળવળે બળદેષ બંધયોરે, ટળવળે ટોળી બાળરે. ગોપીકા.

ક્યાં હરો સ્વામી વ્યાસનો રે, કાંઈ ના કહું કોઈ કાળરે. ગો.

ઝારખી.૨ (રાગહિપરનો.)

સુણી કહે સહુ સુંદરીરે, ક્યાં જોયો દેવાધી દેવરે, નસોદા.

રીરે સત્તાવ્યો રામનેરે.

ન્યારે ત્યારે લડો લાલનેરે, તે પડી તમને કટેપરે. નસોદા.

રંગીલો રમકડુ ગામનુંરે, તેડે તેને ત્યાં ભયરે. નસોદા.

વણ તેડ્યો ડગદે નહીરે, નટયરનો જો ન્યાયરે. નસોદા.

લાલ હાંપટના ભાણીરે, લાંપટ ગ્રીભનીનારે. નસોદા.

શીખવે રામને સુંદરીરે, વાંકો ન લાલ લગારે. નસોદા.

બલો હવે બઢીરો નહીરે, વઢ્યામાં વાધે વેઢરે. નસોદા.

વ્યાસ વલ્લભનો વાલમોરે, રહ્યો છે રાધાને ઘેરે. નસોદા.

ગરખી-૩ (રાગજીપરનો.)

મોહનપેધારો મોહોલખારે, ઊમંગછે મ્હારેઊરે. કાનુડા.

આરાતલેલી લામનીરે.

વાટ ભેજીં વડીવારનીરે, લાપે તરીતરપુરે. કાનુડા. ૧

ઢાળી મુખ્યો છે ઢોલીયોરે, પોઢોમલુ જાવીઆપેરે. કાનુડા.

વાયુ ઢોળું લેઈ વીંઝણોરે, સમાયું તનડાનો તાપેરે. કાનુડા.

મોહ ઘણો મને માવળુરે, ઘરણરનેટી લેજીરે. કાનુડા.

લોલન છે લાત લાતનારે, મ્હોડે માગો તે દેજીરે. કાનુડા.

વ્હાણું વ્હાતાં વ્હલાતલેરે, રમાડુ રૂબની રંગેરે. કાનુડા.

હહી તેજ્યા વ્યાસના નાપતેરે, જજળાજે જરખુંજંગરે. કાનુડા.

ગરખી-૪ (રાગજીપરનો.)

મોહન મધુરાં સંવસારે, મેહેલી ગોકુળની ગમતરે. સાહે

લી. કયમ નવું ગમ્યું ગોવિંદનેરે.

હવે કેમ કરવું બેનડીરે, રમરો કોણ રમતરે. સાહેલી. ૧

સુની ગોકુળની ગાપડીરે, સુનો ભુમનાંનો ઘાટરે. સાહેલી.

સુનું છે વંદરાવંતમારે, સુની મધુરાંની વાટરે. સાહેલી. ૨

સુની ગોકુળની ગોવાલણીરે, સુનાં પડ્યાં મહીમાદેરે. સા.

સુની પંડી કુંજની ગલીરે, ઘરાનો વળીયો ઘાટરે. સાહેલી. ૩

સુની છે મરકટ મંડળીરે, સુના ગોકુળના ગોપેરે. સા.

બેહે બાકી સહુ સુંદરીરે, ઊતર્યો છે ખુખડાનો જોપેરે. સા.

વીઠલવાળા નાંખું પડ્યુંરે, ગોકુળ ગામનું તેજરે. સાહેલી.

વ્યાસવલ્લભનો વાલમોરે, વચનનો વીહીલોએબેરે. સા.

ઝારખી.૧

(ગોરમા રીઘજાખ્યો જવતારકે) ઝેરાગ.

ન્નુજો ભસોદાના બનયાકે, માયાન મેલીધેરે લોલ.
 રાખી હોંશ ને જરેપીકાયાકે, રમુંગરેલીખેરે લોલ. ૧
 તમ સંગ થયો વનમાળીકે, રાખીક્યાં ભરોરે લોલ,
 તરછર ઘેલી કરી જાખાળીકે, નુંધરા રું થરોરે લોલ. ૨
 રું થયા નિરધ્ય નાથકે, હાથિ ભુવ છે નહીરે લોલ;
 ફતું હેત તે વંઠીવાતકે, કાપિ બેયો કંઈરે લોલ. ૩
 છો તમે વ્હાલા વૈકુંઠ રાયકે, પામનીવાણ છેરે લોલ,
 રું લીલા વલ્લભ તારી ગાયકે, હેમ કલ્યાણ છેરે લોલ. ૪

ઝારખી.૨ (રાગણિપરનો.)

તું છે પ્રભુ મ્હારો પ્રાણકે, હાણધરો રાખવેરે લોલ;
 મુને સંગ કર્યાનું જા લ્હાણકે, બિગરરું પાળવેરે લોલ. ૧
 ફું છું ચાલો પ્રભુ મુન ઘેરકે, લેહેર કરીએ મળીરે લોલ;
 હેતડાં જીપને છે બહુપેરકે, મેહેર કરો દળીરે લોલ. ૨
 મુને ઘાણા દિયસનો પ્રેમકે, હેમ રૂઢી કરોરે લોલ;
 જો મારા વ્હાલા કુરાળખેમકે, રહુએ મજ્જોયરોરે લોલ. ૩
 જાપો વચન રહે મનસ્વીરકે, નીર નૈણે વહેરે લોલ;
 ફું છું હોંશી વલ્લભના ધીરકે, રીરા સાટે રહેરે લોલ. ૪

ઝારખી.૩ (રાગણિપરનો)

ચાલો ચાલો રમયારંગકે, સંગ રામખાતણેરે લોલ;
 જરખું હરણ ને જા અંગકે, લામની સહુ ભણેરે લોલ. ૧
 મળરો મળરો મદનગોપાળકે, ભાગ્યલખ્યું જતીરે લોલ;
 પ્રાણભુવણધરો મતી ખાળકે, હેની જકળગતીરે લોલ. ૨

ત્નેઈને થારીું ત્વાવે ત્નેજાંહે, પંદરાયંનમાંરે જોલ;
 સુજની રીદિ ખુજો છો વેળાકે, મનમોહનમાંરે જોલ. ૩
 હાથો અવસર નાથે ફેરકે, લાગજનુ જાલનોરે જોલ;
 વ્યાસના નાથ પકી પૈ ભેરકે, પ્રભુ લક્ષી ચાલનોરે જોલ. ૪

ગરબી: ૪ (શાગ ઊપરનો.)

પ્રભુ પ્રેમ તણી સફુ પ્યારીકે, નારી નીકળીરે જોલ;
 તમારે રારણે આવી દારીકે, પ્રીતમ પુરણ ગળીરે જોલ. ૧
 પ્રભુ તમ રૂપરંગનો ઘાવકે, સફુને વાગીયોરે જોલ;
 ધયો ત્નગવત ત્નેઠ્યા ત્વાવકે, વરવરણાગીયોરે જોલ. ૨
 આવી અખળા આશા ત્નેરકે, તેહન ત્વાવીએરે જોલ;
 તપ્યું તનડું દ્રે ષડી ધેરકે, અગતી સ્થાયીએરે જોલ. ૩
 તમે રાંન્તી કારક છો રામકે, રાંન્તી દીનુએરે જોલ;
 વળીવળી વીનવે વલ્લભરામકે, વહાવો લીનુએરે જોલ. ૪

ગરબી: ૧

(રાધાજી તારી પાસે કાંઈ એક બનુછે) એરાગ.

રામ તમારી સંગે, મ્હારે નહીં કાપે નહીં કાપે.
 તમે રહો તમારે ઢંગે, મ્હારે નહીં કાપે નહીં કાપે. ટેક.
 હું સન્નત જાપનું છોડું, રખે કહેકોઈ કાણુ ગોડું. મ્હારે. ૧
 કદી સોગનથી મેં નેહ્યા, તો તેથી પણ હવે છોડ્યા. મ્હારે.
 મેં મતલબથી પ્રીત કીધી, હવે આનથી મુકી દીધી. મ્હારે. ૩
 હું નથી ફાલકોઈની નારી, વરવરવોછે ગીરધારી. મ્હારે. ૪
 તમ સંગે લાંછન લાગે, પછી કોઈ માણુ નવ માગે. મ્હારે. ૫
 કદી બહુ હેત હોય તમારું, તો વેણ સાંત્નળીલ્યો અમારું.

(૧૭૮)

ચલ્લલકૃતજીનું.

ધાડિં ગ્રહરથા સ્વરમી ત્યારે, પ્રીતમ પ્રીત કરીંડું ત્યારે. મ્હારે.
પેહેલી પીડિને રોવું હરણ, પછી સાયવું તમારી મરણ. મ્હારે.
તો પેણ ડોઈક દીન મળીયે, કરો કબૂલ તો તેણું પળીયે. મ્હારે.
તમે હાલ કહો તે ન પાચે, વ્યાસના વ્હાલા પડું પાચે. મ્હારે. ૬

ગરબી. ૨ (રાગ ઊપરનો.)

મોહનણ મ્હારી સાથે રાને રીસાયા રીસાયા;
કાહાના ક્યમ મેલી માયા, રાને રીસાયા રીસાયા. રેક.
મને રીખવ્યું સગીએ બેને, દીધા લપાજ તમને તેતે રા.
હું જોલાયેથી જોલી, પાણ નથી દલડેડોલી. રાને. ૨
મને રાત્રુ પઈ સગી સાલી, બહુ બકવી ગોદાધાલી. રાત્રુ
રાધ્યા કરી નીત્ય સગીયે, તે સારે છે હબ્બુ લગીયે. રાને. ૪
મને જવળા પેંધે જતાવ્યા, તમને લુદા સમ ત્તવ્યા. રા.
એની લુકતી હાવી ન બાણી, મ્હારી પ્રીત તોડાવી તાણી. રા.
પણ મ્હારે ન મુકવી માયા, વ્યાસના નાથિ અરે પીડાયા. રા. ૭

ગરબી. ૩ (રાગ ઊપરનો.)

સુણી અરણ હરણ હજીયા, રાણી રાધારું રાધારું;
મોહન મ્હેર કરીને મળીયા, રાણી રાધારું રાધારું. રેક.
જોલ્યું પાછળ નાખ્યું પ્રીતે, રમીયા રંગ રૂડી રીતે. રાણી. ૧
હિત ઊપેલ્યું સત્ય રુલ ત્તોખી, પડી રીખવનારી ઝાંખી. રા.
ઓપાવી અલખેલી અંગે, લીધી હરીયે ઊછંગે. રાણી. ૩
તવળળ હજ ન્નેડી રોલી, રહે દેવ દરશાથી થોલી. રા. ૪
કરી ગોછી ગોવિંદ રાયે, ત્યાં અનોપમ રોલાયાયે. રા. ૫
નારદાદિક દરશાણ કૃત્ત્વા, મહેશ્વર ધ્યાનમાં ધરતા. રા. ૬
બ્રહ્માણ સ્તવન કરીયું, રાધા ચલ્લલ નામ ધરીયું. રા. ૭

લીધું દીધું સુખ સ્યામી, વલ્લભલલ્લભી અંતરયામી રાણી ૧

ગરબી: ૪ (રાણબીપરનો)

ઘાસાણ વેણ તમારું, જાગે જહુ મીડું જહુ મીડું;
જેવું વદતું કોઈના દીડું, જાગે જહુ મીડું જહુ મીડું. દેક.
પ્રેતુ તમ સુખ મીડીવાણી, નગલામડીયેલી પુતાણી જાગે ૧
આવતાવધાવના રાખો, તેણે કીધા લોક લખ્યો જાગે ૨
ઘણી અનુલવીવાત ઊપાડી, દીધું સહુતું ચીત ચોટાડી જાગે ૩
ગોધિંદર ગુણી અલ ગાણું, તમ તુલ્ય કોનું વિખાણું લાગે ૪
વળી કાંતીમાં કસર નકાંઈ, તરી તુરડી ત્રશુટીમાં ઈ. લાગે ૫
મ્હોટી મહતા નગમાં નાણાવી, સહુગુણ સંપૂર્ણ લાવી જાગે ૬
વ્યાસવલ્લભના રુત્નસ્વામી, મ્હારું ધન લાગ્ય તમને પામી જાગે ૭

ગરબી: ૧

(સોખી આવેલો કારતક માસકે ૭ જે રાગ.

સોખી ફેરું તરું મ્હારું અંગ, લેખન કેમ લખવું;
મ્હારું રમડું રણછોડ, રીસાયું રીસાણવું. ૧
મને મળે થયા દસ માસ, ઘણી હું મરું મથી;
જેના મનમાં શો વરીયો ફેમ, આંખી ભેતો નથી. ૨
જહુ કાલાં વાલાં કુંજેન, નથી નેન માંડતો;
કાહાવું સોખી સાથે કાંઈ વાત, ગાળો ઘણી લાંડતો. ૩
મેં રું કહ્યું કોઈ વેણ, લાગ્યું કેણ કાહાનને;
મીઠડા જોતી થઈ કોય, પુછો તનગવાનને. ૪
શીદ રો રોકે મ્હારું રામ, ગુન્હો મેં શો કર્યો;
હું તો રડી મરું રાંડ, મ્હારો સ્નેહ પરહર્યો. ૫

(૧૮૦)

વંન્નલ્લહૃતજીભું,

ને જો ગયા હોયે પરદેરી, તો મનપાળી રહું;
ઊભી બાળે છે વ્યાસનો નાથ, ફુખડું કોને ફહું. ૬

ઝારખી. ૨ (રાગ ઊપરનો.)

મ્હારે જંગ ઊપલુયો રોગ, વીઠલવૈદ ક્યાં ગયો;
તપે તનડામાં ગ્રેહેતાપ, દીને દીને બહુ પયો. ૧

મ્હારી નાડીનો પરખનાર, એ નંદનો નંદનો;
શો પિત્ત પેઠો ચિકાર, ઊખીલા નાછંદનો. ૨

ઊઠે જગનીકાળ નડે દલ્લય, કોમળ કરમાયું ધું;
મ્હારું ભીતર બહુ રોકાય, બાળા બળી નવું ધું. ૩

લાલા રૂપી ફાલાનાં વેણ, લરેલાં લેદના;
સાંલરી બાવે પળપળ, બાપે છે વેદના. ૪

એ નાચકુનો બાળો ચીતાય, બળે મ્હારી છાતીયે;
મને નાખી સમુદરમાંય, એ વિશ્વાસ ઘાતીયે. ૫

તેના કરતાં મારી હોતઠે, તો થાત ઘણું ભલું;
પણ વ્યાસના ફાલાચીણ, બળ્યું રહેવું એકલું. ૬

ઝારખી. ૩ (રાગ ઊપરનો.)

એ હે નીકેમ કરી કાઢું દંત, વીન્ને ફાલા તાણો;
મારાં તળે લચાં લોચન, સાલે સ્નેહડો ઘણો. ૧

હોયે દરીયા નેટલું ફુખ, તોલ્યે વેરી શાકું;
પણ ચીત્તેગ ના વેઠાય, કાગળ ફહો ક્યાં લખું. ૨

એ હે ની નરતણો શો વિશ્વાસ, નીશ્વાસ કરી નાવલે;
મેં તો રોક્યા તારા છોડ, ઘણી પડી પાવલે. ૩

પણ નાનાન્યું મદનગોપાળ, દગો દેઈને ગયો;
ત્નતો રહ્યો નશોદા બાળ, હવે નંગણો થયો. ૪

વાગે ત્વણાકારાત્નોવનમાંય, ઊપડે રોમાવળી;
ઝાંખી ઝાંખી ભેવું દોદેરા, પડું દોળીએદળી. ૫
દેખું સંપનામાં સુંદર શામ, વાહાણામાં વીલેગડો;
વ્યાસવલ્લભના નાથભાટ, રડુ રહે નહીં ધડો. ૬

ગરબો. ૪ (રાગ ઊપરનો.)

સંખી શોકું હવે ઊપાય, મોહનજી મજેમને;
તપી ભત્તી ચેરણરાત, કુંડ કંઈ તને. ૧
સંખી ત્રીધેલું શામનું સુખ, તે સુખ સંતેગયું;
ઝાવી પેડીયું દારણ દુખે, કરમ કહોય ધયું. ૨
સંખી છાતી મ્હારી શીભય, ઊઠી હૈયે દોળીયો;
વેપુ તણી વાડી વીજરાય, ફાટે ચીર ચોળીયો. ૩
વાડી વેડનારો વનમાળી, ગયો તે તદનતજી;
ખંધાં ફુલડાં ગરીગરી ભય, આવ્યો નહીં એફજી. ૪
ઝાડ રૂપી સુકાયું રારીર, સીંચે નહીં શાંમળો;
રુંબ્યાપી જે રરીયાને રીરા, ચઢ્યો મન જાંમળો. ૫
વહ્યો ગયો મધુરાંતી વાટ, પાછું તવ ભાળીયું;
એ વ્યાસવલ્લભને નાથ, ફાળવડું જાળીયું. ૬

ગરબી. ૧

(સીધપુર શેહેરનાં લીલાંલવીંગડાં) એરાગ.

મુને ના જડશો નરા. છજીલડા.
મરાફરી ખેરા ખેરા. છજીલડા.
જમથી રેહે ને પેરા. છજીલડા.

દાળ.

(૧૮૨)

વલ્લભકૃતજીભું.

પધારો રાંમળા, ખેંચો નકામળા, તમારા ખાંમળા;

મનમાં છે તે ભણું, છબીલડા.

પણ મોઢે નહીં આણું, છબીલડા.

નથી હાલ જોલવાનું ટાણું, છબીલડા. ૧

વેળાને ઈજોલરું, છણકેથી જોલરું, સર્વવાત જોલરું;

ખોળીખોળી દેશિં મેઢેણાં, છબીલડા;

ભ્યાંત્યાં મારો જો નેણાં, છબીલડા;

કરમ ભનમનાં ફેણાં, છબીલડા. ૨

સુધુ સંગ ભરમાં, વાણાવીકારમાં, રમ્યાકરો નારમાં;

ખેવા તમારા ઢંગ છે, છબીલડા;

નીત્યે નવા નવા ખંગ છે, છબીલડા;

રંગીલા તમને રંગ છે, છબીલડા. ૩

શાખ્યજોઈ ખલકે, મોહાને મલકે, ભ્રષ્ટીને ભલકે;

ભુંડારી લીધી દેરામાં, છબીલડા;

વ્યાસના સ્વામી ઘેરામાં, છબીલડા;

નથી કુંકેલી દેરામાં, છબીલડા. ૪

ઝારખી.૨ (રાગહિપરનો)

છણકા આપણા સ્વારા, છબીલડી;

તોછડા કર્યા ટુંકારા, છબીલડી;

નથી ભણ્યા ગુણ મ્હારા, છબીલડી.

ઢાળ.

ગુણ નથી ભણાતી, મારે ગર્વ આણતી, મુનતતું તાણતી;

કેંક પ્રેમદા પડે યાવલે, છબીલડી;

ઘાયલકરી નેન ઘાયલે, છબીલડી;

તરછોડી તેને નાચલે. છબીલડી. ૧

તોલ્લેપણ મુગને, વરા ચત્તુલુગને, નધી ગમતું તુલને;

તેથી તું લેમ તેમ ત્તાંખે, છબીલડી;

ધ્યારી ભાણી છેલ સાંખે, છબીલડી;

દૂરી મુખ નહીં ભેળિં જાંખે, છબીલડી. ૨

મુમત મેલીયે, વેણ કેમ ઢેલીયે, રમો રંગરેલીયે;

નહી જાણે દાણ દાણો, છબીલડી;

નરવરનો લ્યો લ્હાણો, છબીલડી;

જાન જરયાં ગાના થાણો, છબીલડી. ૩

ઊછંગા ખીરાણ્યે, રમો રંગાખાણ્યે, હેતડે નલાણ્યે;

મુમત મુડીયે ગાણા, છબીલડી;

ત્તાણ્ય ત્તા મળ્યા નહત્તાણા, છબીલડી;

રીભ્યા ચલ્લલના ધાણા, છબીલડી. ૪

ઝારખી. ૩ (પાગણિપરનો.)

ઊંધું કેમ સમજવો છો, ચાલમા;

જોરા જોરા શું જાણો છો, ચાલમા;

ચરીત્ર શાં બતલાવો છો, ચાલમા.

ઢાળ.

ના લેયે ધ્યાનમાં, રેહેવાના માનમાં, રોડી છે રાતમાં;

મહીડાંની વેળા વીતેરે, ચાલમા;

રહો રંગીલા રીતેરે, ચાલમા;

શું ભુક્તીથી જીતેરે, ચાલમા. ૧

સભતી ભતમાં, નહીં ફુડી વાતમાં, દીવરાડે રાતમાં;

ધંધો જોયો ના ડીજીયેરે, ચાલમા;

(૧૮૪)

વલ્લભકૃતખીલનું

જાન મરનથી ખીલુએરે, વાલમા;

પરણ્યા પીઠિથી રીલુએરે, વાલમા. ૨

ફોણ મ્હાર માપછે, ફોણ મુન આપછે, ધિની ચાર પાપછે.

એટલું નાણીયે છેયેરે, વાલમા;

નવા દો મારજો નૈયેરે, વાલમા;

રીતી સર તમને કૈયેરે, વાલમા. ૩

ફહું ના માનરો, મત ઘણો તાણરો, તો તો પછી નાણો,

નેપા ભેવું અહીં થારોરે, વાલમા;

ઈન્ન ત તમારી નરોરે, વાલમા;

વલ્લભ તે ગુણ ગારોરે, વાલમા. ૪

ઝારખી. ૪ (રાગધીપરનો.)

આયોલુ લ્હાવોલીલુએરે, છેલડા;

નેહ માગો તેહ દીલુએરે, છેલડા;

ગુપત ગોઠડી કીલુએરે, છેલડા.

દ્વાળ.

ગોઠડી તો કીલુએરે, લ્હાવો તો લીલુએ, રંગીલી રીલુએ,

દીલુએ દુઃખડાં રાખીરે, છેલડા;

પ્રેમે પધારો વનમાખીરે, છેલડા;

ક્યારની આતુર છું ખાખીરે, છેલડા. ૧

આતુર આપની, તપી પ્રેહે તાપની, ખીકનથી આપની,

સાંનમાં છું એકલીરે, છેલડા;

રંગ રમવા ઘેના ત્નલીરે, છેલડા;

એજી એસરું હજી મખીરે, છેલડા. ૨

આયો કહે ખાધીએ, પ્રેમ લીપત્નવીએ, ખાખાને ખોલીએ,

હેતદેખી દેખાડીયેરે છેલડા,

કાંઈ વાંધો નાકાહાડીયેરે છેલડા,

પ્રેમધયો પાછો ન પાડીયેરે છેલડા.

૩

પ્રેમતાણા પ્યારથી, ક્ષાયો જત્યારથી, ત્નાયવાળી નારથી,

કૃષ્ણ કરો પુરી કામનારે, છેલડા,

ગોવિંદ ગોકુળ ગામનારે છેલડા,

કાલા છો વલ્લભરામનારે છેલડા.

૪

ઝરખી. ૧

(જનમે સરોવર પાણી ગ્યાંતારે.) એ રાગ.

દુટરો મ્હારી ગાગરડી, કાહાના ન મારો કાંકરડી,

ખારી અવળી દેવ પડી, કાહાના ન મારો કાંકરડી.

૧

તથી ભંપતા એક ઘડી, કાહાના ન મારો કાંકરડી.

અટકોછો હરદોટ યડી, કાહાના ન મારો કાંકરડી.

૨

કુંદ કરી કુંદોછો દડી, કાહાના ન મારો કાંકરડી.

હાંમાં રીંધાય વાત ચડી, કાહાના ન મારો કાંકરડી.

૩

શું ક્ષાણ છે નારીને નડી, કાહાના ન મારો કાંકરડી.

વ્યાસના વ્હાલા દૈશ રડી, કાહાના ન મારો કાંકરડી.

૪

ઝરખી. ૨ (રાગજીપરનો.)

રી રીખદે ચત્રુલુતને, લે નહીં ભવાદેશિં તુલને,

ચાંદ તો રૂપ ચાંદ તો ધૂલને, લે નહીં ભવાદેશિં તુલને.

૧

લે ભરી મારગ ડુલને, લે નહીં ભવાદેશિં તુલને,

ભેર ભેરણું ભેરણું જુલને, લે નહીં ભવાદેશિં તુલને.

૨

શું શું ઉદાપણ દે મુલને, લે નહીં ભવાદેશિં તુલને,

વ્યાસના પ્લાવાના પળ પુનને, લે નહીં જ્ઞાપેણિં તુનને ૩

ગરબી.૩ (રાગ જિપરનો.)

ગોવિંદજી ધનરામરે, રમત્તે મુડી મારગડો;
શું હોય નથરાને કામરે, રમત્તે મુડી મારગડો. ૧

તરા કુરયો નહીં આરામરે, રમત્તે મુડી મારગડો;
તે દોડો તમારે ધામરે, રમત્તે મુડી મારગડો. ૨

ત્તરડો છો હામો હામરે, રમત્તે મુડી મારગડો;
કડળે છે ગોકુળ જામરે, રમત્તે મુડી મારગડો. ૩

હાણામાં હરીયું નામરે, રમત્તે મુડી મારગડો;
શી જિધ માતની છે હામરે, રમત્તે મુડી મારગડો. ૪

નીત્ય નીત્ય કરો શું આમરે, રમત્તે મુડી મારગડો;
ઘણું વિનવે વલ્લભ રામરે, રમત્તે મુડી મારગડો. ૫

ગરબી.૪ (રાગ જિપરનો.)

જન જન રીખની દેનાર રે, તારા નેવી બહુ દીઠી;
કોણ મુજને કહેનાર રે, તારા નેવી બહુ દીઠી. ૧

ત્તેને તુલ દેધાર રે, તારા નેવી બહુ દીઠી;
ઝાહાપણવાળી અપાર રે, તારા નેવી બહુ દીઠી. ૨

કોઈ મુરખની સરદાર રે, તારા નેવી બહુ દીઠી;
દોષે આવડો બધો અહંકાર રે, તારા નેવી બહુ દીઠી. ૩

તારાં હોય લેને વાજરે, તારા નેવી બહુ દીઠી;
તપી જહીં છેડવામાં સાર રે, તારા નેવી બહુ દીઠી. ૪

મને કહેવું નહીં વજાર રે, તારા નેવી બહુ દીઠી;
શું વલ્લભનો દાસાર રે, તારા નેવી બહુ દીઠી. ૫

ઝારખી. ૧

ટખડો ચતુર પેલો રોપી વાળો. ઝેરાગ.

જાઘારો ફરણ ગોવિંદગરણ, મરણ તમારી ન્હાણીરે, રે. ૧
છેતરવાના છળ કરો છેલા, પાલવ મ્હારો તાણીરે. જાઘા. ૨
જાંખ ફુલાળો ચક્ષુનો ચાળો, કોને દેખડાવો ઘાણીરે. જાઘા. ૩
તરફે ચાલો ગેખી ઘર ઘાલો, ગોકુળ કુંવરું ધૂળ ઘાણીરે. જાઘા. ૪
પેતિ ધરતાનાં ધરતલ તોડ્યાં, રૂડી કીધી કમાણીરે. જાઘા. ૫
નંદનાણું તમે નામ વધાર્યું, લનધી લનુની રાણીરે. જાઘા. ૬
વ્યાસ યજ્ઞલ્લ રામના ધન માળી, કેહેવી પડશે નીચ ઘાણીરે. જાઘા. ૭

ઝારખી. ૨ (રાગ ઊપરનો.)

કૃષ્ણ કહેતું સુણેકામા, સામા ઊત્તર દેયેરે. રે. ૧
અહં પદધી હં પદદેખાડે, તે કેમ સોલ્લખી રેયેરે. કૃષ્ણ. ૨
મહતા તમારી સજી ન્હાણે છે, કોહો તો કહેણી કેયેરે. કૃષ્ણ. ૩
બહુ તુળપાજે અજગારું રાખે, અમોનીય નામ નલેયેરે. કૃષ્ણ. ૪
પાલવ પકડું તો પડે ન્હાણું, વણકે જાઘા નૈયેરે. કૃષ્ણ. ૫
શત મુખક મારી પારખીરાન્યાં, સઘળું લખ્યું મુનું હૈયેરે. કૃષ્ણ. ૬
વ્યાસનો ક્લાલો નંદનો લાલો, તુલ તુલ્ય કદી નવ પૈયેરે. કૃષ્ણ. ૭

ઝારખી. ૩ (રાગ ઊપરનો.)

ઊલારો પ્રીતમ સમ મ્હારા, હસ્તાં ખોલી ઝેવું રે. રે. ૧
ઘેર લાવે નથી વધી વિઠૂલણ, તેમાં દુઃખ ધરો કેવું રે. ઊલારો. ૨
હસવામાં રું ખસવા લાગ્યા, રૂદીયે વસવા દેવું રે. ઊલારો. ૩
ત્રી લોકમાં તમ તુલ્ય નથી કો, નથી નીરખ્યું આપને વું રે. ઊલારો. ૪
દુરલભ દરેણ રોને ઘ્યાળું, લાલ લલ્લાયો લેજી રે. ઊલારો. ૫
રાધીકાધી હેતલ ખાંધું, મુન સંગ ખાંધો હેવું રે. ઊલારો. ૬

ઘ્યાસના ઘાલાનંદનાલાલા, સદા ચરણ હું સેયું રે. જિત્નાં ૬

ઝારખી. ૪ (રાગ જીપરનો.)

જ્નરે જ્નુપતી જ્નુઠા જોલી, જ્નુકતી કોને જ્નતાપેરે. દેક. ૧

પ્રેપંચયાળી લામની લાળી, હવેરું સમન્નવેરે. જ્નરે ૨

વણ વિથાચું વેણ વેદેતે, કોકાળ ધ્યાનમાં નાપેરે. જ્નરે ૩

રું સમજી સૌ સરોજા જમને, ગમવણ હું પદ લાપેરે. જ્નરે ૪

લળીલળીને રું લરે લલના, રું રામજો સમન્નવેરે. જ્નરે ૫

કે કામા કરગરતી કરતી, પેણ જમ મન ન લાપેરે. જ્નરે ૬

ઘ્યાસનો ઘાલો છું મ્હા મોંઘો, જે મકફી રીસાપેરે. જ્ન ૬

ઝારખી. ૧

(ગોકુળીએ લેઈ ચાલોરે, નંદનાલાલ જમને) જે રાજ.

પ્રીત કરી પસ્તાયાંરે, નરવરલાલ તમરું. દેક.

જ્હોતી હું જ્નણતી વચનના ફીલા, ધંધો કરીને ધરાયાંરે. નર ૧

સ્નેહ કરીને છેહ ન દીધો, કોયું કાળજી કરમાયાંરે. નરવર ૨

કપોળ કેહેણી થઈ તમમાટે, સાસરીમાં સરમાયાંરે. નરવર ૩

સહુ સંજી મેણાં દેઈ દેઈમારે, જોળપણે ત્વરમાયાંરે. નરવર ૪

કહ્યું તેમ કીધું જગકૈણ લીધું, ગામમાં ગાંડાં ગણાયાંરે. નરવર ૫

તુરકી નાંખી ગઈ સુધ્ય જાખી, નાચ્યાં દલડાંડાયાંરે. નરવર ૬

ઘ્યાસના ઘાલા મીઠાલાલા, ચરીત્ર તમારાં નણાયાંરે. નરવર ૭

ઝારખી. ૨ (રાગ જીપરનો.)

જ્નુઠાં જાનાં ના જ્નતાપેરે, પ્રીતમ પ્રાણ જ્નવણ.

વળીવળી રું સમન્નવેરે, પ્રીતમ પ્રાણ જ્નવણ. દેક.

સૌ સમજે પેણ હું કેમ સમજું, રાધા ગોરીના ગુણ પ્રાપેરે. પ્રી ૧

(255-)

अध्यायी. ३ (राजाविषयनो)

उत्तराणी. ४ (दागजिपरनो.)

સહુ સંગા કુપટ ન કરીજેરે, સુંદીર છેલ છખીલા. રેક.
સરય સાથે છળ પડેંય રમતાં, ઠામરખેતો ક્યાંઠરીજેરે. સુંદી
ધીજુંયદેથી વેવાર ઘરેછે, બુઠાગણાતાકરીજેરે. સુંદીર
વેવારથી વિશ્વાસ ભગતને, મારે દગો દેતાંઠરીજેરે. સુંદીર
ફોગટ ફોટ ફસાપયા ફોયને, અસત્ય નવ્ય જોયરીજેરે. સુંદીર
કરીજે ને પ્રીતી સો રાખીજે નીતી, શાંધો ન ગણ્યો ભરીજેરે. સું
હે શું હે જોડીજે તે શું તે પળીયે, ધાર્યા કીનારે જીતરીયેરે. સુંદી
નેક રાખ્યે વરીરેહ સહુ યામા, પાપાડો છોડુ ખરીયેરે. સુંદીર

નેહોય બુઝી તેનારું ગોઠી, વ્યાસના નાથિયર હરીયોરે.

સુંદર

ઝારખી. ૧

તરવીયારે રણાછોડ દીઠા સાહેબીરે, જે રાગ.

કારતક માસે કલેશી, ધયો ફુખ દરીયોરે;

મુઠલે દગો દેઈ ગયો, નરવરીયોરે. ૧

માગારે મેળાપે, તુલ્યો, ફુખ દરીયોરે;

મુઠ સંગ પદ્મીને વધુલ્યો, નરવરીયોરે. ૨

પોસે પુંઠે પુંઠે ફરી, ફુખ દરીયોરે;

પણ સામી સૂરતા નફરી, નરવરીયોરે. ૩

મ્હા મહિને મોહ વઢ્યો બની, ફુખ દરીયોરે;

સુંવ્ય ખુલ્ય સાથે ગઈ ગતિ, નરવરીયોરે. ૪

ફાગણ ફાં ફાં ખુ માસ્યાં, ફુખ દરીયોરે;

પણ ફાંઈ કારત ના સાસ્યાં, નરવરીયોરે. ૫

ચૈતર ચીત ચમકી ચાલ્યુ, ફુખ દરીયોરે;

મન મ્હારું રહ્યું નહીં જાલ્યું, નરવરીયોરે. ૬

ચઈશાખે વજળી પડી, ફુખ દરીયોરે;

દયા ન જાવી તેલલી ઘડી, નરવરીયોરે. ૭

નેહ ને બેઠી પાસે, ફુખ દરીયોરે;

મુઠને દેખીને નાસે, નરવરીયોરે. ૮

બરાડે બજળી નખરી, ફુખ દરીયોરે;

ત્યાં ત્યાં નઈ જાલ્યો ધરી, નરવરીયોરે. ૯

આવણે સુકાઈ ગઈ, ફુખ દરીયોરે;

રાત દિવસ રોતી રહી, નરવરીયોરે. ૧૦

લાઘરવે હું રહી લમતી, હુઝ ધરીયોરે;
 મું રામજાને નથી ગમતી, નટયરીયોરે. ૧૧
 જાસોમાં જારી પુરી કરી, હુઝ ધરીયોરે;
 મળ્યો વલ્લભનો નાથ કરી, નટયરીયોરે. ૧૨

ગરબી.૨ (રાગઊપરનો.)

ફેણ મળ્યા વણ કાળ ને, કાંક ધાયછે રે;
 સુન્નની તે હુઝ ટાળ ને, હુવ ન્યછે રે. ૧
 પીયે પીયાં ફેણ ઘર બેહુ, કાંક ધાયછે રે;
 કાવતરું કુંવરીને પેહુ, હુવ ન્યછે રે. ૨
 નન્નુની ન્નેઈ ન્ય બળી, કાંક ધાયછે રે;
 ઘાણાવાળે વળી વળી, હુવ ન્યછે રે. ૩
 દેખડાવે ને બેરીને, કાંક ધાયછે રે;
 ઢોંગી ધુતે ડોરીને, હુવ ન્યછે રે. ૪
 લેવા વેઢ વાણ મીઠીયો, કાંક ધાયછે રે;
 કરાવે દોરા ચીઠીયો, હુવ ન્યછે રે. ૫
 તાઈ તુજા તેડીલાવે, કાંક ધાયછે રે;
 ન્નહુવંત નેગી જાવે, હુવ ન્યછે રે. ૬
 ફટકણ દેખી ભૂત ધારે, કાંક ધાયછે રે;
 કામણ દુમણીયા મારમારે, હુવ ન્યછે રે. ૭
 ધુણાવવાને ફેરી ફેરે, કાંક ધાયછે રે;
 ધૂપ ધુમાડા ઘણા કરે, હુવ ન્યછે રે. ૮
 સૌ પોત પોતાનો મત તાણે, કાંક ધાયછે રે;
 મુન્ન મન વેદના ના બાણે, હુવ ન્યછે રે. ૯
 વળગણ વેમ સહુ સાથે, કાંક ધાયછે રે;

કોઈ લાવે વ્યાસના નાપને, જીવલ્લયછેરે. ૧૦

ઝારખી.૩ (રાગઝીપરનો.)

- જ્ઞાન મળ્યો મોહન મને, મન ઠરીયુંરે;
તે સુખ પાત રી કહું તને, જ્ઞાન સરીયુંરે. ૧
- મુને વળગાણ વળગ્યું હતું, મન ઠરીયુંરે;
લગાદીરા મળવે રહ્યું હતું, જ્ઞાન સરીયુંરે. ૨
- ક્રીયા સઘળી ક્રષ્ણ કને, મન ઠરીયુંરે;
હવે શાન્તી વળી મને, જ્ઞાન સરીયુંરે. ૩
- જગદુર જો દેવ વીધન કરે, મન ઠરીયુંરે;
તેનો તે દેવ કુખે કરે, જ્ઞાન સરીયુંરે. ૪
- મીઠ્યા લાઈ લુખાલાખ્યા, મન ઠરીયુંરે;
જનુકા નજુગર ખાખ્યા, જ્ઞાન સરીયુંરે. ૫
- પામી પ્રસાદી હરી હાથની, મન ઠરીયુંરે;
થઈ પ્રીત વ્યાસના નાપની, જ્ઞાન સરીયુંરે. ૬

ઝારખી.૪ (રાગઝીપરનો.)

- મારજો મળીયા માવજી, સુણ સુભનીરે;
માર્યો નેનનો ધાવજી, રડુ રૂભનીરે. ૧
- તે પેણાની તાપે તપુ, સુણ સુભનીરે;
જીલ્યાયે લગાદીરા નપું, રડુ રૂભનીરે. ૨
- ચરપરી થઈ ચીતભાં, સુણ સુભનીરે;
પોરવાઈ પ્રભુની પ્રીતભાં, રડુ રૂભનીરે. ૩
- મળયા મ્હારું મન દોડે, સુણ સુભનીરે;
પેણ ન્હતાં સૌ સાથે જોડે, રડુ રૂભનીરે. ૪
- દુરકણ થયો જીવડો, સુણ સુભનીરે;

મનને વ્હેમ લાવ્યો પીવડો, રડુ રનનીરે. ૫
 દારેડોળે રડ્યા કર, સુણા સુભનીરે;
 વળગણ સમજી સાસુખરું, રડુ રનનીરે. ૬
 પરણે પીયેર મોકલી, સુણા સુભનીરે;
 વ્યાસના નાથની ક્રીયા લલી, રડુ રનનીરે. ૭

ઝારખી. ૧

(માતાજીરે જાણ જાણુંદમારે જંગેરે.) જે રાગ.
 રાધાજીરે, તુજ તુલ્ય લાગ્ય નહી કોનુંરે,
 રાધાજીરે, જાણ્યું તુજ હાથ સાચું સોનુંરે; ૧
 રાધાજીરે, વરો તુજને વનમાળીરે;
 રાધાજીરે, નખરી તું ભાગેગરીખીરે. ૨
 રાધાજીરે, બંસીધર કોને ન ખોલાયેરે,
 રાધાજીરે, ભ્યાં ત્યાં તારી પુંઠે જાધેરે. ૩
 રાધાજીરે, શામ સમરણ તારું કરતોરે,
 રાધાજીરે, કાલી કાલી જે જોયરતોરે. ૪
 રાધાજીરે, દીનમાં દસવાર તુને નરખેરે;
 રાધાજીરે, ત્યારે દલડું જેનું હરખેરે. ૫
 રાધાજીરે, વરી થયો તુજને પરભુજીરે,
 રાધાજીરે, સવળી ગોઠ્યો તેંતો પુજીરે. ૬
 રાધાજીરે, ભેડીમાં નશ નથી ખામીરે;
 રાધાજીરે, વળગ્યો વલ્લભનો સ્વામીરે. ૭

ઝારખી. ૨ (રાગ ઝિપરનો.)

રાધાજીરે, નખરી તું છે ન્હુવાળીરે;

- રાધાભુરે, વરાડીયા તેં વનમાળીરે, ૧
 રાધાભુરે, મોહનીનો મંત્રજ્યાંથી લાવીરે,
 રાધાભુરે, લીધો તેં લખ્ય ખનાવીરે. ૨
 રાધાભુરે, કીયા દેવતાને તે સાધ્યોરે,
 રાધાભુરે, રાં રાં વચને જીને જાંધ્યોરે. ૩
 રાધાભુરે, કોઈ કરે કુપલી તાહારીરે,
 રાધાભુરે, તે પર રીસે ગીરધારીરે. ૪
 રાધાભુરે, તારી મા તુંને દે દુંકારોરે,
 રાધાભુરે, સુણી કૃષ્ણ કરે ધુંકારોરે. ૫
 રાધાભુરે, તુલ સંગે પનઘટ ચાલેરે,
 રાધાભુરે, દોરડુ દામોદર તાંડું ચાલેરે. ૬
 રાધાભુરે, તું નળ તાણે તે હરી જીજ્ઞેરે,
 રાધાભુરે, ગાગેરનું ખામણું ધુજેરે. ૭
 રાધાભુરે, ચઢાવી ગોઠડી જ્યાંથી જાગીરે,
 રાધાભુરે, મળ્યો વલ્લભનો સત્તાગીરે. ૮

ઠારખી. ૩ (રાગ બીરનો.)

- પ્રીતમભુરે, રાધારું પ્રીતતમે નેહીરે,
 પ્રીતમભુરે, તેણે સૌ નાંજે છે વખોડીરે. ૧
 પ્રીતમભુરે, કેહે છે કાનુજો પયો કેયોરે,
 પ્રીતમભુરે, ગણે છે સર્વ ઘેલા લેયોરે. ૨
 પ્રીતમભુરે, પુંઠે પુંઠે જહુ ના ફરીજેરે,
 પ્રીતમભુરે, તેના તાજેદાર હરીજેરે. ૩
 પ્રીતમભુરે, દોરડુ વ્રહ્મી રું પનઘટ નવુંરે,
 પ્રીતમભુરે, ગામમાં ગાંડા ગાણાવુંરે. ૪

વલ્લભકૃતગ્રીભું

(૧૯૫)

પ્રીતમભુરે, ખેડીનું રું રીશ ચગવોરે,
પ્રીતમભુરે, મોહન નામ રું લન્નવોરે. ૫
પ્રીતમભુરે, હલકાપડોછો તમે હાથેરે,
પ્રીતમભુરે, કન્યાં ત્યાં નન્નવું ખેતી સાથેરે. ૬
પ્રીતમભુરે, લાગેછે ખરાપણમાં ખામીરે,
પ્રીતમભુરે, છે શીખ વ્યાસના સ્વામીરે. ૭

ગરબી. ૪ રાગ બિપરનો. ૭

ફાલાભુરે, વરા કીધી પ્રનતણી ગોપીરે,
ફાલાભુરે, આપથી નગ્ર રહું ખોપીરે. ૧
ફાલાભુરે, આણંદ દન છે ગોકુળમાં,
ફાલાભુરે, આસુખ દીઠું સરયે મુળમાંરે. ૨
ફાલાભુરે, લે તારણી તમને વળગીરે,
ફાલાભુરે, લેકો કાળે ન કરીએ જળગીરે. ૩
ફાલાભુરે, ચર્ણ કમળમાં લે લેભેરે,
ફાલાભુરે, ગોલોકી સુખ સદા દેભેરે. ૪
ફાલાભુરે, રાખેભે ભેમ દેહરું છાંયારે,
ફાલાભુરે, નુઘરા પૈ મુકરોમાં ખાચારે. ૫
ફાલાભુરે, વળગીતે વર્ષકુંડ પામીરે,
ફાલાભુરે, છે વ્યાસ વલ્લભના સ્વામીરે. ૬

ગરબી. ૧

રનાટકની સ્તુતીનો રાગ. ૭

ખાખલીના ઘણી ગાય, થતા લક્ષ્મી, ખાખલીના ઘણી ગાય.
નાસ્તીક નવ્યદે નામ હરીનુંરે, { રેક

तेने साइ आशिपाय. धता लनइतो. १

योजन ययना वीहारी बागुरे;

लनएीने गाया बाहाय. धता लनइतो. २

हरेरी बागाएी रीगवे सहनेरे;

ते बागने धरी धाय. धता लनइतो. ३

हेते लाये प्रलुनुं नाम देरी रे;

तोपण भूरो महीमाय. धता लनइतो. ४

व्यासनी घन्ती नाम समराधारे;

हपे डो लन लनराय. धता लनइतो. ५

